

ע"כ כל נשימה ונשימה תהי' יה. (צ"כ פי"ד ודצ"ר ספ"ג). ע"ד (בראשית
 ז' ז') ריפח צאפיו כמנוח חיים. כפוח נחוך
 כפוח. פי' נחוך הלז. צ"כ"ד יס ונשה. פי' זיכה * כפתלרק קט"צ לאוחיות
 ונשה הוא כמנוח. וכמנחיו היא ונזיכה. והחיות יורד ושהולמות וטה ונשה.
 סגוף אינו יכול לקבל החיות ציור. וגם החיות אינו יכול לקבל שיהא
 צהגוף. לפיכך הולך החיות צגוף ומיד חזר לנועלה. והוא ההצל. והכל כרעס
 צחיות. הן שמוצב ומדבר ועושה כרעס זאת על ההצל. וכשעולה לנועלה
 החיות נגלה כ"ו לנועלה. כו"ש (* (נשלי י"ז ג') ונלך לבקש גוי וזמן לבנות
 ד'. להסיר לצ האצן, כך נגלה כ"ו לנועלה כמחפשת החיות צלז. והוא
 (חיוב ז' י"ח) לרגעים הצמכנו. והאדם ראוי ליצג לעשות או לשפז צדרי
 שנות. כי צהליכה ההצל עולה זאת הנושפה או הנועשה לנועלה דרך
 העולמות :

גבראשית ט"ח ה') אפרים ומנשה בראובן ושבעון יהיו לי. דיש צ' ונדגות.
 האי' נחונת חורה וחפלה נחחוק יוחר לעצרת השיי.
 א"ע"ם שפוצד אוחו צלל שכל אעפ"כ נוחאה יוחר. כונקל אי' שנסע הרצה
 ויילין לעיר. א"ע"ם שנסקחין אוחו שלא לנסוע לעיר ההיא אעפ"כ הוא אונר
 הלא כפעמי בוא ויילין איך איכה צאונלע. הלדיקים נקי כל שהכל הולך
 ע"י. ונקי אפרים שפרו ורבו נחונת ונח"ל כ"ל. ויש עוד ונדרגה הנקי ונשה
 לשון שכהה. כי נשני אלקים גוי ואת כל צית אבי (לעיל ו"א י"א) שטוכח
 צהצ"ה. והאדם יתן אל לבו הלא לא עצדתי את ד', כי לא נקי עוצד ד'
 דק צדויי. ויראה היא שחפולכה עליו יראה ורעה נחונת פחד. ולא נחונת
 שנועור עליו יראה. כי זהו רק העלאת ו"י. רק היראה העיקרית שהפולכה
 עליו יראה ורעה נחונת פחד. ולא נחונת שנועור עליו יראה כי זה אינו
 יודע היכן הוא, והנחון נזדכר להוריד דועות, אזל כשאינו כך א"ע"ם
 שנהרה לו שאוהב את ד' גדאי אינו. כי זה השער לדי לדיקים יבואו צו
 (חלים קי"ח ב') יראה היא שער לאהבה. אם אינו ככנס שער שהוא
 יראה איך אפשר להיות צאהבה. נודע צפערים צעלה (נשלי י"א כ"ג)
 כשהאדם עם השער (כ"א השכינה) פי' עם היראה נחמר אליו הצ"ה. דרכו
 של איש לחזור אחר אשה (קדושין צ' צ') הקצ"ה אחרי ווי שיש צו יראה
 שנקי אשה. הנה כחצי (קוף נשלי) אשה יראה ד' היא תהלל. וא"כ נקי
 עם ד'. כי חלק ד' עונו (דברים ל"ב ע') ואפי' עצדי, ווי שאינו צונדרגה
 ההיא שחפול עליו יראה אין הוא יהודי כלל, ואינו עוצד את ד' רק ונח"ל
 אנשים ונלוונה. והוא סבור שהוא אוהב ד' ואינו רק שונאה והוללות. ע"כ
 יש צל ד' צכל כוחו ולצבו ויעצד צחשק יוחר. והוא נקי ונשה, כי נחונת
 שטכח את ד' עוצד יוחר. וראובן ג"כ פי' כונו אפרים דלעיל. חזי צנואי צל
 אחיכה לגבך ושנועון פי' ש"ם ע"ן :

שנות

(*) [י"א כונל לרף שנותן כסף כשצוף חן כך נגלה כ"ו לנועלה כשצוף החיות כלל. והוא וכו']

אמרים

דקושי

(שמות י"ט ו') ואתם תהיו לי ממלכת כהנים. שהמליכו שרים של ועלה
 (פ"י ע"ד (מניגה י"ג ז') וני גרם שאה"י שונם
 לפקילים אחס. פ"י ע"שצביל שהיו עוצדין ע"ז של צבל הוטיכו אח כל
 הונרכזה לצבל. כונו שראש יחזקא שמיות כל העולמות צידם. וכל מה שעושים
 ונוטיכים את הכל לזה, ואם היו עוצדין את ד' אזי היו וולכיין כל העולמות
 תחת שולטותו יחי. וכ"ז זכו צביל קצה"ת עיכרו לוללים לצרכי הי"ד מאנרות
 שבהם נצרכ העולם. ונאמר הוא לי רכה שהם עדיין אינם בחיזוק כי שוא
 לא יקבלו את התורה. וכשתנן להם ה"י לצרות נחמזקי. וזו דבור לי קשה
 שנתחזקו העולמות :

(תלים ט"ז ב') גרוץ ד' ומהוץ מאור בעיר אלקינו ג'י. פ"י ע"ד האדם שיט
 לו הרצפה לצ יט לו שכל יוחר. וח"ו להיפך נחצבלצה דעחו.
 כך כ"י כשאנו עושים ונעשים הגוים נחרצ עולם השכל יחי. ישרא ונפנסין
 לאזיהם עשנויים. וזו אינתי יחי גדול ונהולל צעיר פ"י בהגוף. אלקינו פ"י
 השכינה ששורה זו :

(שם לד ד') גרצו צדי אתי ג'י ע"ד (קהלת ח' ד') באשר דבר וולך שלטון
 וני יאמר לו ונה תעשה. דהעולכות הוא הדיבור. והנמשצה היא
 נדרכה יוחר על הדיבור. ע"ד (נעלי כ"א א') לב וולך ציד ד' וכשלעולם
 הדיבור יט לו עליות שנכלל בעולם הנמשצה. אזי אינו נראה כלל. רק עולם
 הנמשצה נראה יוחר גדול כ"י. וזו גדלו לדי אחי פ"י הדיבור אומר זה
 שתגדלו לדי אחי פ"י עוני. או יאמר ע"ד ושל לולך שיט לו בן חצי
 וסולך צבדים כא"ס וצא לפני הולך. ואם יתכלך בגדו אזי הולך צעלנו
 ונקמו, ואין לו צוטה צפני הצרות כי אהב אוחו ואהבה היא נדרכה
 יחרה על הצוטה. ואע"פ שהוא עצד להבן ואינו ראוי להיות עצדו אע"פ
 ע"י העצרות נעלה לנדרכה יחירה צאטה. ואם אחר וולכלך בגדו לפני
 הולך חייב ויחה. כך כשיט אחד ונגה ודחו של לדיק ענוקטר חניד
 להציה נקי כופר צאלקי ישראל. כי נטל התפארות של הולך :

(שם ע"ז כ') בים דרברך ג'י. פ"י דיט צאטה אשה כוונה ויחי אהבה. כי
 חנוון רכה שתומר. תצטל לו הלציות (פ"י צ"ג ו') וכן שאר
 אהבות. וזה נקי י"ס ר"ת יקוד מלכות. וזו האהבה היא נקי אהבה
 הכוללת. וט אהבה שיהא נוחות ונדות. כל"י צהרי ונחוח רלועה דאלקי
 צורח אל הש"י. וזוהי אהבה ונחוח יראה או אהבה ונחוח התפארות. וזה
 נקי ויט פ"י ויט. שזוהי ג"כ אהבה. ודך נקי כבושה. וזו ציס דרכך.
 היא ה"י הדך ה"י הכבושה. וצביל נקי דרך שאינה כבושה. היא צוויט רצ"ס.
 היא הצ"י ונחוח נדות אחרות. ועקבותיך לא נדעו. על עקב יקראו נדרכות
 תחחוקה. לפיכך יט להן עליי. כגון ויז טצאה צתפלה ככודע. וזה פ"י
 (פקחים פ"ג ז') הוראת שעה היטה וולשון (שמות ה' ט') ואל ישעו
 צדרכי שקר. פנה (כ"א פירוש) שה"י לריך להעלות את הדבר הזה כנו
 אליהו

דקושי אמרים דר

אליהו זהר הכרנול (וי"א י"ח). עסקריב צעה איקור הצנוות, שהי לריך להעלות כל הדור ההוא שהיו עי"ז. רק לריך שלא יחשוז וי"ז ציון. חסו ועקצותיך לא נודעו שהיא צלא כונה :

(ירמי' ד"א ב"א) נקבה השובב גבר. פי' דהנצעות הוא להיות כ"א וישכ"א עושה כלן הש"י. כונו שהאצרים עושים לטן הסכל. אם הסכל חושב לילך לנוקום פלוני הולכים כל האצרים. כ"ה יתי הסכל שלכו. ואנחנו אצרים שנו יתי כ"י. וראוי לעשות רלוני, אך דהשוור הוא מעכב. את האדם ונעזרה, אך קשה הלא השוור הוא ג"כ טצעי ולוה הוא מעכב. אך דהוא גשם גדול ולא ראה אור וניווי וסצור שאין שום אור. אך כשיצור נטיח צנעה ציינו אפילו הגוף יצא לנדרגה גדולה שאפילו הגוף לא יעכב ונעזרה, ואלרצה יעצוד יותח, לנשל צן השולך כשעצר לו צורח אל אציו וכסלר לו עואוד צורח יותח, כך הגוף הוא צחסך גדול. וכי יראה עואויות אזי יכוץ עואודו, והלורה נקי גצר והשוור נקי נקצה. חזר נקצה הגוף חקוצב את הטרעה שיעצוד יותח :

(שמות ל"ב י"ג) ועתה הניחה רי גוי. ובור לאברהם גוי. אי צוהר (פי' ז')- אחיד ל"י צדרועא וגופא דוולכא. פי' שהלדיק הוא נוקשר להצ"ה. טצכ"נו טלדס חושב טס הוא, וכשיחשוז צהש"י אזי הוא נוקשר להצ"ה. וכשחושב צעולוות אזי הוא נוקשר צעולוות. כנולא שנקשר העולוות עם הש"י, חסו פי' (חלים ל"ד ט"ז) עיני ד' אל לדיקים. עין נקי שהגסה, שהגסה שלו נוקירה ציד הלדיקים. טעל ידס ומגיה על העולוות. חסו פי' (רות צ' טו) עיניך צעדה אשר יקליון. דהיא היתה לדיקה, וכשהיתה נעגחה צעדה כ"י היא יתי נעגיה צה. והיתה צרכה טורה צה, ע"ד זכאין נחרי ונח"י דאפיייהו אפי שכינתא. איהו וולגאו ואינהו נלצב. חסו אחיד ל"י צדרועוי וצגופא. פי' שהוא נוקשר צו יתי וציקרא, ולא הי יכול לעשות להס רע. ולפיכך אונר הכיתה ל"י. ר"ל וכי חושק הייתי צך (ש"ר פי' ז). ועי צצרכות ל"צ א"י) וצאוות הי כ"י חפוס כ"ל :

(שם ב' כ"ה) וידע אלקים. פירש"י נחן לצ להתצוקן. פי' שהציא הש"י את הנוחשצה להתגלות. והוא נקי עלנח דחירותא. והתפרדו כל פועלי און. לפיכך ילאו קודס זונסי, כי נפלו כל הקליפות :

(אבות פ"א מ"ג) נגיד שמי' אבד שמי'. עסקצ"ה קודס טצרה העולם הי ציכול לא כיכר וולכותו. דאין וולך צלא עם. דנדרגה גדולה אינה כיכרת עד טיש נדרגה קטנה היונה. וטכלו וגדלו ועולס יכלתו אינס יכולים להשיג כל העולוות. לכן עשה למחס אחר למחס עד שיכולים לקצולו יתי. ועי"ז נקי דאון צצציל טיש לו עם. וכל זה ט"ס לו הוא נכת טלולס את דעחו צצציל צכו, כנשל האצ טלולס דעחו ועשה ונעשה נערוח צצציל צכו שהיא להצן חענוג. צצציל שהצן אינו נושיג טכל הנדול. כך הוא יתי- לולס

אמרים

דקוטי

לנולס עלונו צצביל שיהא לנו תענוג, ולכן אין לנו רשאים לומר רק צצס אדכי"י דאין לנו ונשיגים רק הסכל שצעולס הלנולוס, והוא נוכח שרלה להיות אדוק, חבל ה"י"י הוא סס העלס אין לנו ונשיגים, וכל העולמות אין ונשיגים רק בהתפטרות הנשנויות והתגברות כח רוחני, כמו כס"ג ציוהכ"פ שאז ה"י שצח שצחוק, וקדושת שצח ונשפיעה צבל ששח יוני הנועשה, ויהכ"פ קדושתו למועלה שאין צו לא חכילה ולא שחי"י ה"י יכול להשיג וקלח סכל שלנועלה ונהעולנויות, לפיכך הזכיר סס הנופורט צצס העלס, חחו נגיד שוני"י להיות סס זה נגיד הולךך ללנולס סס העלס יחי, ע"ד (שמות י"ז ט"ז) כי י"ד על כס י"ה :

(ש"א א' יג) וחנה היא מדברת על רבה וגו' וקוליה לא ישמע, פירוש היא רלחה לעשות דבר שלא עפ"י הטבע, ולא רלחה להתפלל דצצור, כי דצבר ד' שמים נעשו והס עולמות תחתוכים, וכטרולים לעשות דבר שלא עפ"י טבע העולם לרין לעשות צוחצצה, כי סס הכל אחרות, וני שאור לטון וכו' (תענית כ"ה א') ולפיכך וקילה לא ישוע רק שפחי"י נעוה שרלחה להצין זלח צוחצצה, ושפחיס הס ומרנה תחתוכות של חונשה ונולחות השס :

(ישעי ל"ה י') ופרווי ד' ישובון ובאו ציון ברנה, ע"ד (סכהדרין ל"ז א') פ"ח אלפי שני ה"י עלמח וחד חרוב, כי פ"ח הס שס ומרנה, שני, סהן ומשחכות, ה"י עלמח, כך ומנהג העולם, וחד, כאשר צל הכל אל אחרות, חרוב, נחצטל העולם ונוליחותו, לדיקים ונה הס עושים, הקצ"ה עושה להס כנפים כנפרים (סס ל"ב צ') ע"ד (ס"ר פי ו"ה) הקצ"ה הרלה לנושה אולך גדול ונותח חנס שוה ששרלה לו צהירות גדול שאין יכולים לבוא אליו (חה) ע"י עוצרות, שעולם הנועשה נחצטל סס ונוליחות, כושל הולךך פ"ס לו עבדים הרבה ועוצדים אותו, ויס אחד שאוכב אותו הולךך ואיכנו וניחו לילך ונחתו אפי"י דגש, ואינו יכול לעשות שוס עבדות לנולך, וכשהעוצדים עוצדים אותו צחונינות אונור צלצו אה"י לזה העבד אוהב לאון, ואפי"י וני שהוא חוטא גדול אס צל לשהס זו נחקבל צחצחה, כושל ה"ז על הצן אעפ"י שעושה דצרי שטוח כהנה ה"ז ומנוח אהצחו אותו, חחו פ"י כנפים כנפרים, דהכטר ומנוח עפיפתו צגובה ונאוד עד שנגיע ליקוד האש כטרפו כנפיו, ואח"כ חוזר לגדל כנפים, כך הלדיקים ומנוח ונעשים הטובים צאים לצהירות גדול עד שאין ונשיגין ומפלגין ומרנה עד שעושים עוד ונע"ט וצאים ומחצקים צו יחי עוד, חחו פ"י ופרווי ד' יצובן העושים השוטה והס פודים אח ד', וצאו ליון צרנה, ליון קקרא ונה שכתעלס, הצ"ה כ"י צלחתו צללס ישראל וצחונחס כידוע, ע"ד (צ"ר פ"ח) צווי נולךך צנשנותיהס של לדיקים ככודע, וצל לליון הזה צרנה צשומח גדולה :

(שיר השירים ג' י"א) צאינה וראינה בנות ציון בממד שלמה בעמרה וגו'.

על דרך דליחא צחיקוים הקי הקצ"ה הולך נודך לודך ונאחר לחאך סיוולא לדיק שיטרה שכינה עליו. על דרך (קהלת ה' י') צרצות הטובה רבו אוכלי וגוי. לכל הדברים יש בהם התלצות הרי יחי על ידי נודותיו כנודע. ולדיך להעלות הכל להסם יחי. לעצל אחד הלך לעיר וראה שם מלחמה או שאר נועסיות. וכשיחשוב זאת יש להדבר הזה עלייה, כי צחמה אחצירי כולא, ואחר כך כשנוספך זאת לפני אדם לדיק צא דבר זה לדיבור, ולדיק זה שמוקסר חוויל להקצ"ה נועלה הדבר כשנפלת הנחשצת לו צחפלה כנודע. חה הדבר היי מהשכל אצב. חהו צרצות הטובה כשנועלה הדבר להקצ"ה, רבו אוכלי. זה נועלה הדיבור, חהו נועלה הנועשה, ומה כשרון לבעליו מה שנסע לעיר הזאת, וראה הדבר הזה, רק הראיי. אצל העלויי צחה על ידי לדיק. ולפענוים שיהי זון נרובה קודם שצא להלדיק שיטלה אחת לדי יחי. חהו נודך לודך שהולכת הנחשצת כונה פרכאות להלדיק, חהו לאיכה כשאחיה יולא והקצ"ה. וראיכה אחת רואה את צנות נקראים הכיולות של נועה, ליון הם סיוון לנולך שלמה פי להקצ"ה, כי כל פרוחה זכור בהקצ"ה, אפי כשרואה צהנה חושקה לדבר ידע שיש צה חשק דהיינו אהבה וזכור צאהבת הקצ"ה, או יאמר דיש שני ויני אהבה, ר"ל אי נחונת שודבר דיצורים ונחשורר צאהבה. ויש שונח אהבה נחצבל הדיבור ונולאות שאינו יכול לדבר, חה לאיכה שאחיה יולא ונהגוף, וראיכה וגוי צערת, שהדיבור נקרא עטרה שרובת את השכל, וכשנודבר צכל כיוו אזי הוא כולו דיבור, וכשהולך להלאה וצא ללותיות הנחשצת, ואחר כן למעלה ונולאותיות כולו לרות, כי נחצבל כה החוויה, ואין לו כה רק מהרות, ואחר כך לרות ונולאותים (כ"א ונולאותים) הכל צלי טום זשהוא. וכל זה אס יש לו זכות :

(ישעי ג"א') רני עקרה רא יארה. על דרך דליחא צספר עטרה ונאנרות על הפסוק (לקמן ק"ב הי') יצעלוד צניק. פירוש הצנים יהיו לך צבל, פירוש לפירוש. על דרך אונרס ז"ל (צ"ר פי א') ישרא עלו צנחשצת. ככ"ל קודם הצריחה עלה לפני יחי החענוג ונועשה הלדיקים כנודע. ונחונת זה צרא. ונחונת שעלה לפני החענוג של לדיקים נעשה לרובו לצגול עולמות. והיי הוא יחי נוקצא ללדיקים והם היו דכר כציכול. ודו"ק היעז, ועכשיר כשאנו עושים מלות אנו נוקצלים ונונו יחי שכל. והיי הוא יחי דכר ואנו נוקצא. ונולידים הנולות. והיי אס אדם עושה עזירה נעשה נוקצא לאל זר ונוליד חיו עזירה. חהו (תהלים פ"א י') לא יהי צך אל זר, שלא יהי צעלך, אך לפענוים אפי אס אדם עושה עזירה ואחר כך עושה תשובה והוא נועלה העזירות כנודע. יש לו חענוג יחי אפי ון העזירות. חהו כני עקרה לא ילדה, שאין לה נולות. כי רבים צכי שונומה ונצי צעולה, ון העזירות נעשו מלות רבות :

(זכרי ב' י"ד) רני ושמחדי בת ציון בי הגני בא ושבנתי בחוכך וגו' צח נקרא הגוף, חהו (צצא צהרא פי"ט ו"א') הצנים יירשו, הצן נקראת הנשונה

דקושי

אמרים

הנשמה. שנבקשת להשט ית' להחיל להגוף. והו הזכים ירשו עלמא
 דכיסופא. והזכות פירוש הגופים, יזכו יש להם לאכול, חסו כני ושמי זת
 ליון פירוש הגוף של הלדיק (ליון גי יוסף הכלים. הנקדר) הכני זא
 ושכתי צתוכן, צתוך הגוף :

(ישעי י"ב א') אודך די בי אנפת בי וגו' ותנחמני. לך נוסל שאוהב חדם
 זכו הקטן ונכה אותו ונחמה אהבה, והחיות נחמיל לזכות.
 זכשנחמיל לזכות אזיו זלער ונשק אוחו, חסו כי אפת זי, האף הוא זי,
 שאני סוצר שזי אף. וזלנחמה אהה עושה ונחמה אהבה. ישוץ אפך כשאפך
 פירוש נכחך חזרת אלך כזיכול כ"ל, ותנחמני אהה נכחם אוחו, או יאנור, על
 דרך אוננס ז"ל (זכרות הי א') שלשה כיחכו על ידי יראת, כשאדם לריך
 להעלות דבר לריך לילך לנקום ההוא, אפי' אם הנקום הוא ולובך, כושל
 הוולך שפול חותנו לנקום רקו, לריך העבד לילך לרקק להעלות החותם,
 כדי שיאסב אותו הוולך, זה ידוע שהקצ"ה עובד את עלונו. חסו ישוץ אפך
 שאהה זעלמן נשיב אפך פירוש נודותי, ותנחמני, ואהה נכחם אוחו, שאני
 אוהב אוחך (כ"ל אהוב אליך) על ידי זה :

שמות ב"ז ב' ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו וגו'. איהא זגנחא (זכרות
 כ"ה ע"א) יודע הי זללז ללך אוחיות שזכרלו זבה שוים
 זארכן, הנשק הי מיות של כל העולמות, וזן על לך זזה הנשמה מיות
 כל הגוף, והנשמה זעלמה אין לה תנוכה, רק אלו נוכים זבס הגוף מיות
 יד או רגל, ואם כן זללז ע"ה שעבה הנשקן שהוא מיות העולמות הולך
 לידע האין להכניס מיות זעולמות. והולך לידע האוחיות שבהם זכרלו
 העולמות, וכל מה שיש זעולמות הי זנשקן. ואיהא (ראש השנה לי"ב ע"א)
 זעשרה נאמרות זכרלו העולם. והלא ויאנור דזכראשית תשעה הו, זכראשית
 כני ויאנור הוא וכו'. וקשה לנה לא כתיב ויאנור, רק נפני שהאנור הזה
 אינו נושא, רק הנדרגה החתונה נושבת שהיא הרגום, דתרגום של דיבור
 זאחירה הוא ארשת [לריך זינה. כי הוא גם לי הנקרא (ההלים כ"א ז')
 וארשה שפתיו וגו'. הנקדר] והזכור ההוא הוא היולי של האנורים. שכל
 ההשעה נאמרים זלים עוננו. וזנשקן הי לריך גם כן להיות זה, ואח
 היתה הנוכרה שנתקשה זה נכה (ונחמה כ"ט ע"א) ולא היתה יכולה
 ליעשות זידי אדם אלא ואל"י. דעל יזה הוא עדות שהשכינה שורה זיטרא
 (שם פ"ו ע"ז). זה נקרא עון זית שזחירות זעלמה שורה עליו, כנו האור
 ענ השוק, וכל שאר נאמרים נקראים זית ששנו אגור זחוכו. ולכך לא
 כתיב זכרשה הזאת וידך די או ויאנור די אל נשמה, דהדיבור שנו אינו נושא,
 ואפי' ויאנור ינשן נחשבה לא שיד :

(שם ו' ג') וארא א" אברדום א" יצחק וא" יעקב בא" שדי ושמי די לא
 נודעתי אהם. שאנור לעולנו די (מגינה י"ז א') עד"נו דכל מה
 שאנו נשפלים אוחו ית' דאיו קזיל כל עליון וכו' וכולם כאין נגדו ית'.
 כושל

לקוטי אמרים לח

כנושל אחד שנושנח ששמוסון הגבור נשא חוט השערה. ועדיין אינו דונוה לנחשל, דהעולמות ים להם סוף והוא אין סוף, אך דהעולם אינם ושיגינם. וזהו לעולמו ד', לפי העולם העצדות ד' וסמי שם העלם לא נודעתי פי בתחברתי שיעברו אחי ונחנה עלמיותי. על דרך (יהושע כ"ד ז' ד') בעבר הגבר ישנו מצותיכם ונעולם. דהקצ"ה צרל אח העולם שיהי לו יתי תענוג ונהלדיק בגון מצרסה. ונקודם לא הי עדיין שום טעשוע לפכיו יתי. ואסי (אללו) טעשועים יום יום (ונשלי חי לי) ונחנה ז' נודת עוצות ורעות הוא טעשועים. טאם היו תוויד עוצדים אח ד' לא הי טעשוע, דתענוג תוויד אינו תענוג. חמו בעבר הגבר ישנו מצותיכם צונדרגה תחמורה. ולוה הי זה, ונעולם, צטציל העולם, כדי להעלות ונדרגת תחמוריס, וי הוא זה תרם וגוי. וקאם אח מצרכם וגוי. טהיו עמו טעשועים. ואחן לו אח ילחק, וגם עמו היו טעשועים. ואחן לילחק אח יעקב ואח עשו. דאל"כ הי תענוג תוויד. ואי קסה לוה לא כתיב ואחן למצרהס אח ישנעל. דיטנעל לא נקרא צן מצרהס אלל צן האנה. טהוא הי הכנה ללידת ילחק, דזיווג של מצרהס ושרה הי כל כך נחוכך טלל היו יכולים צגטויות להוליד רק צרותיות כטפות גרים הולידו צזיווגם. ולפיכך יתה נחנת הגר למצרהס להוליד צגטויות אח ישנעל. חמו אהנה גטויות כולדה בעולם. ואח"כ היו יכולים להוליד צגטויות. ואחר כך היו צונלרים עוצדי ע"ז ולא הי תענוג. וילאו ונוללים וסי טעשועים :

גחזור לענין הראשון, ויה כקא של טלטה רגלים (צרכות ליב אי), פי הטלם נודת, טצנעטל עגל טגוו צונודת אהנה ויראה והתפארות, טשארו אח העגל, וכיעל חיותו וגאותו יתי כציבור, אור (לקונן ליב יי, ועיי קשי צטקוק י"ג) ואעטה אוחך לגוי גדול, טהיא עוצד ונחנה עלווחו טנוכה"כ והוא אחו יתי תוויד. וניד צמטצו כהצעלה תאותו הגטויות. חמו כקא של רגל אחד, טהיא עצורה ונחנה תחדותי, טשעטל טאינו יכול לעווד, טלא יבא כלל לעדרגה זאת :

דא יהשוב האיך זיוון לי הטס יתי ויתי טכנסתי. כי צזה ח"ו ונלנלס טכנסתו :

(תהלים י"ט ג') יום ציום יביע אומר וליצה וליצה יחודה דעת, ונלכ"ט טשולמי כוהה אכטי חיל לעלחנה עם כוהה טרי אלפיס. ואחר כך כטנולחין הונלחנה כל אחד ונפאר טר טרו, זה חיוער טר טני נלח, ויה חיוער טר טני, כך הטנעט וירח וכל הוצרלים הכל לערוך חלם לשונט אותו. וכטפיוס הולך לעולה ונפאר צזה הלדיק עטה כך חס הלדיק כך, וזהו יום יביע חיוער לשון התפארות, ולילה ללילה יחודה דעת, ואשי כטהוא צחטכות כגון ונחטנה זהה צעת הרפלה היא ונעלה אותה, צזיכרו כי היותיות הוה אותיות קדושים, ונוקלים עלנעס צאותיות קדושים, ותקלף רחל צלחמה (צרכטית לי אי) רחל נקראים האותיות, כרחל לפני גחזי כאלוה (יעטי

דקוטי

אמרים

כ"ג ז') והם אוחיות עצמדרגות תחתונות. ולזה הם אוחיות עצונתשצה. והם
 ומחקנאים כשנראים את צהירות אוחיות הקדושים :

(יהוקאל א' כ"ח) בעמדם תרפינה כנפיהן. ישרא כשונתפללים בענויה אז
 תמלאכיס תרפינה כנפיהן. כנף נקרא מה שנוצדים הקצ"ה
 שפורחיס ומדרגה לדרגה, וכשישרא עומדים צהפלה ואוחיות צאים למעלה
 חסוב אללו יחי וכל עירות המלאכיס. והם מחרפים כי אומרים בעלמם אין
 עבודתם כלום לפני בני ישרא. והאוחיות עקלופה רואים זזה ומחקנאים
 וצאים צמחשצה צהפלה כדי שיעלו אוחם להקצ"ה. והמלך שצבו צעצ"י
 כשנודע לו סיכן הוא סגן, הולך צזריזות ולוקח אוחו כך כשמציאים את
 המחשצה זרה לצחי דעה והדעת היא מדעתו יחי. יס למחשצה זרה
 עליי להקצ"ה. ולא כשצחה המחשצה זרה למעלה יס להצ"ה יותר חענוג
 מאוחיות שצקדושה, דזהו חענוג חמידי, ועייז יס מלות רחמניות :

(ישעי' ד' ד') אם רחוק ד' את צוואת בנות ציון. כמשל שרמלין את ארמון
 המלך כדי לשרות צו. והוא יחזק את אוחה, כמשל צן קטן
 אף על פי שיש לו ליכלוך על צצרו יס לאצ חענוג מפני שהוא צנו, כך
 הקצ"ה משעטע עלמו צילד שעשועים. אפי עצירות נעשות חכיות כשעושין
 חשובה. וס לו חענוג אפי מעצירות :

(תהלים י"ח ז') ישמע מהבצו קו"י . היכל נקרא דיבור. ולריך להחפלה צצציל
 דיבור עיצח להקצ"ה. וכשמחשלה כך מניחיס אוחו כל המשעוריס.
 כמשל חוחם המלך שטושא אוחו צן כפר. אף על פי שאיכו הגון לצח לפני
 המלך מניחיס אוחו כל המשעוריס. שהמלך יס לו געגועין על החוחס.
 וממחין אוחו למלך, כדי שיהא להמלך חענוג מהי כך הקצ"ה מגעגע
 חמר הדיבור. וזהו ישמע מהיכלו [דהיינו מחונת הדיבור] :

מתחלה אין לאדם שגם גדולה צהשצה. רק מהצורח יחי כולדה עליו
 ירחה. חם ומלך לו מלמעלה. כדי שידע צחיזה אופן יחמוק
 לעצודתו יחצרך :

(מ"ק כ"ו א') אריהו חי דעורם . אף על פי שהוא נורכצ ומחצעה יקודה
 והם צזמניות אף השורש של הארצעה יקודה הוא אחרותו
 יחי. ומשק צהם אחרות, והם נוחגלים וצאים לנעלה מומניס, וצאים
 לאחרות פטוע, ויכול לחיות עולמית. וזהו (אצות פ"ד נ"ז) יפה שעה
 אחת של קורת רוח צעולם שצח וכל מיי העולם הזה. שכתשהאדם רולה
 לילך ומהלך ח"ק שנה לריך לילך הכצה. וצרגע אי יכול לילך צחלום. מפני
 שהוא למעלה ומהנניס. והחענוג שיש לו צרגע אי שם שהוא למעלה
 ומהנניס. אין יכול כאן כל העולם לצצול. כי הוא צזון. והנה הזמן
 צעל ממליחות. כי הזמן הוא צריחה. ואין יכול לקבל מלמעלה מומניס :

(תהלים י"ז י"ד ש"ו) וצפונך תמלא בשנים ונו'. בהקיש תמונתך. לכל ונה
 שרחה יזכור צהקצ"ה. חם רוחה חשה נחה יחשוב.

אלו היחה ונתה לא היחה כלה. רק התפארות שלה הוא המיות שלה. אם חלק ומיות כן, כונה יס לי להאזו הנוחי מייס. איתח צכתזי הארזי ז"ל ופני ונה אדם ומחוי לכבד את אחיו הצבור. כי הוא עיקר הזריעה. ושאר האחים ונהה שכתאר. ואם ח"ו אדם מוליח זרע לצעלה הצבור נוסך לקליפות. ונהה שכתאר ונהס נולדו שאר הצנים הכשרים. לפיכך צנים קטנים ומים ר"ל. כי הם ומותרות הקליפות, וכשלא יפגוש אדם צצרת לא ימותו הצנים קטנים. אלא אדרצה הוא יעלה צועלה גדולה. הוא ולפונך מהסחכלות שלך. חולל צנים ח"ו צטן הקליפות. יצצנו צנים. הן שצעות צצנים. והניחו יחרס לעולליהם. המותרות ומיות לעולליהם. אצל אני צלדק ר"ל ודת לילה. אחזה פניך. שאני איני צל לידי עזירה חפ"י צחלוס. אשצעה צהקץ תמונתך, דכל ונה שהאדם רואה אם זכר יזכור צסס הוי צ"ה דהיינו אהצת. ואם נקצה זכור צסס אדכ"י צ"ה דהיינו יראה :

(חגיגה פ"ג ו"א) חומר בקדש מבתרומה. התורה שצעל פה מוכיחה את האדם באם את צנה. ואוננת כונה אהצ אהבס הס"ת.

כונסל וני קיס לו צן אהצ אף על פי שרמוק וננו מלייר צומשצתו חנוכה, אף על פי שהומשצת רוכיית כהנה (כ"א כההס) צה חנוכה גוף, כך הוא יחי אפילו הגופים שלנו הם חנוך צומשצתו. חסו חומר צקודש האריך צל חנוכייו צקודש, ומצתוונה. וכה ודרגה חחחונה, וכנה יס לנו לחס עליו יחי. שכל ונה שאנו ומנויים עלמינו ומציאים כציכול כך למועלה, וכשאדם מוליך הנוך צנוקס ולוכלך אזי הוא מורד צולכות ח"ו :

(צרכות ו' ע"א) הני תפרין דמארי ערמא ונה כתיב צהו. וני כעונך ישראל גוי אחד צארץ. דאיתח צכתזי הארזי ז"ל תפלין

נקראים ומחין, פי' מחין נקראים חנוכו והתלהצות ונה שאנו נדצקים צו יחי. וראו כל עמי ארץ כי שס ד' וגוי וראו ונוך (צצרים כ"ח י') אתה נקרא צענו יחי, ומחנות שאנו נדצקים צו נקראים תפלין שלו. הוא וני כעונך ישרל גוי אחד צארץ, כשהס נדצקים צו יחי נעשה אחרות, שצאים למועלה ומוספר, והנוספר הוא צידס, כדאיתח צונדק (צצרים רצה פ"צ) אינחי ר"ה וכו'. אני ואחס נלך לציח דין של ונעה וכו'. וכשהס עושים לזכו של וקוס הזנון צידס לעשות כמו שהס רויס, שהס למועלה ומנון. והוא יחי דצוק לנו. אף הנוכיעה מלדנה על דרך (ולאכי ג' ז') שצו אלי ואצוזה חליבס. שהוא יחי שורה צומשצתו וכשאדם חושב ח"ו דברי טעות דומה אוחו יחי. חסו (טונות וי ל"ה) ולא יכול ונשה לצוא אל אהל ונעה. השכל אינו יכול לשכות צראשס (כ"א צאדס) כי שכן עליו הענוף פי' הנושצת שורה עליהם : (כ"א השכות שורה עליו)

(תהלים פ"ט ג') עולם חסד יבנה. שכל המדות שהן מוסד והלאה הן צרות וכה העולם. שאם לא הי' העולם וני הי' אהצ וני הי' ירא. חסו (לעיל פ"ה ו') זכור רחמיך ד' ומסדיך כי העולם תהא. וכה

לקוטי

אמרים

ונכח העולם הם באים. אבל חכמים ונוצרים ויודעים הם הוא ימי אפיי קודם שכבר העולם, ונמלא הלדיק כשילמוד ויחפלו ים ישועה (כ"ח שעשוע) להקציה כביכול, וברא בשופטת עם הקציה. כליחה בזוטר (בהקדמה 77 סי ע"א) אשר אני עושה הויד, פי עם הקציה שראה זהה ונחלה ולכך ברא את העולם, ושל לנלך שהיו לו צנים וכפלו צציי, ואחר כך עמדו הצנים ויעו בעלה לילך לאציהם. אחד הרבה בעלמו שאלל אציו יש לו הענוג גדול, ולכך רולה לילך אללה וצציל הענוג ילך לאציו, ואחד אחר כלום חקר מציה הוולך רק שאני חקר לו שאני צנו, אני רולה לשבו לאציו שהיי לאציו הענוג צצלימותו ואפיי יש לו כאן הענוג ונחלה לילך לאציו בדי שהיי לאציו הענוג, והנמשל מוצן :

כשארם ונחפלו יש לו ונחפצו זרה אזי ח"ו הקליפה רוכבה על הדבור, כי ונחפצה רוכבה על הדיבור. והו (ציר משירים א' ע"י) לקסתי צרכני פרעה. קוקים נקראים הדיבורים, וכשפרעה דהיינו ונחפצה זרה רוכבה עליהם, דוהיך רעיהי, ששתיקותך יפה ודיבורך, אבל דבר יולל ונלך ככנס אל הלך העליון על ידי השכל (כ"ח הסבל) ככודע :

כז דבר שראה יאמין באמונה שלימה שראו לו ולנועלה כדי לזכור בהקציה, ויפטיע הדבר הזה ונגשויות, דרך נשל אם רואם כלי כאם יאמר ונהיבן בא לדבר זה התפארות אם לא ונמו יח, ויזכור בהתפארות הבורא צ"ת. וזוה צקל יוכל להתפעט עלמו ונגשויות בהפלהו :

(בראשית סי א') זה ספר הורדות אדם וגו'. לטון קושיא. וכי זה ספר שונספר איך כולד אדם. ונאי כפלא ויכא, ונחרץ ציוס צרום אלקיס אדם. אלקיס לטון אדמה, דאין וולך בלא עם, ונמילל כשצרא האדם נעשה הוא יתי וולך, והו ציוס צרום אלקיס אדם, ציוס שצרא האדם כצרא האדמות ככ"ל, והו (צמדצר כ"ג כ"א) ד' אלקיו ענוה פי עם ישרא הוא אלקיס, ותרועה וולך צו על דרך (צרכות ו' א') עשרה קדוה שכינתא ואחיא, ותרועה, כשנחפצרים עלוסי, אף על פי שאין ונחפלוין עדיין וולך צו. וולך מלכי הוולכים שורה בהם :

משך לפני הקיעות. וולך גדול וולך ונפואר שלח צניו עם אנשים ללוך לדי, ועשו וון הדרך, והיו לוועקים ולא שנוע האב, ואחר כך אנוו בלצם אולי שכתבו את לטון אציו, כלעק צקול בלא דיבור, ושלחו אחד ונחם ללעוק צקול בלא דיבור, ונחפירו אורו ראה ונחפיר כי כולנו הלויס צד, הנמשל. הקציה שלח אורו לסעלות כליחות קדושות, ונעיעו אציו, וכלעק ולא ישנוע לכו, ואולי ונפני ששכתבו את הדיבור של אציו ואין אתי יכולין להפעלל דיבור, נשלח אורך צעל חוקע לעורר רחמים עניו צקול צני דיבור, אף ונחפיר כנחם אנשיי הלויס צד :

לעולם יאחו אדם עלמו כי הוא רק כונרפיה שהיא עור יש צה נקצים ודרך שם יולל קול שופר. וכי ההגאס שער עם שילל ונחם

קול זמר. כך האדם הנחייסו (כ"א הנחשבה) צ"ה. והדיבור וכל הנודות הכל שורים זו כצחך כלי, ונה יגבאה, הוא צעלמו איכו כלום, ואין זו רק נודות נעות, והוא נחויב להעלות אותן להס"ת. ואם ח"ו נציא הסי"ת צסן ונלביט אותו בקליפות ח"ו, ואם צל נחשצתו שאור עובד די ידע נאונכס כי צדאי הוא גרוע ונקודס :

והישוב שהוא רק ככלי. כמו אונן שנכס צפטיט על האצן, ולאו היא תאות הפטיט, דאס בן נפרד הוא נפאונן, כך הוא כמו שנשפיע קדינות הטבל בכלים כך הוא יעשה. וכל אצריו הם כלים, שהוא לריך לאכול ואי אפשר כי אם על ידי אצריו, ולא יאכל לקום תאותו, ולא יאכז שום דבר רק די ונלתי, וכן לריך הזיווג לקיום הדוק, ואי אפשר כי אם על ידי זיווג זכר ונקבה. ועכשיו שהוא והיא רק בכלים לא זיווג לשם תאותו ולא יאכז שום דבר רק די ונלתי, ויאכז אשתו כמו שאוהב תפלין, ולא יתהר אחריו. כמשל אחד נוסע על שוק ואי אפשר ליסע רק עם סוק, ואם יבא ליום השוק ויניח עסקיו ויעסוק עם הפוסק ודאי אין טעות גדול ונה. כך צעה"ז לריך אדם אשה צעציל עצרות הצורא ית' לזכות לעו"צ, ואם וניח עסקיו ויתהר אחריו הוא טעות גדול, ולעולם ינאס אותה דעתו, כי כשרואה אשה כזה יאמר הלא הלוזן נחנע האצ נפטי שנמשך נאצא דלמעלה חסו עולם האהבה, חנע האס נמשך נאנא דלמעלה, חסו עולם היראה, ונוטצ לדבק צאסנה ויראה של הצורא ית'. וזה ונהס היופי שלה, וכשנאסס צו העצירה הזאת ננאסו אללו כל העצירות, כי נוכח זה נולד האדם, והאדם טצו סק"ה גידין וננחיס על סק"ה ל"ת, וזה נחצטלו ח"ו כל הסק"ה ל"ת, וגם ר"י צ"ש אצ נפטי נה יט לעצירה הזאת תאום גדולה, כי נוכח נולד האדם, והאדם היולד הוא נחונן להענוג באכילתו ושאר דברים, וכל הענוגים הם צקיף הענוג שהוא, וככללו צזה כל הענוגים ככ"ל, גלל זה יש לזם תאום יותב, אם בן הוא דצוק הכל לקטנות, נוטצ לדבק צצורא ית' : **אם** יתאום אדם לאיזו עצירה ח"ו יאמר הפסוק של אותה עצירה שהיא צתורה צטעמיס ונקודות צדחילו ורחינו, ותסתלק נוננו, ואם לאיזו נדה רעה יאמר הפסוק ענונין, וכל זה צכל כוחו. ותסתלק נוננו, ויקשור הנדה הזאת להסי"ת, בנן אם יש לו אהצם רעה לא יאכז רק הסי"ת, וכל נוגנחו חסי' לזם, ואם צכנעק שהוא יראה רעה שנמשך ננעדה בצורה יצור עלי' ילכו, ויעשה נהנודה הזאת נרכבה להסי"ת, וכשננוע אחר דורס צדחילו ורחינו ידבק לדבריו נאוד, ויהי אחרות ענו, כי דיצורו נעסס אללו נחשבה, וזה יסתלק כעודב :

יארו צעדה זריות נאוד, וכל דבר טיעסס יעסס צזריות, כי צכל דבר יצור להסי"ת, וניד כסיקוס נטנחו יקוס צזריות, כי נחמדע ונעסס אדם אחרי, וסי' ראוי להוליח, ונעסס כעדה הקצ"ס שסוליד עולמות, כסנחיס הטילית ויראה שתכלת הפול עליו יראה, וכל נה שרואס חבור צהקצ"ס. אם צאסס

אמרים

דקושי

צאצאה יזכור אהבת הקצ"ה, ואם ציראה גם כן ככ"ל. ואפילו כשהולך לציאת הכסף יחשוב הלל אתי ומפריד רע מוטו, וצאלו היחודים הטוטים ישאר בעצודת ד'. כשהולך לישן יחשוב הלל המוחין שלו ילכו להקצ"ה ויתחזקו לעצודתו יח"ט :

(קלה ד' אי) ושבתי אני וגו' דמעת העשוקים וגו'. איתא בזכר (נשפטיי קי"ג צ"ג) ומהיכן שז ומתמוד שפרח על כשרי, פיי תמודד נקראה אהבה רעה כגון כילוף. חסו (דה"צ ח' ד') ויזן את תדמוד צמדרה שהזין את המוסצה זרה שצאה לו דציבורו צתפלה כדי להעלותה, חסו נקרא עשוקים, פיי צקליפות ר"ל. ופרח על הכשר וודח רחמיים, שרחה את עלמו על המדרגות תחתונות. חסו פיי (שצח ל"ח ע"א) מפני ונה עיניהם של המודדיין תדועות, השכל של מדרגות תחתונות לא לא, מפני שדריס זין המולות, על דרך (ירוני ה' כ"ג) אשר שונתי מול גבול לים, על דרך (ילקוט וולבים ד' כ"ח) זכו נמשלו לכוכבים, כוכ"צ נקרא כשהשם יח' שורה על הדליק, כיו היי, כ"צ אותיות הדיבור, לא זכו נמשלו לחול, לשון חולין :

(ונבלה ל"ח ע"א) ב"ב מקום שאתה נושא גדולתו של הקצ"ה וכו'. פיי על דרך (איזו ע"ו ע"ו) הן וגו' ופניס לא זכו בעיניה שמיס נקרא אדם חסיד ש"ס ויי"ה, פיי השכל, לא זכו פיי אין מחזיקים בעלום לזכיס, כושל ויי שיש לו שני אלפים מחזיק עלמו לעסיר לפני ויי שיש לו דיכר אחד. אזל כנגד המלך אין מחשב עלמו לכלום, ומחמת זה יכול לזכות לכמה מדרגות, כי המיות יחכ (כ"ח יורד) בעולמות וטי ולא וטי, כי אין הגוף יכול לקצול המיות צחוכו, ולכך קודם המיתה כשרואה השכינה מוכצח (כ"ח וכחצנה) חיותו לכן ונח וייד כי אינו יכול לקצול רוב המיות, אזל ויי שהוא עניו אזי הוא לנועלה ון המדות. חסו (דכ"א צ' כ"ג) ידע ויה צמשוכא הקצ"ה ומחקר עלמו עם ויי שומזיק עלמו למה צמשוכא אפי זין השפעיס וכהורא ענוי שרא, כהורא אור זרוע לדליק, האור שלנועלה ון המדות ענו שורה, כי מחזיק עלמו לאין ואינו צודה, לפיכך הוא יח' שוכן את דכא וספל רוח, וגם זה הוא ומחמת ענותו יח', דהא הוא גדול גבור ומחא. והאדם ספל וחוטא, אף על פי כן שורה עם האדם. ולכך ניתנה שתורה על הכ סיני קטן שצחריס, פירוש צצביל מדרגה קטנה צצמדדנות; דאם נחן צצביל המדרגה הגדולה לא יתחם הקטנה יכולה לקצל, וכל כך למה. צצביל שלח חשצו הקטנים עלום שצצבילס יתנו התורה, והייצבל דעת, חסו עדיף מהגדולים שחשצו שצצבילס יתנו החור. ומרעה פיי ון שאשה ון החומריות, שלא הי' ומגיה על מדרגות תחתונות שצצבילס ווחי, רק להקצ"ה, והיי מחשב עלמו לאין כאור הכר גשפי האצוקה, שני שחינו רואה אלל הכר סוכר שש אור גדול, אזל בשמחה אור השמש מוזן שאין זה כלום כגד אור השמש :

(ש"הס א' ז') איכה תרעה איכה תרביץ בצהררים. איחל צגמרי () איכה תרעה גלות ראשון. איכה תרביץ גלות שני. פי ד"ט שני ויני עזירות. האחד שאירע לאדם שעצר דבר, ואחד שיש לו גלוה צונה שעובד הקצ"ה. וכפאק ויניח לעזירה ראשונה כשיצא להשעורכות השונה ונחכפרת. אזל כשיש לו גלוה צונה שצא להשעורכות השונה ונחגלה יוחר, חס מונע ונכל עבודת ד'. חס ונוצן על פי משל גשווי. ואין ראי לכרצבו אך מנכות הונשל יוצן גכות הנושלי, שאשה אחת היחה לה צילה, ואמרה וזו הצילה תתעשר, וצחוק זס נשכרה הצילה, כן האדם צחחלת לימודו אומר שיהי למדן גדול וחסיד גדול. ונפני שיש לו גלוה אצד הקלח יראה שיהיה לו מוקדם זה. שאין אכי והוא יכולין לדור וכו' (קועה ה' ע"א). חסו איכה תרעה חורבן צית ראשון. דהיינו ודה ראשונה, ואיכה תרביץ חורבן צית שני דהיינו ודה שניי. צלהריס, שנוחזיק עלמו צהיר כלהריס :

(מושלי כ"ו י"ג) אמר עצל וגו' ארי בין הרחובות. על דרך (שצת קי"ח ע"ג) צרציו הקדוש שלח הכניס ידו חחת לצנטי, היינו לא הכיח

ידו חחת עזובה, ד"ט שני ויני ונדגות, האחד כונו רשצ"י דהוי ודכי סוקי נצריא (צ"ר פי ע"ט, ועי שצת ל"ד ע"א) ה"י ונעלה כל המורגות מחחונות להקצ"ה. כונשל צן הונלך ששלח אוחו אציו לכפרים לצקס אולר כאלצד ונחתו מוויאל הסן ונדצר עם כל צני הכפרים הצוויסי, ואף על פי שאין זס כצודו ונכל ונקוס עושה זאח אולי צן הכפר יודע ונחאלכי, לכן לריך למורגות מחחונות כדי להעלות אחתה האהצה או היחלה הרעה וכן שאר המודות כודע. אך עליוחן הוא כך, דר"י צ"ש אונר (צרחיסי ו' ע"ו) להר תעשה לחיבה שיהא האחת ונחירי. עכ"ז מחחיס שנייס ופליסיס תעשה, עיין לקונן על ד"ה קניס תעשה אחת החיבה והצן :

(ישע"י ו' צ') שרפים עומדים ממעל לו. פירוש הם העוזדים אחת השם

יחצרך צהתגהצות. ונוחה הם עוונדים צנולרגה הזאח, ונכה

שהם חושצים חנויד ונה שבעשה ונועל לו, ונועל הכל, וכונו שהוא ונחכה צו כך ונחכה ונולועלה, על דרך (אצות פ"ג וי"א) דע ונה למעלה מוודי, אס נחעורר הלדיק צאהצה נחעורר צהקצ"ה כציוכל למעלה אחצה, וכן כולס. חסו (תהלים ו"ט ה') אפתח צככור חידתי, דהקצ"ה שנייס ושנוי שנייס לא יכלכלהו ונולמלס שכיוחו ית' צחוק האדם, ואונרו חכוני הווחק שבעשועיס כטור קטן צשקל שזה עם הגדול כשונגניס צקטן כשונע קול צגדולי, והשם יחצרך צרל אחת האדם צללוו והוא ככטור קטן, ונועורר צכל ונעשיו אחת השכל (כ"א השכיכה). לפיכך לריך ליזחר שיעשה הכל לשם שנייס, כדי שלא יוליא ויעורר אוחו ח"ו לצנלה. שש בנפיים וגו'. צשס ונדגות עיוד"י להשם יחצרך. בשתיים יבחה פניו דעיקר עבודת השם יחצרך צאהצה וירלה, ואיחל שחקצ"ה וצ"ש צרל אחת האדם כדי שיעשה ונלצוט לעולם העליון, ויט צעוזדים אחת השם יחצרך צאהצה וירלה פניוויח שמוצייס שהשם יחצרך

דְּקוּשֵׁי

אמרים

רצ ושליטו ואוהביו אחרו יחצרך ועושים מלצוץ לפסימיות של הכל, חסו צטחים צהצצה ויראה פסימיות. יבסה עושה כיקוי, פכיו הפסימיות, ויש טעוודים מלך האמונה טוואמייים טסקציה מלך כל הארץ כבודו, עושים מלצוץ לעולם האמונה. חסו ובשתים יבסה רגליו לאמונה נקראת רגלים, כמו טהגוף עמידתו על ידי הרגלים כך האמונה עמוד כל העבודה, טאס לא יאויץ צהקציה וצ"ט אין עזרתו כלום. וכן ירכין נקראים אמונה מועטס זה, כי היא חיזוק כל צרכ. ובשתים יעופף. צהצצה ויראה מועפף ומדכגה למדכגה. או יאמר טרפים על דרך (צמדצר כ"א ו') הנחשים הטרפים. העוודים צרטעסס מועל לו. לאנו אומרים אדני טפחי טפחה. פירוש הטכינה עולם הדיצור, טאס אינו מהלצט צעולם הדיצור אין טפה יכול לדצמ, אצל הרטעים אומרים גם כן אדני טפחי טפחה. וצאונה אינס קוצרים כן. טאומרים טפחינו אחנו ומי אדון לנו, טהוא עלמו מדצמ. וכרגן מופריד אלוף (מוטלי ט"ז כ"ח) טופריד עלמו ומלופו טל עולם. דצורו מועולם הדיצור. ונוחטצוה מועולם המחטצה. וחסו מועט"ל עולמות עליונים אומר טהוא ליו טהוא צעלמו. חסו צטחים. ע"ד (צרכשית צ' ד') ציום טעוה ד' חלקים ארץ וטומים. פי" חטילו צחליות יש אהוי"ר. חסו ד' חלקים, אפי" הגכצ יש לו אהצח מומון. ויראה טלא יחי" לו מה לאכול. וכן צכל הדצרים. חסו צטחים יבסה פכיו. צהאוי"ר דקליפה יבסה פכיו, טאין לו צוטה מהצ"ה, וצטחים יבסה רגליו. טאין לו אמונה, טאלו הי מואויץ טהט"י לפכיו לא הי חיע"ל. וצטחים יעופף לקליפה ר"ל : **או יאמר** על הליך מועט"ל כל העולמות טלמעלה. ל"ה לא נצראו אלא צצילו. ע"ד (צרכות ו' צ') כל העולם כולו לא נצרא אלא ללוות לזה : **או יאמר** מועט"ל ע"ד (ישעי" כ"ח י"ד) אז טתענג על ד'. הטעניג הו"ל כציכול למעלה מדי יח"ט ויח" זכרו כלל :

(צרכשית ו' י'), ובגפן שלשה שריגים. גפן הו"ל מדה הטקטרות כדאיח"ל צזורה. ג' טריגים חס ג' אצות. אהוי"ר והטפארות. ויוקף כטהקיתתו אטת אדוכיו אומר (לעיל ל"ט ט') ומטאחי לחלקים, טאלח צודת יראה והטפארות. (חה קוטה ל"ו צ') נראתה לו דמות דיוקנו טל אציו. טהיהה הי"ל וקטטה עלמה צצגדים כאיס לפכיו צגדים טלצטה טחרי"ט כ"י (יונ"ל ל"ה צ' ותחמונ"ל ויטצ) והו"ל הזכיר עלמו צהטפארות הצוי"ת מדה יעקב כנדע. חסו (לעיל ל"ט י"צ) ויכך ו"לח טחולה. טהצי"ל עלמו למועלה וטהעולמות כי צעה"ז הי"ל כלה, אצל כטווציאין הדצמ למועלה וטהעולמות אינס כלה. כלל. כי הטפארות הו"ל לצוץ לו יחי. ואין לזה הטחצרות עם הטצה. והאדס טאין לו תאות אטת הי"ל א"ללו ומכוערת כי הי"ל רק זרע. ויש הטפארות צצריאה. ויש צחליות, הטפארות צריאה הו"ל מגדולה העצד כיכרת גדולת רצו. וטהטפארות לאלילות נקי צהירות לחלמות מדוה וטענוג וחיות. והנצדאים אינס יבוליס לקצול לצהירות הו"ל : **וידן** (ישעי" ו' צ') טרפים עוודים. טרפים טעוודים צהטלחצות והס צאים למדכגות. חס עוודים מועט"ל לו. וא"ו נקראת מושכה

מב אמרים לקוטי

המשכה. והם נוצים הבהירות שלמעלה והמושכה שנוסף חיות צבולמות. והם עוזדים בהתפארות אלילות. [כדפס צאור תורה להרה"ו ז"ל] :

(הסע י"א ג') ואנבי תרגלתי לאפרים ג' בי רפאותים. דנוכל דבר לריך לעבוד את ד'. אם יש לאדם הענוג ודבר ויה זכור אהבת הקצ"ה. ואם ציראה זכור יראה ד'. ועצודת ד' היא תמידית. ולכן נתן לו ד' שיהא הדבר הזה אללו תמיד. לנשל אדם יש לו זן ואהב אותו. ומחיר ומחנה זה אהבת הצו"ת נותן לו הקצ"ה הזן תמיד כדי שזכור צאהבתו תמיד. והוא ולכי תרגלתי פי' גידלתי אותו. קחם על זרועותי. חרועות נקראות אהבה ויראה. ולא ידעו כי רפאהים; אך לריך שלא יהא לאדם פניי עצביל בן יהיו לו אהו"ר כדי שיגדל הזן. והוא ולא ידעו. לריך שלא תהא דעה צביל הרפואה :

(תלים י"א ה') ד' צדיק יבחק. שצוהן אותו כוונ שיקסם לאצרהס. ששביא אותו לנללים כדי שיעשה צביל. כשיהיו יכא סס. שיצואו על הולללים עשר נוכח. כושל אונן לריך לעשות רשיוה על ליר [ל"ב ליר] וכשעשה הרשיוה יוכל אח"כ אפי' וי שחינו אונן לגנור החקיקה. ואח"כ לחנוק את הכלי שיהי התפארות. לריך ג"כ לעשות אונן, כך יהתה החלה ע"י אצרהס. והגנור ע"י יכא. וסוף הגנור ע"י ורעה :

משך לנולך שאצד חותמו. והוא הפסד הרבה. כי וי שינללכו יכול לחתום מוטעוה. וגם ציון שחותם הולך נוכח צעפר. והנולך ללעור שכאצד חותמו. ושרי נלובה מלעערים שכאצד חותם הולך. וזכי הולך מלעערים שכאצד חותם אציהס. והלכו לחפס. ומחנות גדל זריוחס עצרו עליו ולא מלאוהו. והלך זן כפר אי' ונלא אותו. והזן כפר אינו יודע מצינות שחותם. ויש לכולם שומה. הולך על חותמו. ושרי נלובה על שנולא חותם הולך. וזכי הולך על אציהס ככ"ל. והזן כפר שומ כי נלא חותם הולך אע"פ שחינו יודע ויה טיבו של שחותם ונה מצינותו ואע"פ יש לו שומה. והנושל ארובה נוארך ודה :

(ויכה ז' י"ח) דא החזיק לעד אפו ג' חבד הוא. דכשאלו עושים וע"פ יש להקצ"ה הענוג. כושל זן הקטן כשעושה מועים הגוים ומענג האז ומחרכצת דעתו. ואפי' נדרגה יחירה על הדעת השכל ומחרכצ ג"כ וכ"י כעשה יוחר לנודן. לנשל אם לווד נוסכת חולין הי' צקי צוסכת צילה, רק צו הוסכתא הוא נוצין יוחר. פי' הטעמים צאים צשכל יוחר. שונצין יוחר צטעמים. ודוק והזן היטב כי הוא עמוק וכולל כל ספרי קבלה. וללולי לא הביא האז עלמו לקטנות לא הי' הענוג לא. כי כל הדברים שעושה זן הקטן הם שנוחים אלל אציו. כך הקצ"ה יש לו הענוג מועשינו. חהו העושה"צ ויה שושעשע הקצ"ה ומענג מועשינו. ועד הוא לשון (יחזקל ע"ז ז') צעדי עדיים. והקצ"ה וועכ"פ הלדיק צעוה"ז כדי שלא לענשו צעוה"צ חהו לא החזיק לעד אפו לעוה"צ אפילו. כי חפץ חקד הוא. הצ"ה חפץ

בחקר העוה"צ ש'אינו מוסג. ותיבת הוא אינו מוסג :

(צרכות פ"ט ע"ה). אין עומדין להתפלל אלא מתוך כבוד ראש. ע"ד (תלים קכ"ח א') וואין יצא עזרי. כשאלם עומד להחפלה חסי' לו אמונה שצודאי סג"ס יקבל תפלתו. רק לא נחמת נעשיו כי נוי יזכה לפניו. אך דסדיצור הוא השכל. ודרכו של איש לחזור אחר אשה (קדושין ז' ז'). הצ"ה תאב מאלד לסדיצור שידצר אלם דל"ור. ונחמת זס יקבל תפלתו. ונאלל כשאין אלם תולה צרכותו ונחזיק עלמו לאין אזי הוא דצוק לאין. והיא נדח חכמה. נאלל דצוק צחייס. כי הסכמה חסי' בעלי (קסלה ז' ז'). חסו פי' עאין יצוא עזרי. כשאשא עיני אל הסריס, פי' שאלה צרכות ואל צציל זכות עליו. וכשאני דצוק לנדח אין היא נדרגה יתירה על סאצות. אע"פ שהאצות הס צונדרגה יותר מנוני. מ"נו נדח אין היא לנעלה ונאצות. וכל נוס שסכר לחיות אלדס רפואה וקליחה ע"ז יתפלל. רק יעיד ע"ע סידוע כל הנחשצות שאינו נצקק רק על הדיצור ולא לנשאלות גופו. חסו אין עומדין להחפלה אלל נוחך כוצד ראש, התפלה תהא נוס שכבד להראש. פי' נוס שהראש שהוא חלק אלום מנעל שצחך האלדס הוא כצד וסכר ע"ז יתפלל. אפירו המ"ך שואב בשרומו. פי' כשהדיצור צא לנעלה יש להצ"ס הענוג. וסצ"ה סורה צכל העולמות וכולד תענוג צכל העולמות. וגס צאלס נולד צציל זס התלהצות. כי גס הוא חלק אלום מנעל. אונס לפי נוס שהוא אלם. חס הוא לדיק נולד צו התלהצות. ואס לאו ח"י נולדה צו גלות. כי משיכר נדח התפלות. ואס הוא קטע נולדה צו התפלות רעה. והוא פי' הנוגך שאל צעלונו שצצול לו פניי ח"י שהקצ"ה שאל צעלונו. כי שנס נקרא שחקשרות. וסקצ"ה רולה שיקסר הדיצור שלו אליו ית'. אולי יפסיק נוס זס התפלה : (ענוס סי' ז') נפלה לא תוסיף קום גוי. איתא צווסר) לא תקום צעלונה אלל הצ"ה מוקים אותה. וסל. הנוגך יוסב עס שרי ונלכה צהיכנו. ואין לו על נוי לרחס. כשילל לחוץ ראה עני צן כפר ואלו מנעשיו. ואנר שאין לו אכילה וסחיי ולא מלצוס. ונחעוררו רחמי הנוגך עליו. נאלל קודס ה"י העני צצחי גצורה. ועכשיו נתן לו הנוגך כיד הנוגך צחי חקדו, ומקודס שראה הנוגך אח העני היתה מנשצתו ונשועתה צלרכי מלכות. ועכשיו מנשצתו צלרכי העני. חוסי ירידה גדולה. כענין (שמות י"ב) וירד ד' על הר סיני. זוהי אללו ירידה כציוול. שהוא ית' א"ס וכצודו הוא שאין יכולים לקצולו. חס שסשצ צלשצתו לישראל ולתח להס חורה היתה ירידה אללו כציוול. חס נקרא עקידה. שהשכל של הנוגך עקוד הוא אלל העני. ועקוד היא תפיסה. אקור כמו ויעקוד (צרכאשית כ"צ ע"י). ויש עיד רחמנות כמו אז על צטו, אע"פ שיש לצן מלך עוז הרבה, רק שסכר לו דצר קטן. מרחס עליו. חס צא נחמת אהבה רבה. שרמנות שעל צן הכפר הוא נחמת אהבה עולם. שיש לעני רע יותר וכל העולם כפיכך מרחס עליו. ויש עוד רחמנות. והוא רחמנות הנוגך על עלמו. שיש לו לער נחמת צטו. והסילוק

מג אמרים לקוטי

שהרמנונות של עלמו הוא חויד'י. אזל על הצן כפר אס לא היי הולך לחץן ולא ראהו לא היי זה רמנונות כלל, ועוד שהרמנונות של עני צא נחמנה הולדה שיש לעני לער יותר וכולם. שזהו אהצת עולם שאהצ אוחו כמו כל העולם. רק מפני שספר לו יותר נרחס עליו. אזל שתי רמנוניות היכל צרות שלא נחמנה הולדה, שאפי' לצנו יסוב [כ"א טוב] נרחס עליו: **וְדָרְךָ** (רש"י שמוה כ' ז' מן המכילתא) צים כדומה להס כצחור, שראוי להוליד, שהרמנונות היי נחמנה הולדה שהי"ל לער גדול. אזל צקיני היי צלי לער וסיחה רמנונות עלמיות, וכדומה בזקן שלא נחמנה הולדה. וכל הגאולות היו צצציל קוטי השיעבוד. והוא רמנונות ולא נחמנה עלמיות. אומס גחולה העתידה הוא נחמנה עלמיות. וזהו אחי אקיס נחמנה עלמי: **וְדָרְךָ** (עמוס ט' י"א) ציום ההוא אקיס אח סוכת דויד הכופלת, אחי אקיס אחת נחמנה עלמי: **וְדָרְךָ** (ישע"י כ"ב ז') החכערי נעפר קווי שצי ירוסלים. החכערי מואת הקינה נחמנה שמוספלת עד עפר. רק תהיי נחמנה עלמיות:

(משלי ג' י"ט) ד' בחכמה יסד ארץ. דקסה איך יכולים העולמות לקצול אח הקצ"ם. אך עיי אין נדת ענוה הוא נחלצט, דיוחר שהוא גדול כציכול והעולם שפל הוא יותר עניו. והוא הנוקטר הכל. דיס טעמים ונקידות ולריך להיח צר הנוקטרים, והיא נקודה רביעי' צצטעמיים, וצנקודות היא חול"ם. והכל נחצבר עיי וח"ו. פיי נדת רמנונות. עיי ד' העוללכיס אומרים שהקצ"ם צארץ. דהרמנונות הוא יותר גדול צארץ. דעיקר הרמנונות הוא הנרחס על לא טוב. עיי וילמס הוליד אח יעקב כידוע. וכל נוקס גרוע יש רמנונות יותר. לכך נתן הצ"ם החורה על הצרץ. כי אף השונים אין יכולים לקצול החורה כשיחנהג עומס צדין רק עיי רמנונות. לפיכך צצציל שיוחר רמנונות צארץ נתן להס החורה. וההיולי היא הנקודה נמשכת עיי וח"ו שהיא נדתו של יעקב נמעל נואחיון הוא חול"ם. וצאנולע היא נולאפוי"ם. ותחת אחוון היא מיר"ק: **ועוד** כעין זה ונחמס לי אוח אמת וגוי (יהושע צ' י"ב י"ג) עיי ד' (סוף ויכס) תתן אמת ליעקב. אמת נדתו של יעקב נדת רמנונות. ויעקב לא נח (תענית ס' ז') צנדת רמנונות לא היחה שצירה. והא דאיחא צכתצי הארצי"ל שהיחה שצירה נחוץ צנ"א, והענין דרמנונות כחלה צלי ונלרים. ודבר שאין לו ונלרים לא שייך צו שצירה. וח"ת ויילתא דעצידא לטעננא לא צנ"ל, דצטעס לא היחה שצירה, דצנדת אין לא שייך שצירה. וצדבר נאכל נסתננא כיון שיש צו טעס יש ג"כ נחיות אחרות ואינו נוסג רק הטעס. אפי"ס שיש צו לוח נרביצים הטעס. כי הלוח נחצנלה מווליחא צהטעס וצחה להעדל. כי טעס הוא נדת אין. והנוקטר טעמים ונקודות הוא רביע כנ"ל. כי כל היולי הוא נחיי"י אח הכל. ואין לך כל נקודה צאנולע רק ליוטה. וחגין סס לנעלה. וטעמים יש עליונים ואנולעים ותחתונים. כי הטעס נחיי"י הכל. וזהו צטעמיים הוא רביע. וצנקודות חול"ם. וצאוחיות י"ד. וכשכתארך לאוחיות נעסה וח"ו. ותעלוות חכונה היא צב"ו, הרי יו"י. יי לנעלה

אברים

דקושי

לנעלם חכמה עילאה. " החאה חכמה החאה, הרי אלף. וכסנדק אי לחינת
 וי"ח נעשה חנה. וחסו ליעקב חנה. חסו (סכהדרין ל"ז אי) דהו קתחא ששנה
 קושטא ולא ויה שם חסו. ופני שהיו דקוקים בחיים, וכתחם לי אוח חנה
 והחיים וגו, כי חנה הוא החיות :

(אבות פ"ה ו"ה). 5 הפילה ב"י. ד"ט ג' ודכוח. כפש רוח וכשמה. כפש נקרא
 ונשיחה. ורוח נקרא דיבור. וכשמה נקראת ונשיחה. וכל אחד
 ונקבלים זה וזה. והם כדכר ונוקבא, ווי שנקושר חויד להקצ"ה אפי' צועטיו
 הגשמיים נקרא בית הנוקדט. אפי' הבית שפוא הגוף נקודט : וי"ח פ"י
 (שמות כ"ה ח') ונש"ו לי ונקדט. פ"י עשייה הגשמייה חסא לי לשני נקדט.
 וסכחי בחוכם. לכך אפי' גופם לא שלטה רוח (פדרי"א ק"פ וי"א) כי קשרו
 הנושיות לדי. ונחשוור שלהם נעשה לוח. וא"י (חלים ז' ט"ו) והרה עול
 וילד שקרי ויד קצא לנחשצוה של רשע הרהור ונ"ה ויד יס לו פניי. וילד
 שקר עי"ו אינו ווילד. חוסי הפלת נפלים. אכל אבותינו שהיו בית הנוקדט
 לא הפילה אשה. היא הגוף. והוא הנציח לדי ונחשצוה רעות. אפי' וריח
 צטר הקודט שצטמים. שה"י צטרס קודט. ואנפ"כ לא היחם להם פניי.
 ולא הקריח צטר קודט ונעולס. ע"ד (צראשית ו' ט"ו) לדיק חיים הי' צדורותיו.
 וע"ד (קהלת ח' י"ד) יס לדיקים אשר וגיע אליהם כנעשה הרשעים. אשר
 וגיע אליהם צדלוי אינם עושים כנעשה רק כנחשצוה צלו להם ח"ו הרהורי
 עבירה. יס רשעים שנוניים אליהם הרהורי חשונה. חס צל ונחנה הצל.
 ע"ד (צראשית צ' ז') ויפה צאפיו כשנה חיים. וחסו חנתי סגס זה הצ"ל :

משד. ונלך גדול ונפואר צכל ויני פאר שהיו לו צנים צגלות. וציוס
 גבוסיא שלו הי' הולך עם שרי ונלוחה שלו. שהס הודיעו טבעו
 צעולס. לשוטט צכל ודיכות ונלכותו. ואנרו הצנים כלעק היום אל אציו
 כי הוא עח רלון. ונבקט אוחו על חנוו. כי על חנוו אין שום קטרוג. כך
 הקצ"ה צר"ה היא חמלה ונלכותו עם האצות שהס הודיעו אוחו צעולס.
 שנוקודס הי' נקרא אלהי השמים והארץ. ונשוטט צלצ כל חסו וחסו. והיום
 כלעק אל אציו על חנוו ועלינו. ואח"כ כשלעקו הצנים אנרו אפשר ופני
 שהקול צל צערצוציא נשלח חס אי וילעק לפני הולך אציו. והזיירו אוחו
 רחם לפני ווי אנו ושלמים איתך. ולטרך ויה. כך ונחירין אוחך צעל חוקע
 רחם כוונה חכמים כחיים צידך שחתעורר רחמנותו הקצ"ה עלינו : וי"ח
 ונרונו צחורה (צראשית ו' כ') ויהי ציוס גו' הולדת חס פרעה. שהדיבור
 נקרא א"ת. כ"צ אוחיות ונאי ועד ח' פרעה. כ"צ אחון הנגולין. ד"ט כ"צ
 אחון הנכוסין של הנוחשצוה. וי"א אז ציוס חדין. שהרי אפי' לנעשה [אולי ל"ל אז
 נעשה. או אפי' לנעשה"כ. הנוקדט] דין שר הנושקים והאופה :

משד. וי ש"ס לו נוסים הרצה לוקח אדון לעלמו לנחסה. צדלוי לדיך
 לדור צעיר שהאדון סב. כך וי סירלה לחסות חסח הקצ"ה לדיך
 לקום עלמו צהדיצורים של חורה וחפלה. ונעילא דר צסאותיות. והקצ"ה סורה
 צהאוחיות

מדרש אמרים להושי

בהאחריות. אז נחקה הוא לו. וזהו אס רגיל ללמוד דף א' ילמוד שנים. שנים עלמו יוחר זהדיצורים. ויחפרו כל פועלי און :

משד. פחה שפוחים צופחחים גנבים פוחים דצדד שושצר בצול. כך הקדמונים היו וכווכים צכוונה הראוי לכל דצר. ועכשוו אין לנו שום כונה רק עצירה הלצ היא הפוחחה כל דצר : **וידן** פי' (סנהדרין ק"ג א') נכסה חצר חחירה חחה כו. ע"ד (שמות י"ד ט"ו) וזה חלעק אלי דצר אל צכ"י ויסעו. דחיתא צוחר אלי דייקא. צעחיקא חליא. פי' דעחיק נקרא הש"י. מפני שאין אנו נשיגים אוחו. כושל הצן קטן אינו נשיג שכל הזקן. ודיצור צרא הצ"ה כל העולמות. וחס היו לריכים לעשות דצר נגד העולמות. דהיינו לקרוע חיס. והיו לריכים שיעשה הדצר צשכל שלמעלה ועולמות. שאין אחס נשיגים ורחיים לעשות להם נקיס. וזהו פי' חחירה, שהציא עלמו להשכל שלמעלה וון העולמות. וסא אפי' חוטא גדול נחקצל צחשוצה, וצכל אדם יש נכסה. פי' שכהה. ששוכח אה הקצ"ה ווענייד ללס צהיכל. היא מ"ד (?) [אולי ל"ל מדה]. היכל נקראת העמשצה. דהדיצור הוא הי חחאה. ונחשצה כולל דהדיצור. ונקרא סיכ"ל. שכולל צ' הס"ן. דהיינו דיצור ונחשצה. הי עילאה ויה חחאה :

האמונה היא כלי לשכוח צו היראה. כשאדם נאווין ששש"י יש צכאן ונפשיט ונחשצחו וכל דצר רק צהש"י חפול עליו יראה. ואמונה היא יסוד הדצר. כושל אחד צונה ציה לריך להניח חחלה היסוד :

בר דשוין יש לו שורש צחורה. כמו (צראשית ל"א מ"ז) יגר שהדוחא. וכן ע"ע צכהפי כו' (נחחה ל"ד צ') וזהו הוא אונח הלשון שלהס. וכ"ו אס צאה לו נחשצה זרה צחפלה לידע שרשה. כונל שורש אל הלשונות הוא נחפילין :

אברהם אברהם פסיק טעמא. משה משה לא פסיק טעמא. (ש"ר פ"ג. וחרה נשא קל"ח א' וצלק קפ"ו צ') ע"ד הקצ"ה צרא כל העולמות זהדיצור. והדיצור נוקצל ונחשצה. כונלס היו צנחשצה כל העולמות. וכשדיצור הצ"ה עם הנציא. פי' שהציא א"ע להנחשצה שהוא ככלל שס. כציכול חלקו דיצר עוון. לפיכך ראהו הנציא צדמות אדם. כי הי' נשורש אדם. ונחלולס כציכול הש"י צאוחו הדמות. וזהו (השע י"ב י"א) וציד הנציאים אדוניה יד נקרא כה, דהנחשצה ונקצלח ונהושכ"ל. וזהו יד החכונה שצא ונודגנה חחחונה. יו"ד שנושך נכח ל"י"ח. צאוחו כה נחדמה אליו הש"י. וזהו אצרהס שלמעלה צנחשצה. ואצרהס שלמוטה. פסיק טעמא, פי' דהשעס נוסצד כל דצר ונחלס כל דצר. כונלס צין שני דצרים הוי הפסיק. אצל ונרע"ה הי' פרוש וון האשה. פי' וכל דצר נוקצא. והי' חנויד דצוק להנחשצה. ולס הי' הפסיק צין נשה שלמעלה לנשה של מטה. וכל דצר שראה ראה אה הש"י. ולא היחס לו צשוס פעס נחשצה זרה. לכך לא פסיק טעמא :

דקושי

אמרים

(ישעי' ס"ו ח') כי חלה גם ירדה ציון את בני. ע"מ יש חסם כושא חסא
 בשביל אהבת נשים. וכשיש לו נשים יש לו תענוג ונשים, ואי
 כושא חסא בשביל אהבת נשים. וזהו נקראת אהבת הקדושת. שנולדו צנחצנתו
 כדמיון בנו שילדו, ואח"כ נולדו תמונתו ואיך ידבר דברי שכל. ונולדה לו אהבה.
 כך הקצ"ה כביכול יש לו תענוג ומהלה וישראל ילד טעשויעם. שמשחטשע בכל
 דור ודור נחמתו נעשיהם ודבורם. חסו (צ"ר פ"ח) ישראל עלו צנחצנת. ונחמת
 זה רלה הצ"ה לברוא העולמות, כנאלא כהסו כל העולמות ברלון ח"ש צע"ח כשעלה
 ברלונו יחי. ואח"כ כשתלשל לנטה צנודות. צ"י ימים. והו (בראשית א' כ"ז) יברא
 אלקים את האדם בללמו. בראתו ללם שחעלמה כביכול הנחשבה בללם שלנו.
 וסור בלמח חין לו תמונה. רק כמשל הכל. והטבע היא כשהי"ת נחעלם בהללם
 בשבילו. שאינו ככס כהללם כביכול. וכשהולך למעלה יצוא להאיך שאין דמות
 וללם : וְדָרָן פ"י (שמות ג' ג') אסורם כל ובראה את הנראה הגדול הזה.
 שיש פנים נראים. ויש פנים שאינם נראים. פנים הנראים נקראות אהבה ויראה.
 שזה יש ג"כ באלם. ופנים שאינם נראים נקראו מה שנסתייב את האהוי"ר. ומהפנים
 הנראים יכול לבוא לפנים שאינם נראים. וזהו את הנראה. פנים הנראים. הגדול הזה
 פנים שאינם נראים : וְדָרָן ילדה ליון את צבי. פ"י עס צבי. חסו אברהם
 אברהם (בראשית כ"ב י"ח). שללם כביכול הנחשבה ח"ע צנדה [כ"ח דמוות]
 אברהם. [ע"י צאור תורה בפסוקים נולקושים] :

מאן

לדייקר למעורוכיחא אייקר לקצ"ה, פ"י דיש חושב"כ וחושב"ע"פ. שצבחה
 על"י חין להוסיק ונחמה חין לגרוע. ושצע"פ נסורה צדיקו. ע"ד (ברכות
 כ"ב צ') חין ונעגו חין צבת קול. צעל של הפה. פ"ה צגי צע"פ. צ"ו ע"פ. הליק
 נקרא ע"ו. וצגי ויילה. כי הוא שוור צבית. ובחורה נכרא העולם. לפיכך אמרתי
 לעולם די (חגיגה י"ב א') דקשה למה נתן כ"כ חיות שהולך לוור די. אך דסהורי
 סני אלפים וצ"ע [אולי לריך להיח שלשת אלפים וצ' נאות. כצגמי (ערוצין כ"ח
 א') וע"ש צתוקי וצריעצ"ח. הנקדר] כמו העולם. וה"י ראוי העולם לחיות כך
 חין יכולים לקבול רק חלק אי וצ"ח דחורה. ולכך כשיצוא נשיח ונללה הארץ
 דעה את די (ישעי' י"ח ע') יה"י העולם גדול. ארץ ישראל ככל העולם. ירושלים
 ככל ח"י. (פסיקתא דר"כ פ' שבת ור"ח. וילקוט ישעי' ר' חק"ג) לפיכך נקרא
 נחש צעלה דונערוכיתא. שסחשצע"פ נקבלת נשצבחה והיא צלה נחמת דרשוח
 הסורה. ונאן לדייקר פ"י שטעשה נלצוש לה. ע"ד () זכאין חינוך אמרי
 נחתיחין לאנפיהו חנפי שכנחא. חיה נלגלו ואיכו נלצב. וני שסוח נלצוש לה
 כביכול אייקר להקצ"ה הוא נלצב לתורה שצבחה :

(תלים ס"ח ל"ב) כוש תריין ידיו לאהדים. ע"ד (אבות פ"ה ו"ח) צ"י נאמרו
 נכרא העולם. אמריה היא לשון נקצה. שיש חושב"כ וחושב"ע"פ.
 וכחמה חושב"ע"פ צדיקו כחמו ותשלך חמת ארלה (דניאל ח' י"ב) שנולצבחה
 בארליות. וחושב"כ נקראת (נשלי ל"ח כ"ו) תורת חסד על לשונה. שהיא למעלה
 נהלשון. וקודם קצה"ת שצבחה סו"י ה"י נאמרו צבחי יראה שהיא רק נקרא
 אמריה

לקוטי

אמרים

מה

אזריה זלשון נקצה. (כש"י שנות י"ט ג' ונש"ר פכ"ח) אך צקצלת החורה ניחנו
 ה"י דיצורים. כללוח החורה שבכחצ ונהחזקו ה"י ונאזורים : ׀׀׀׀ (לעיל ע"י
 ע"י) ארץ יראה. בחחלה יראה שגא לא יוכלו ישרא לקבל את החורה. היראה
 זאה זאהצה. דכשהוא יח"י שורה זאלס הוא זיש לפניו דהיינו אהצה. ואהצה
 זלא יראה היא עכפין ונחפרדין. אפי אהצה ד' ונרנן ונפריד אלוק (ונשלי ע"י
 כ"ח) שאס הוא ונאזין שסקצ"ה שורה אללו. הנצנעיות הוא שראוי ליזוש לפניו.
 כשרואים ונלך גדול יראים ונפניו. והוא נולדה. ונחנה החחצרות העצד עם
 רבו נולדה היראה לעצד. כך היא השכינה אללינו רק החגלוחה הוא ע"י
 השרואח הקצ"ה. ואהצה זלא יראה כנוליא ז"ל. והוא ונה שפבל צסצירה.
 זהו כוש דשס היא אהצה רעה כ"אוף. ע"ד ונלרים אחיהס של כוסיס. רק
 דאס יחיה להס יראה היו יכולים להעלותה אל ד'. שתיחה להס זושא
 לעשות דצרי שעות. אך כשיצא ונשיח תה"י להס יראה. זהו כוש האהצה
 רעה חריץ ידיו יציא ונזחיו לאלקים ע"י ליראה :

האותיות

הס היכלוח ח"ש צזער שצע היכלוח. והוא הולך ונהיכל
 להיכל. ע"י ונאוח לאוח. עד שצח לנועלה ונהעולמות. והקצ"ה
 לנאס עלמו כציכול זחורה. וכשקוראים לאלס צשמו ונח"י כל עסקיו ונשצי
 לקוראה. ונחנה שהוא אקור צשלו. כך כציכול הוא יחצרך לנאס עלמו
 זעהורה. החורה היא שמו. נכשקוראים זחורה וננשיכין את הש"י אלינו. כי
 הוא יח"י ושמו אחד. יחשו כשגנווד ונה שאלז"ל זגנורא (זכרות ש"י א') אין
 להקצ"ה צעולמו אלא ד' ונח"י של הלכה זלצד. זיאור זלצו הלח הוא יח"י
 לנאס עלמו זשורה כאן. ראוי לעשות זאהצה ויראה :

(חלים ק"ח א') יזבור יעו"ם בריתו. זריח נקרא אצב שווליד. ונחחנח
 כוליים צו כל האצרים. כי הלח הוא ווליד אלס זכר"ח
 אצרים. כך הלדיק נקרא זריח, כי הוא ונציא חיות זכל העולמות. ונחחנח
 כוליים צו כל העולמות. ונקרא א"יחן. ונחחצנע"ם חכ"ח : ׀׀׀׀ (לעיל
 ע"י א') ונשכיל לחיחן וי הוא ונשכיל את הלדיק, האזרחי הוא אצרהס (צ"ב
 ע"י א') ונחנה אהצה הוא ונשכיל אחו. כנשל זן ונלך שבושה ונעשה נערוח
 יע לאז חענוג. שאס יעבור ע"י לק"פ יציא א"ע לזחי עצד. וכל ונה שאלס
 עושה חינו כחשצ לעבודה אללו יח"י דכולא קו"י כלל חשו. ואס יעשה
 העצד ונעשה נערוח אזי לא יח"י אהוב לנלך כלל. חחו יזכור לעולם זריחו.
 הוא יח"י יזכור לעולם ונחנה זריחו. דהיינו ונחנה הלדיק הוא יח"י זוכר את
 העולם :

(זוהר יח"י ע"ה א'). אורייתא מחכמה נפקת. ליס חוסצ"כ וחוסצנע"ם. חוסצ"כ
 נקראח עולם ונחחצנה. ע"ד (ונשלי ג' ג') כחצס על לוח
 זצד. ועולם הדיצור נקרא חוסצנע"ם. צעלה הוא ספה ככ"ל. הדיצור נקרא עלנח
 דחחגלליא. שחגלה לאחרים ונה שודצב. ונחחצנה נקראח עלנח דחחכסייא. שאין
 יודעים ונה ונחחצנח. רק אס זא לעולם ונחחצנה אזי יכול לידע ונחחצנע"ם של חציקו.
 שלעולם

דקוטי

אמרים

שלעולם הנחשבה היא עולם אחדות בכל העולמות. וכן עולם אהבה כל אהבה שבעולמות הכל זה עולם הנחשבה. והנחשבה נקראת עלעל דמיונותא, כי הנולכות היא עולם הדיבור. ע"ד (קהלת ח' ד') באשר דבר ונלך שלטון, דהדיבור של הנולך הוא עשיתי. לכל מה שדיבר עשין. דאין ונלך בלל עם. ונחשבה כחצולה הנולכות צוליותא. כי ענד אינו ידע מה שבלל אדוני, יש כוונה ודקוטה. אי כללעיל שהאדון ונדבר ליקע ליער להציא עלים לבנות היכל, והשני שהאדון אומר שלריך להיכל. ונצין הענד ונחשבתו שרולס ליקע ליער להציא עלים לבנות היכל. ונצין אורך העלים ונחנן לפי ערך ההיכל :

וזהו

תצוה"ה. הלידוף צין וצית. שנחננת דא ונצין דא. והו ספר קהלת. ע"ד (דה"צ ח' ד') ויצן את תדמור צמדבר בהרים. [לפלל ששם לא כתיב תי בהרים. וצו"א עי"ח כתיב צמדבר בצרף והוא תדמור הכי צש"ס (טבת לי צי ויצוה ע"ז צי). ושם איי שסי ונקוס כיאוף. הנקדר]. תדמור נקרא אהבה רעם ששם היי כיאוף. והוא סצין וזה אהבת הצו"ת. דהרים ודת אבות. והוי נקראת חכמה תחאה. חכמה שלמה. להקטיל צרבים ודקוטה התחטות. ויש חכס שנוצין ונחשבתו של ונלך ונחננת חכמותיו ויש עוד שהו בן כציכול לאציו. קדימה השכל, כל מה שהצן רולס אציו חסצ, אפי' אם רולס ונעשה נעוה אציו רולס. כדי שיהא לאציו תענו :

ושמעתי

צשם ריב"ש ופרי מה נקרא עלנא דמירוחא. שאפי' ענד הבא לשם נעשה בן חורין. פי' לכל דבר הוא התפשטות הקצ"ה עיי ודוחיו אהוי"ב. רק שאהבה היא בגלות ונלוצשה בגשמות זאשה ונחאלל, ונכותו אל לבו שאותה אהבה הנלוצשה לו יתי ונלצשת והוא ונפטיע אוחו יתי ונלצשו יחד חרדה גדולה צווכרו את הרעם שעשה. ויצו ויכלס. ויאמר בלבו אם איני אהב זה שהוא רק אהבה שנפלה צשצירם ונלוצשת צדבר שעות. כוונה יש לי לאהב אוחו יתי. וכן ציראה. אם ירא ונעבי"ם או ונחרצ. יאמר בלבו מה יש לי לירא מאלם כווי. צולאי הקצ"ה ונלוצצ זה האדם. וכוונה יש לי לירא וננו עלמו. וכן בהתפארות ושאר דברים. וכן אם שונע או ונדבר ונחפלה יאמר מה הציאו הלום הי לדבר צחך חפלה. הלא כל זה בהשגחה פרעית. אך הדיבור הוא השכינה. ושרחה כציכול השכינה צפה של זה האדם. כדי שידרו עלמו לעצודה. כוונה יש לחזק עלמו בעצודה זו. וצפרנו אם האיש שנודבר בכרי או קטן. כולל לנלמה עלמה השכינה כציכול צוה האדם. כוונה ראוי לעשות צוריות. עכ"ד. כחזור לענין הדיבור לבו להנחשבה. שכשנודבר ונגלס ונחשבתו. ואפי' צונעיות יש סכונה. לנשל. אם אינו רואים ונעשה של צעל ונלחבם אינו ונצייס שהצעל ונלחבם חכס. כולל יש צוה סכלי חכמה צהעלס. והנחשבה צאוחיות שהם כלים. והסכמה לנעלם מאוחיות שאין כלי יכול לקובלה. זהו (איז כ"ח י"צ) והסכמה אאין חולא. וזהו אורייתא פי' סככל. ונחכום נפקח פי' ונשכלל. הוא יסי לנלס עלמו צחורה. וכשקורין לאדם צשמו מייס עסקיו ונשיצ כללעיל. עשנת

בכל אדם אסור צטנוו. כך הסורה שנוו של הקצ"ה. וכסוקוין צתורה אלו
ונושיכין הקצ"ה. כי הוא ית' ושנוו אחדות :

כשמדבר ד"ה או הפלה ידבר בכל כומו. כי צזה נעשה אחדות וכו'
ונצולר לעיל. וכן יתשוב לנעל כשאומר אומר אצ"י דלותיות
אצ"י הוא חיותו ככ"ל. ונוולא ונקטר חיותו אצ"י צדצ"י אצ"י. והדין
שאומר הוא שכלו של אצ"י. נוולא ונדצק שכלו לשכלו של אצ"י. כי מוסצ
צשכל אח הדין. ושכלו חלק ונעולס השכל. אצ"י ונשכינה. וכסונדצ צד"ר
ונעלס אחו ונשיי אחו. כי וציא ווחין של אצ"י צהגוף :

אדם תלמיד חכם ראוי להיות ירא שמים. כי הוא אצ"י ונשכינה. ואס
חייו לווד שלל לשם שמים. אז וחקר אצ"י ונשכינה ח"ו. וכל ווס
לא יקצצ להקצ"ה. על כן ילווד לשם שמים :

יש ב' ויני אהצות. א' שאוהצ אח ווי שקבל עוצה ונוכו. נוולא האהצה
צלה ונכח נודות. וזהי אהצה שצין איש לאשחו. ונחנה שיש לו
הענוג ונוכס. ואהצה ההיא צלה ונחנה הספרדות. שאלו היתה חניידת לא
הי הענוג כי הענוג חנידי אינו הענוג. ויש עוד אהצה אח עם אחוהו. וו
אהצה עליונית. ולא ונחנה נודות. וצאהצה ההיא חין קוס פירוד, ואס יש
לס נודות עוצות יש לו הענוג ונענדות. נוולא האהצה היא ודה יתירה ון
הענוג כי ונכוחה צל הענוג. ואהצה שונחנה הענוג הענוג הוא ודה
יתירה על האהצה : **ויהי** שאמר יחמק על אשחו אחוהי היא (צבלשית
כ"ו ז') דכל הצלחות שחפרו עצדי אצ"י דשיינו האהצה שסכניכו קס. קתווס
פלשחים. ולא היתה קס אהצה הצורה. לפיכך ירא להיות צאהצה חחחונה
שנחנה נודות כאהצת איש ואשחו. אלל כחח ואחוחו. ויסי כי ארכו לו קס
היונים. שצלו היונים לאריכות קנגלתה אהצת הצורה קס. והנס יחמק
ונלחמ קסיחה לו אהצת חחחונה ולא הי ונשיירא :

(דצרים ב"ד כ'), כי תחבוש ויתך **לא תפאר** אחרריך. כי שנון זיה קסה
לשכחה (סוריות י"ג ע"צ). הקליפס היא העצירה הקסה
לשכחה לשכוח צהשיי. אלל כשעסה נולות שצובה אזי הוא עול"א נולות שצובה
וון העצירות קסיח אסורה צהן. ולריך לשוב ונאהצה. כי כשעושה עצירה
עושה נחנה חורה. כי כשעושה צלונק לא קקראח עצירה. והתארה צלח
נוכח הענוג, והענוג הוא דצ"ר גדול. אז תענוג על ד' (ישע"י כ"ח י"ד)
כצכול. רק שכלל צעצירה ר"ל. ולכן לריך לשוב ונאהצה. חסו כי חחצו
זיתך לא תפאר. שלל חסיי לך גלוס חה. כי תחצו ר"ל שחעסה ונעצירה
וולות. ונקליפס שנון כסיי חחחונה הוא גרוע וקודס :

(כדריס ל"ח א') **ג' שערי** בינה נבראו בעול"ם. ובי"ם ניתנו רמשה חסר א'.
איחל צוהר () ונה שנוו של השעיר סזה איחן.
סי ע"ד (עש"ל ל"א כ"ג) נודע צעענים צעלס. כל חד לפוס ונה דושענר
צלצ"י. ויש ז' עדות חלכס ענוודי שצנעס (קס ע' א') אשיירי כ"ו. וכל א'
כללס

דקוטי אמרים

כלולה וכוונתו לנשאל כשאוהב אי שוכח את שוכחו חוהי יראתו ונפטר אחר ונכלל שוכחו ונוקט עלמו לו. וקיום הדבר כקרא מלכות. ומדגה החוכה, ועיקר המדות הם ה'. להחשבות זא ומחנה המדות ה"ל. שנוקט להחבה וליראה. ואלו המנוס כלולות ו"י. אלו ה' ושלש עליונות. לנשאל מהבט הש"י מונה זאה. כשאני יודע שיש זכרא אחי אוהבו. ומנה אחי יודע. דאני וצין בצכלי. ומנה אחי וצין למלמתי ומשכתי ומלמתי צדוק דבר רק צה. חו המדה כקראת אי"ן: שדחה ומשכחה אחרת. חו מדה חכמה. וכתיב (תלים קי"ח י') ראשית חכמה. וכשקרא ראשית עדיין אין אחרות דראשון לשון נקטר ואחד הוא לשון אחרות. ומשכחה שיש ומדגה שהיא כאין כגדו. חו כקרא כי פערי זיכה. שכולם הם שער לעבודה ד'. ושער שלא כחגלה לו אי"ן כקרא אי"ן וחי לשון תכנוג לה. התענוג לא כחגלה לו. כי הי' תמיד דצוק זהש"י והי' אללו תמידית ולא ויקרי תענוג. אצל יתרו שהי' תמלה כוור לע"ז ואח"כ כשזא להקצ"ה הי' זא לתענוג. כנשאל צן המלך שהי' צב"י. ואח"כ כשזא למלך יש למלך תענוג גדול. ולכך כתיב (צמדבר כ"ד כ"ח) אי"ן מושבך: [וידן] (שמות י"ח י"ח) עתה ידעתי כי גדול די וכל האלהים, שהעלה כל מדגות המחות אלל הש"י: [וידן] פירוש המדרש (ויק"ר פכ"ח) שצב שצחות תמימות גוי. אימתי הן תמימות בזמן שישראל עושים לט"י פ"י דכל הספירות לריך אדם לקפור על עלונו. ציום ראשון מהבט ד'. ציום שני יראת ד'. וכן כולן. עד שצב שצחות שחייכה תמימות צסלימות :

(תלים ל"ד ט"ז) עיני ד' אד צדיקים. וכתיב (לעיל ל"ג י"ח) עיני ד' אל יראיו. דעינים נקי אהוי"ר. דכנוו שאדם ומשכל ע"י עינים כך הוא הקצ"ה ומשגיח על ידי ועשה הלתיקים על העולמות. ועיקר המעשה צאהוי"ר. כדאי צוהר () אורייתא צלא דו"ר לא סלקא לעילא, והלדיק כקרא וי שיש לו אהוי"ר, לכן כתיב עיני. אצל הירא כתיב צ"י עין אי :

(צמדבר ח' צ') בהעלותך את הנרות גוי. ע"ד (מסילי ר' כ"ג) כי כר מלכה ותורה אור. המלכה ככר ששורה צו אור. כך צהמלכה הפנימיות אהוי"ר. והוא צהעלותך את עלונו. את הנרות פ"י עם המלכה. אל מול פני המנוכה. ע"ד (שמות כ"א-צ') ודבר אלתיקים את כל הדברים האלה לאמר, אחכי די אלתיק גוי, כראה פ"י ע"י כל המלכה תחשוב אחכי ולא יס"י לך. שהם אהוי"ר, אחכי מהבט שהוליא ומלרים וכל לרות, ולא יס"י יראה, פ"י שלא חלק אחר תורה שהיא אל אחר, על פני, פ"י על פנימיות. שהפנימיות הוא הצ"ה וראוי לציב מפניו, והוא אל מול פני המנוכה הפנימיות. יאירו שצעת הנרות, פ"י שצב מדות יווי הצבין, אהוי"ר ושאר כידע, [כדפס צאור תורה להרה"ו ז"ל] :

(צרכות ח' א') גודל ההנה מיגיע כפו יותר מי"ש. יש לדיק עובד הצ"ה ומציא תענוג גדול לעולם, כשמועור צעלמו כשעור כציכול

זה"ה, אם אהבה נגלה זה"ה אהבה כזיכול, כמשל האז אינו מוגלה ונדות
 שלו כ"א כשצב לו צן חציב אז מראה אהבתו. ואז כל העולם נוחענגים. אזל
 אותו שעושה העענוג הוא נקרא יגיע כפו. והוא יוחר ויי"ש. דהנה יש צו
 אהוי"ר והתפארות להצ"ה. וקצ"ה כזיכול ג"כ יש לו אהבה שאוהב אהיה.
 ויראה שלא יפרוד מונו. כאז שירא שלא ילך הצן מונו. והתפארות שופתח
 אהיה. והו יוחר ויי"ש. מן הנוורא שהצ"ה ירא ונעורר אהבו שלא נחטא. כונו
 צב (צראשיה וי עי) זה האלקים התהלך נח. אזל צאצרהס (שס י"ז אי)
 התהלך לפני, ונעורר לעלמו יראה, אזי כזיכול נעורר צהקצ"ה יראה, כמשל
 האז שרואה שצבו אינו רולה להפרד מונו וירא שלא יפרוד האז, אז גם
 האז ירא שלא יפרוד הצן : **וְיָדָרְךָ** (ירמ"י ל"א י"ט) הצן יקיר, ר"ל הצן
 היקיר לי. שעושה הכל לשווי, אפרים, שופרה ונורה צי נודות כזיכול. אם ילד
 שעשועים שאשי כשהוא צטכל דילדות אינו נשחשטע צו. כי מדי דצרי צו.
 פ"י שהשכינה שורה צו, אונס אנו צכל נעשיו מנעורים השכינה. והשכינה
 עולם האופנים. והאופנים עולם הכסא. ועולם הכסא הצ"ה. לכך הלדיק
 שצווד להצ"ה צאהבה נוציא התגלות הש"י צעולם האהבה. וצעולם האהבה
 יש חלק אלפים ורבי רצות עולמות. וכולם נוחעוררים ועוצלים הש"י אפי
 צלל הכנה, וזהו שאינו [אולי ל"ל שאינו. ע"ד (ע"ז ג' צ') א"ת שאין אלל
 שאינו. ור"ל שאינו צהכנה ועלמס. המקדק] עולם האהבה אינו נוחעורר.
 ופעוים שהלדיק נעורר אהיה. אך כשהוא צוק צקליפה אינו צל להעעוררה,
 ולכך יאחז צודה יראה כדי להפרד מהקליפה. ואז יצוד הש"י צשלינות :
 (ויקרא ע"ז ל') **מִבֶּטֶן חֲמַתִּיבֶם לִפְנֵי ד' תִּפְהָרוּ.** ע"ד (משלי ל"א כ"ג) נודע
 צשערים צעלה. כל חד נשער לפים שיעורא דלצ"י. ע"י הוודות
 אהוי"ר, כי הצ"ה נקשר עלונו עם האדם, נצבו צאךן שער"י (איכה צ' ע"י)
 דצצר א"ין לא שייך צצירה, נוולל אם האדם נחזיק עלונו לאין, נחשנת [כ"א
 נחזיק] דציקה צהש"י, כמשל הולך עווד צצית. ושרי ונלוכה שלו עוודים
 כעני צפחה. וצעה"צ לא חלק כבוד להכר. והער לא הקפיד ע"ז. ואלו היי
 צפיע היי חולק לו כבוד והיי צוש לפניו, אך עתה נחצטל מנליאותו. ונודת
 גדלות שלו צוודת הולך. כך צציקות אדם צוודת הקציה נחצטלו הוודות
 שלו. ויראה ויפאר רק הצו"ה : **וְיָדָרְךָ** (פסחים ח' אי) לנעה לדיקים דוויין
 לפני הצ"ה ככר לפני האצוקה. אזל כשאינו צוק להש"י יש לו תאוח אחרות.
 והו טצבו צאךן צארליות, שער"י דהיינו הוודות. והו מכל חטאח"כס. ונח
 שחחקר לכס. לפני ד' תההרו. כשיצוא הדצר לפני ד' תההרו :
 (תלים ק"ד כ"א-כ"צ) **הַכַּפְּרִיִּים שׂוֹאֲגִים לְטָרַף גּוֹי יִאֲסֹפוּ.** פ"י דאיתא צורר
) (שהצ"ה צרא אם העולם צגין דיחקרי רחוס.
 ואיתא צכצצי הארצ"ל נפשי ונח מוחיבים לכצד אם אם הגדול. דעיקר הצריעה
 צי. ונח שכתאר מונו הוא צטאר אחיו. והוא להס כאז. ואס כך דצצרים
 גשוויים ק"ו דצצרים רוחיים. טכל הנוחשצות צאות מוחשצבו הקדוונח יח".
 ומחשצבו

אמרים

לקוטי

ומתשבתו היחה בגין דיחקרי רחום. נוכלא שהכל נמשך ורחמונות. ויש לנועלה
 ווארי חסד ווארי דינין. נוכלא הדינין אין להם פה לקטרג. כי אין רטון
 הנולך דין רק ברחמונות. אך שהם כצורו בצביל זה. ודוניה כמו שמה הנולך
 לעשות דבר הנוכעיקו. ומויז ליעשות צלי לטוב. כך הנוקטרגים שמוטים צמיז
 החמוכות וחס דוים שלא יסעו להם, חסו הכפירים הנוקטרגים שואגים
 לערף למה צרר אוחס הש"י לערוף. מוטצ לצקט מאל וועדה החסד. אכלס
 החיות שלהם, חזרת השמש ודה רחמונות כי רחמונות ורחם. יאקסון הם יאקסון
 מווליאוחס. כי צום יכרתו הדינין. שהוא יהי אוחז זה. נוכלא שטע בגבורה
 ודה אהבה אצל כשאלס ונגזיר רחמים רחמיני וצטולין הדין :

(דברים ל' ג') ושב ד' אלקיך את שבותך וגו'. ע"ד וטל. אז ואם אהבים
 את הנה צטוה. רק אם אין הנה כטורה אז אע"פ שהאז

אוחז אוחז ורחם לו אהבתו ונכה אוחז. וחס אע"פ ורחמונות ונעסקתו
 ונאקצתו לאציו. כך עתה בגלות ודה הקצ"ה אינה ונולה. רק ודה השכינה
 ונולה. כמו שתי אלל אסתר שאע"פ שהי נק גדול אע"פ נחלצט הנק
 צנודרה חמוכה צאקתר שנשאלת לאשורוט. ושא"כ אם היו זוכים היי נעשה
 הנק צפרחסיא צלי שום החלצקות, וחיות שצולמות נקרא שכינה. כנעל
 אם שעתהנגה לגלות ודוחי אע"פ שאינו נוהג כטורה. לפיכך אין אנו רשין
 לומר רק שם חלמי. כי שם חויי שם העלם. והעלמויות לא נהגלה היום.
 וחלדס כשיצק עלמו לציורים. הציורים יעלו אוחז ויולירו צעדו. רק שלא
 יחא צכוונתו לקום צב, רק לדבק עולם חדיצור לעולם הנוחשצב :

וזהו פי' (כ"ה ט"ז צ') שלשה ספרים נפתחים צ"ה. ספר וולטון ליבוי.
 לטון סיפורי של ליקים, שכוונתם לדבק הדבור למושצב, נפתחים לאלתר
 לחיים, שהם ודוצקים לחי החיים. של צינוכים שכוונתם לייחד וגם שיעשה
 רכונס הלויס ועוודים עד יוס"כ שאז הוא החגליה עולם הנוחשצב. ויש לכל
 הנוחשצב עליות, העלח גם נוחשצבו וחו הכחיצה, שנודבק אדם נוחשצבו
 להש"י ונעסם צנוחשצבו ונה שאירע לו, נחזור לענין וצד ד' חלקיך, השיצ את
 חלקיך פי' השכינה שהיא הכח שלך, את שצוהך כשאלה חסוד :

(שם ח' ד') שמצאתי לא ברתה מעריך ורגלך גו'. פירשי שהיי הענין ונהלס
 ואף צגדיהם היו גדלים, דיט פעמים שכולה להחפול צהחלצבות

ואין יכול, מפני שאצבריו כצדים עליו, ואמר ר"י בעש"ט ע"ז החפול דהנועיה
 (חלים ע"א ט') אל השליכני לעה זקה : וזהו פי' (קהלה י"א ג') אם
 ימלאו העצים גסם גו', אם נהגסם הגוף, על הארץ פי' ארציות. שדבר
 זה מניע לריק חסו יריקו, ואם יפול עץ גו', עץ נקראח ונושצב וזה שכותנת
 לאדם עלה חין להדבק להש"י. אל לפון ודה יחלה או דרוס ודה אהבה,
 וקום סיפול העץ שם יהוא עלי לדבר, אך זה הדבר שחגוף נהגסם חוא
 דבר רע. וזה צא ונחמה שיש צלדס ד' יקודות ארנו"ע. ואם דבר קל ונחנענע
 גם רוח ומים קלים, רק יקוד עפר אינו ונחנענע, וכצבא אדם ליקוד עפר
 חוא

הוא זה לזקקה ואינו יכול להתפלל, ואח"כ כשתחיל להתפלל זכה נקרא העני והחסרות, וזה לשון מהלכות התלוצות, וכונסל זן הקטן שמועק לאצו, הלך אצו להלאה כדי שתגדל אהבתו אח"כ ואור ריב"ש מוסל כשאחד הולך צומצם שקורין שווינדיל טרעם כשהוא לומד רואה האור של וועלה, ואח"כ כשהולך להלאה מזהל אינו רואה, כך כשאלם ונחיל להתפלל ונחיל להתלוצות ואח"כ אין יכול כ"כ להתפלל בהתלוצות, וזהו ש"י העני ונחיל, בעיני חסרות חלצו, כי צמחו אל לבו שזו עצירה צומה שלא עם הש"י נגדו עי"ז ונחיל להתפלל צחשק, וזהו שמוחך לא צלחה וועליך זכה שלא היתה לך פני" ופני בצבל וזוה עושה ונלצו להש"י, וכשיש פני" ש"ו אזי קורעין המולצו, וכשהיו גדלים גדלו לצוסיס. דיצור נקרא לצו, וכל הדיצורים שהיו ודצרים צקעוים כעצמו לשכל דגלותו היו וציאים גם דקטנות בגלות : [כדפס צאור תורה להרה"ו ז"ל] :

(ישע"י כ"ח ט"ו) את מי יורה דעה גוי, זה נשה שסחזיכוהו לינק ונחמלכויות ולא רלה ונתייחד לו הליצור (קוטה י"ב צ"ו) כתיב (ש"ש ח"א) וני יתנך כחם לי יונק שדי אמי גוי, ארז"ל (אצות פ"ה וי"ז) כל אהבה שהיא תלוי צצב כו', דלית אהבה בגין דייחון צוהי כו', ואי יסלק קוצ"ה ויני לא יאהב אותו. ע"ש צוהר () אצל אהבה דיאחז לי זין צצב כו'. דזו אהבה שאינה תלוי צצב ואינה נפסקת לעולם, וזהו נקרא אהבת אחים ורעים דלא ונפטרין, ואחים הוא דציקות, כדכתיב (תלים קכ"ב ח"א) לומן אחי ורעי גוי, ואהבת האחים היא צצביל שיאלו ונוקור אי, ואף שזה תלוי צצב, וי"ו אינו תלוי צצב. שהרי יאלו ונוקור אי זה לא ישחנה לעולם כנאלו וי שיאחז צ"ה שהוא הנוקור שמונו ילא צצחי זו לא יפסק ולא ישחנה, והנה התינוק כ"ז שיונק ונחת אמו אז הוא נקשר ונאוד לאמו, ופני קשר החיות שאין לו שום חיות כ"א ונונה, וכל יניקה חיותו צאמו, וקשור חלי" עי" יניקה וחיות. וכשיגדל וא"ל ליניקה נפסק הקשר ונענ, ואלו ילוי כך תמיד לינק ונאמו הי" תמיד נקשר זה צקשר אנוץ וחזק כן התורה הנקראת חס תורת אונך (ונשלי ח"א) דדי ירווך צכל עת (שם הי"ט) וארז"ל (עירובין כ"ד צ"ו) וזה דד זה כ"ז שפתינוק ונושנש צו מולל צו חלצ. אף ד"ת כ"ז כו' מולל צהן עעם, כנאלל לריבין תמיד לינק ונחמלכויות וכ"ז שמושנש צה מולל טעם יוחר, ותמיד האדם צצחי יניקה לתורה אף שהוא גדול ומופלל לדין תמיד לינק ונחמלכויות. דדי ירווך צכל עת כתיב כנאלל קשור צהתורה תמיד צצחי יניקה, ואז צכל ונעשו אחי צחילוכיות קשור צהתורה תמיד ואינו נפסק כאמור לועלה, וכל ונעשו ע"פ התורה. ודנה כתיב (דצרים כ"ב ו-ז"ו) כי יקרא קן למור גוי והארכת יומים. כי יש צ" צחי צניקה. האי שפאם ורכנת עלמה לילד ונוקת אותו, וזהו שנוקתה על זרועותי ודי" ונוקת אותו, והצחי האי היא ופני שאין התינוק צריא אולם, לכן ונשפלת האם אליו ונשפיעה לו די חיותו, והצחי חב', כשהוא צריא אז מעלה אותו על ידי וניקתו. כן ישאלל כתיב צהו יסעי

(יטעיי כ"ד י"ג) וכל צניך למודי ד'. ר"ל שהצ"ה וולווד אוהס תויד שכל איד לעוזדו ולקרוז אליו, וכטישראל אינס צריאס צוועשיהס. אז וולאס צלמלוויס אייע עד רדח אל ערך השכלתס. וועשכילס כפי ערך צינחס. כי הצ"ה ספץ צלדיקים והס צקטנות שכל. וגס עס ידריכס לטור וודרכס להשכילס דרך ד'. וחסו וכל צניך למודי ד'. ורצ שלום צניך. א"ת צניך אלס צוניך (קוף צרכות) כי כשהס צקטנות שכל לריכס הס להצנות. והצ"ה וולווד אוהס וצונה אוהס. וחסו א"ת צניך וכי. כיון עהס למודי ד' נוולאו הס צצחיי צניס. והצ"ה רולס להציא אוהס לטלינות גדול. וחסו ורצ שלום. שלינות רב. ולריך שלא יסי ח"ו שוס פגס צקוס אצב. כי כל אצב הפגוס שכינתא לא טריא ציי. ויסקל השכינה כציכול. ויס שחי צחיי קטנות. הוא צחיי דצרים חלויים כגון אכילה ושתיי שטועה לולאזח כריסו. ואין ועשיל על פכיוות הדצב. וקטנות צי ר"ל צצחיי השורה ותפלה ונות. אעיי"פ שטוקק ולווד הוא צקטנות שכל. והש"י וולווד איד להסחקב. ויס שטולנדין אוהו ואינו ועטיע ע"י. נולל הש"י וולווד איד שהאדס צקטנות ואלוד הצ"ה וולאס א"יע אליו כפי שכלו הוועט. וכחיצי (הוטע י"א ג) ואכני חרגלתי לאפריס קחס על זרועותיו. ר"ל שהציאו לודרגה השכיי דיניקה. שלקחו על הזרועות שהיי צצריאות ולא היי לריך ללולס א"יע ולהרכין אליו. וחסו נקרא קן לפור. וכחיצי (ונשלי כ"ז ח) כלפור נודד וון קינה כן איס נודד וווקומו. דהיינו צצחיי שלולס א"יע כציכול עד וודרגה חסחונה. וחסו נקרא נודד וווקומו. איס דא קוצ"ה. נוולל כי יקרא לפניך שחא צצחיי קן לפור שהוא צחיי ויעוטא. לפור נודד וון קינה כלאוור. צכל עץ או על הארץ. ר"ל צכל צחינות. האי צחורה וצולות שנקראות (ונשלי גי י"ח) עץ חיים. והוא קטנות צי האוור לעיל. או על הארץ. צחיי ארליות שהוא קטנות אי האוור לעיל. וועחי צחיי אלו כשתחא צקטנות שכל. שהוא אפרוחיס או צניס. צילה היא דצב שלא ילא עדיין לאויר ולא היסה הולדה. כן השכל קטן ואלוד כו"כ שלא היסה הולדה השכל והוא קטנות אי. או אפרוחיס דלית להון גדפין שלמין. ר"ל שיס לו שכל. אצל אינו יכול לעלות לוועלה. דלית ליי גדפין. אף שהצ"ה וולווד אוחד וווכין עלאו להשכילך. לא תקח האס על הצניס. ר"ל לא תוכל לקחת שוס השכלה צענין זה. רק צאופן זה שלא גי. והענין. כי ארז"ל (אצות פ"א וי"ג) אל תהיו כוי ויהי וורח שוויס עליכס. כי נקראו שוויס ע"ד אס וויס שעירבן צצ"י (חגיגה י"ג א' וצ"ר טפ"ד) נוולל צחיי הידאה והאהבה שוויין ונחאחדים צצ"י. וכל הוועקס פרס עוצד א"יע. ואפי' עוה"צ הוא תועלת עלונו. רק יעצוד לכוננה אי לשנוו הגדול צ"ה. והאשו"י"ר שהייכס רק לכוננה זו. ואף שאנו ונחפגליס על תועלתנו הענין הוא רק שיתגדל ויתקדש שווי יחי. צהיות שכ"י שאנחנו חקריס וטוועה הוא ופני הסתלקות חיותו הוועלל כל העולמות. כי כ"י שוונתגדל ווונתחצב שפעו. הכי כל העולמות וולאיס עוז והוא ונחגדל צעולונו. ועיי' אנחנו ונחפגליס שיתחצב צבול הקדושה ויוולל כצודו כל הארץ. ואז ווויילא הטווע יחי צעולונו. והשיקר

ממ אמרים דקוטי

דהעיקר הוא שיחגדל שנו עי"ז. וכל כוונתו רק להשיי' בכל שאלותיו. זה הזוהר לכל יעבוד עי"ז וק"פ ויהי נורא שונים עליכם. ואזחה היראה של שונים שאחזה בזהבה. וכבר נחבאר אללינו צו"א פי". ויהי עוה"ב שכל לגבי עיקר העבודה לגדל ולקדש שנו לעשות כח"ר לפניו ית'. זהו גוול חקדים עובדים. וני שגידל חקדים זוכה לכל הנדרגות. לפיכך ציני שלונה דקיינא סיהרא באשלוותא כתיב (וי"א י' כ"א) אין כסף לא נחשב ציני שלונה למאונה. כי לא הי' שום חקרן. כי הי' איש חמה גפנו גוי (סם הי' הי') ר"ל כל אי הי' נוגזיל לשרשו ומייגו. והיי' עובדים השם בשלימותו. לא לקבל פרס. ואין שום כסף והאזהרה נחשב. ובאונה נועם זה בעלנו הי' השפע רב נאור כאמור לעיל. והעוזה בזה נעלמה היטב. ואז כשהשכל נודעתך כל חועלה עלנך רק לדי לבדו. אז ואת הבנים חקח לך. חסי' צנדגה צנים. לוענן ייטב לך והארכה ימים. ר"ל אף שא"א לשלוח נודעתך הקבלת פרס. שאעפ"כ צעייב חתא יודע שיוחן שכר צעד כל מליה. לכן אור לוענן ייטב לך צודאי. אך והארכה ימים. שהעיקר יהא צונה שיחגדל שנו ית'. ויודע לעיני גוים רבים כי אפי' ד'. וזהו שפעו ית' ונהרצו בעולם נחקדש שנו לעיני העוים שהם עובדים. כנאל שהעיקר הי' לכבודו. ונווילא צמוצ אדוכו ייטיב לנו. שטובו יולא את הארץ. זה נקרא אריכת ימים. שהשכליים העליונים ונארכים. וידעו כל גוי. (ישעי' ל"ז ב') וולאה הארץ דעה את ד' גוי (סם י"א ט') עוד גלוי טוב בעולם כולו: [ד"ר] (שה"ש ח' א') מי יחנך כאח לי. באהבה את שהוא אהבה חנונית. שהחא יונק שדי אנוי חנויד צבחי' [או ל"ל צב' יוני'] ייקה כאמור לעיל שאז אולאך צמוצ אפי' בחיניות כנו מאל ונשתה גם אשקך יהי צבחי' נשיקה וחיבור דצוקים נפני דציקות הקשר כאמור לעיל. גם עוד צחי' חמה לריך שכל עיקר עבודתך יהי' שלא יצחו לי האונות רק שיחגדל שנו, והעוזה יוצא בעלנו כאמור אנהגך אציאך אל בית אנוי: [ד"ר] כל הלמוד חורה ויונק נודדי' בשביל איזו פניי' ח"ו נקרא יונק ונ הנכריות כי העיקר אללו הפניי' ולכן נשס לא רלס לינק וננכריות רק לנוד לשונה בלי שום פניי'. וכן בכל עבודה האדם זהו את ניי יורה דעה גוי, גוולי נחלב גוי, שלא רלס לינק וננכריות, לפיכך אוחו יורה דיעה ונחייחד ענוו הדיבור:

(צבאסיה גי עי"ז) וא"א אישך תשוקתך והוא ימשר בך. כי באונה החלמוד הוא הנוקבל. והרב הוא הנשפיע, וכשהחלנויד נשחוקק לשנוע נהרב גווליד חסוקה צהרב להשפיע לו דברים והנה הדיבור הוא החלמוד רק עשירית כי הוא חלק עשירי ולא יצין החלנויד עיי' הדיבור כ"א חלק עשירי, אז כשהוא יחר מצין חלק ז' והדיבור של הרב נעשה צחי' עתיק בחלמויד שנועתיקו ונודוחיו לא טובה אל מודה טובה. כנאל הוא החלנויד הי' נעוכר הדיבור של הרב, ואחר כך הדיבור נושל צו ונעתיקו נומדריגם אל נודריגם. זהו ואל אישך וגוי [כלי איסי כה"ג (יונא פי"א וי"ג) ופי']

אמרים

לקוטי

ופי' רצך ולדוקק הווקדק] :

דק"בה ברא חת העולם צבדי שיגלה עיניו להבזראים ככודע נמלא
 וני שהצ"ה השפיע לו רצ טוב רחוי להשיג אלקוהו יוחר. שהרי
 הטוב שקלה לגלות לבזראים השפיע לו חוסי כוונת הבזריאה ועצב הטוב
 להטיב. והטוב הוא חיות נמלא זידו רצ טוב לדבק זו כזיכול ולאו רואים
 זהיפך צחוט שעי' העיניו וחקרצ יוחר להשי' והענין הוא כמו שאם רואים
 ללמד השכלה אחת דבר לחזירו. אם הוא צר שכל יכולים לגלות לו שכל
 הרצה צלי לצושים אך וני ששכלו קטן אם לא ילבישו לו הדברים לא יצין
 בלל השכל הגדול לכן ונקחירין ונלבישוין לו כפי שיערו שיוכל להצין ולקבל
 הדברים. כן הדבר הזה גדול ע"י רצ טוב שהוא טוב חיות הקצ"ה רחוי
 להשיג אלקוהו כאמור. אך א"ל לקבל זה ופני שהשכל קטן וא"ל להצין טובת
 הקצ"ה צלי לצוטו, שעי' הטוב יטוב להקצ"ה אצל ע"י עיניו אף וני ששכל
 שלו קטן ופני דוחק העיניו שצ אל ד'. ולאו הי' לו שכל גדול הי' ונצין ע"י
 הטוב יוחר : **והנה** (איכה ג' ל"ח) ופני עליון לא חלל הרעות כ"ח הטוב,
 ר"ל שצערות גנו הטוב, כי הכל נה שנספע ואלחו הוא טוב. אף שפרכה
 רעה עיקר הכוונת לטוב והטוב גבו צחורה, רק שהאדם א"ל לו לקבל הטובה
 כאשר היא כשהוא צקטות שכל, כי לא יצין. ע"י' כאמור הולך להחלומים
 ע"י לצושים עד שיעור שירד כאלו היחס רעה. וע"י' ונחורר וצ אל ד'.
 והכל להועלת אדם. כי נקראים למודי ד' שהוא ונלודם כנצואר לוועלה :
וזהו (בראשית י"ז א') אבי אל שדי. שאנוחי לעולמו די (מגינה י"ז א')
 היא עכצת השפע שלא חרד בהחלות. והוא ונטעם האמור, והצן :
וזהו (ברכות ז' א') וכונה זעמו רגע, ר"ל כונה הוא לטון כוונת הדבר.
 וכונה זעמו ר"ל הכוונת של זעמו רגע. ונלשון (ישעי' כ"א ע"ו) רובע
 היס. שעי' הזעם אז אותו שסי' רחוק והי' צלי שכל נעשה לו צקיעה קלה
 שכל ונעטו, שהשכל הגדול א"ל לגלות לו, הולך רק צקיעה ונעט. שהטוב
 גבו צה, וע"י' שצ אל ד'. ונעשה צחי צקיעה כדי שעי"י' ידבק ד', ולא
 יפחחו הרחמנות וטוב הגדול : **ולפיכך** קטין ונזווחיו של אדם כק"ס
 (שקמים ק"ח א') ונטעם שאמור. שנווחותיו ג"כ הולרכו להחלומים. כמו שאמור
 אל שדי. שאמור לעולמו די צחי' ק"ס, ר"ל שהיחס צקיעה כאמור לוועלה, חשו
 שנווחותיו הם כק"ס כשיעור צקיעה ונעטה כדי להציא אותו אל השכל.
 וע"י' יפחחו הרחמנות והטוב. נמלא הכל טוב. שאין רע יורד וכו' (הכמוח
 ירח) וע"י' ידע חקדו. שאם כראה וכזיע שהוא כרעה צהיותו רצ חקד
 ונלומס הטוב כדי שחסי צקיעה כשיעור הווקבל. ואח"כ כששצ יפחחו הרחמנות
 והטוב. ויוצן הטוב, ונמלא הצ"ה רולה להטיב. רק המסרן ונהוקבנים .
וזה שפחה אנכי ד' אלקיך. ר"ל אנכי הניד הוי' ודה החמנים רולה להטיב
 רק אלקיך הדיכין הם ונצמיחהך. וכן אבי ד' אלקיכם :

(שמות ע"ו כ"ו) ויאמר אם שמוע תשמע גי' רופאך. ואלר"ל (ברכות וי' א')

אם שמוע זיטן תשומע צמדש. הנה כששומע ד"ח עושה רושם צומוח האוחיות
 שילאו ופי הודגדג. ואף שאח"כ ונקחלק מונו כשאר רושם צומוח. ועי"ז יוכל
 לקבל דבר מדש. וההסתלקות של הראשון גורם שיוכל לקבל בכית. כוונת
 כלי שונלחו ורולים למלאוחו שנית לריך להסדוקן ונחמלה. וכן הדבר הזה.
 אך הרשימו הנשאר הוא הכלי שיקבל צו עוד דבר מדש. שאלו לא הי' נשאר
 אפי' רשימו לא הי' יכול לקבל יוחר. כי עי' רשימו שנשאר חמלה וחדכך
 המוח שיוכל לקבל שכל יוחר. וכן אח"כ גם זה ונקחלק מונו. ונהרשימו
 שנשאר וחדכך ונעשה מונו כלי לקבל עוד עד לעולם. וכתיב צבלנה (קהלת
 י"ג ע"ו) ואזן ומקר חקן ומשלים הרבה לתורה. ואז"ל (עירובין כ"א צ"ג) בהיתה
 התורה כקופה שאין לה אזנים ועשה אזנים לתורה. הענין. כי מסיני שמוע
 ופי סצ"ה כל התורה כולה צדיצור אי כאונרה וזה שאין האזן יכול לשמוע
 (תכחונח יחרו) ונואל לא הי' אפשר ששמועה כזו תעשה בהם רושם עכ"פ.
 ע"כ אונרו אז (לקי' כי עי"ז) דבר אחר עונו וכשנועם אז. רק נעשה קבל כל
 התורה כולה מונו יחי' והי' צבוחו לשמוע. ומקרה ליהושע צצחי' ונסירה לצד.
 ויהושע לזקנים. ודרכה אחר ודרכה. עד ציווי שלנה שירדה הודרכה עד
 שלא היו יכולים לקבל את השכל צלי התלצפות. כוונ שפי' ציווי משה ויהושע
 שהיו שמועים התורה כאשר היא צלא לצוט. אבל ציווי האלך להיות עי'
 לצוט, והמוחין הם השכל לא היו יכולין לקבל צלי לצוט. כוונ עי' משלים.
 ואז היו מצינים, כנאל ששעה אזנים לתורה שיוכלו לשמוע ולהצין עי' שתיקן
 משלים הרבה והלציט הסמונה צלצוטים. והנה כל העולם כולו נכרא צאוחיות.
 כוונ' (כחוני' ע"ו ו') ואח"ה מוחי' אי'ת כולם. את הוא קבל אחון [נח' ועד תי']
 והי' של וכלפ"ך, ומוחי' את כולם. הוא המיות של כל דבר. והוא (תלים ל"ג ו')
 דבר ד' שמים נעשו. והצ"ה נכרא את העולם כדי להטיב, כנאל ונהראוי הוא
 שיואל טונו חנויד צעולם. כל ימקר חנויד. כי זה רלונו יחי' ונקדם. אך לפה
 הצ"ה שאלו הי' כן היו ונחמקים ומצדחה. כדכתיב (ישע' צ"י) וכסף הכיחי
 גוי. ונרו טובה שהשפיע וכו' (צרכה ל"ב אי') לכן עשה שיתלמולס הטוב
 ויעטור שפעו לפעוים כדי שיעטרו אליו כנצואר למעלה. והנה בהכ"צ אחון
 נכרא הקצ"ה את העולם. והם מיות העולמות כולם. והם הטוב והשפע צלי
 מעכב. והי' מן הכונע לקבל ונטעם האונרו. צלו לנו אוחיות וכלפ"ך, הם
 הכוחים שיעור ומגצילים השפע. והו' ויין לפ"ך, צעציל שלפם הצ"ה שא"ל
 להכוח ומטוב הגדול שלא יחטא. עכב והגציל השפע כנצואר למעלה. ווי' שצין
 זה שנה שכתונעו אללו הטוב צכדי שיעיצי' אלהיים. שזהו הענין לנודי ד'
 האונרו למעלה. אז כשיצין וצז אל ד' ומצבל חיקף הדינים השורים עליו. כי
 לא צלו רק להטיבו אל האונות. וזהו (שצח ק"ד אי') וכלפ"ך לופים אונרו.
 ויי' שהוא לופה ונקחכל חיקף וצז אל ד' אז הדינים צעלים מונו. ונפחמים
 הכוחים, והדינין נחמקין ונחמחים למעלה. והו' אונרוים ונלשון חצור כוונ
 אינרא. והו' העיקר לידע שהכל צא בהשגחה שרעית. ומלמדו ומוקד. כוונ

שדקדקו רז"ל (עירוזין ע"ז צ) עד היכן יקורים, אפי' הוסיפו ידו ליעול פרועה כ"ו. להודיענו עד היכן השגחה כוללת. והכל ללונדנו מוסר בהשגחה לידע שכל שבעילים הוא גילוי חלקותו יחי'. ונוכלא חיך שיהי הכל ישר. כי הכל הוא חיות חלקים. וכן כחי' (קהלת ז' כ"ט) אשר עשה החלקים את האדם ישר והוסי' צקשו חשבונו רבים. ויוזן : **והנה** צחורה כחי' (משלי ג' ח) רפאות תהי לשרך, הענין כי שאל הענין ופגלגא ולעילא כ"ו. והסי' לו. ע"ש (צקסדרין ל"ט א') והנה צחורה לריך האדם לראות שלא יהי ח"ו חלוק ופגלגא ולנועה. כש"כ שלא יהי ח"ו פוגם בצרית. כי כחי' זאת הצורה אדם (צמדבר י"ט י"ד) שהאדם הוא חלק-והחורה. וצחלק יש הכל. וכל אדם ואדם הוא חורה. וכחי' (תלים י"ט ט) חורה ד' חנויעה. כן לריך האדם להיות חנוים בכל שני החלקין. ולכן נקראת החורה צרית (ירמיה ל"ג כ"ה) כי חלוי הכל צמורת הצרית. וחו רפאות תהי לשרך שאפי' מוטבורו ולנועה מרפאה, וסי' שלם : **והנה** קלקול הצרית צח' נופני שעיני רואה ולצ' חווד. לכן לתקן זה לריך להגביר צחוש השנויעה. כי חוש השנויעה כמו צעילוי יוחר כעלה נוחש הראי". והנה הסווא ופני שצוועל חוש הראות כחגבר אללו חוש השנויעה. כנראה צחוש. נופני שחאספה הראי" וצפה אל חוש השנויעה. ולכן לריך האדם להחזיר חוש הראי" ולאסוף לפניו ולהכניס צחוש השנויעה ויגביר חוש השנויעה. ואז לא יראה ולא יחווה. וחו חש שנווע ציטן שנווע צחוש. ע"י הרשינו שבעשה כלי לקצב, והישר צעיניו העשה שצחמה אין נוול לישראל (כדריס ל"ב א') עשה לנועלה ונחטצע. והוא דרוש ארוך כחצאר צנו"ח שזה נקרא ישר ע"ש. ועוד והאונת לנחיותו. שחכנים לצחי' חוש השנויעה להגבירו על הראות. ולהסי' חוש הראי" אל האזנים כאוור אז יהיו דצוקים צחי' צחור. ושנרת כל חוקיו. הוא ענין הצרית הנקרא חוק ואז כל הנחלה אשר שותי צוולרים לא חשים עליך כי חני ד' רופאך. כענין רפאות תהי לשרך אפי' ופגלגא ולנועה :

(ט"ה ש ג' א-ד) **ער משכבי בריאות בקשתי גוי ואז חדר הורתי.** כלל הדבר. ונקרה החולה ר"ל חף שהוא לא חסר כלום בכל חושיו. ואעפ"כ נופל לנוכב, הוא נופני שניחנה צחולדה של אדם ודח אהבה, וכשנוולאה ודח אהבה כו"ש (לעיל צו ה') כי חולת אהבה חני אז נופל לנוכב, וכשהוא נחצונן צעלנו להחזיק האהבה צצו"ח אז יקים נחליו, וכל אשר יפנה הן צשווקים הן צחצוחות יראה להפוך כל החאות וכל אהבה לצו"ח, וקים אשר יעלה נשם האהבה, וחו פ"י הפי על נוסכבי צלילות שהוא חשכות, צקשתי להסי' את שאהבה כפטי ולא ונלחתי ופני שחלתי צאהבה. ואחי"כ חקוונה נח ע"י שחחזקתי צאהבת הצו"ח, ואסוצצה צעיר צשווקים גוי עד שנוולתי את שאהבה כפטי לחותיו ולא ארפנו עד שצי' לחותיו אל בית חני ואל חדר הורתי שהוא נוקור האהבה : **והנה** יחצונן האדם שכל מעולס נחחכלל צכ"צ לחותיו החורה, כי צחו"ח צח קצו"ח עלמא, וכל הצריאה

הצריחה כיחיה הנקודה להשיג חלקוהו, וכשהעולגו ארוה צתורה ד' תורה לשנויה לשם"ה עילאה. אז הוא נוטי" את הנקודה. ונול"ח השנה תלמידי ומרפא ארוה: **וידן** (חלים ק"ז י"ח ב') כל אובל. שהוא השנה. ונלשון (שנונה כ"ד י"ח) ויחזו את האלקים ויאכלו, כל אובל תעצב נפסם. אזל כשיעקו אל ד'. לשון אסיפה והכנסה אל ד'. יסלח ד' שנוה וירפאם הוא הדיבור האשון שנכרלו זו כולם. כנ"ש (חלים ל"ג ו') ד' דבר ד' שנוים נעשו, ונחפאזו אפי' נשדצרים שנפלו. דכתיב (שם קנ"ה י"ד) קווד ד' לכל הנפלים. זה כשלל יכווין בלימודו לשום דבר שיסעוד צו לא עוה"ז ולא עוה"ב. כי קעוכין שלו עונאין נדרם. רק לשם ה' עילאה וכו'. וכשיפתח תחלה סער היראם שהיא ה' תחלה. כנו שאור ריב"ש צן צ"ג בו הפוך צ"ה והפוך צ"ה לכולה צ"ה וצ"ה תחזי וק"ב וכו' (אצות פ"ה נכ"ב) ואח"כ ונחמה התנא ונינה לא תזעו צחמ"י. לשון זיעה ורחת. שנויה חול גבול לים (ירנ"י ה' כ"ב) חול ונלשון (יחזקאל ל"ט"ז) חול החול סין, שלריך הרולה ליכנס לים תחכונה ליכנס ליראה תחלה. ואם לא יעבור גבול היראה לא יכנס לתכונה. וא"ח שלל תפול על האדם בלימודו ותפלתו יראה הצורה. רק שצורה עוננה ואין צומצק בה. ולכן (אצות פ"ג נ"ט) וי שחכמהו קודמה ליראה מעלו, שכיוון בלימודו להשיג חכמה. לא תתקיים צו תחכונה. ולכן לא יכווין בלימודו ותפלתו לחועלתו רק לשם ה' עילאה:

ואי"פ שחכמה תפלה לבקש תועלת כנ"ח הוא רק הלצעה לחיטיות, שצב דבר א"ח לאחת צפניויות כ"ח ע"י לבוש. וזה תפלתו על ווקרה רע שצבולם יחזקו שאם לא קר ונחזו ית' לא הקרה בזאה. כי צב"מ ששורה צו ית' הין טען ופגע רע. ורלן הנו"ת להטיב בצדואיו וינלל בצדו כל הארץ. ע"כ יתפלל בצוונה זו שיתחלה בצדו ועוזו. עזה רלומו כצבול צבוונה הצריחה. **וידן** הפסוק (חלים ק"ט י"ד) ואי תפלתו לך ד' כמו עליך בצבילך, עח רלן. שה"י כעה רלן צצריחה. אך יזהר שאל יצוה צב עח אל הקודש. רק צבול עוועטיו ווקריו. כי לא יבול, כלל הדבר, שיראה האדם צבול עזרתו שלא יכווין רק לעשות כח"כ לילכו. זה () אור ל' כל דצריך יהיו צחמת, וכשהצן עישה רלן אציו נפני תח"כ ונחמת דעחו טל אציו: **וידן** (ישע"י כ"ד י"ג) וכל צריך לעודי ד'. עונלודים את ד' לעשה רלונום ותפלים. כנאור הכחוצ (ט"ב כ"ג ג') לדיק עושל גוי. ולכן נקראים צב"ד. והלכה נקראת ונלשון הליכה. וכל השוכה הלכות צבול יום בו (סוף נדה) שמשנה הליכה לעלות עונדרגה לנדרגה, ולהעלות עונדרגה תחמתונה לעולה. זה שדרשו (שבת ק"ד א') אלף צינה גונול דלים. דליה נגנני כלום. וכשנחצוקן צהלכ"ה לקטע הכל"ה צב"ד קישועין. חשו חידושה טל לצבה. (ראש"ש צרכות פי הרואה ס"י י"ד) ונלשון ליצון הלכתא. אזי תקבל אורה ומור השמש המאיר לד':

(ישע"י ק"ח י') שוש אשיש בדי גוי. ארו"ל () ישראל נופרכסין לאציהם

אמרים

דקוטי

לאציהם עשנומים. כשזן עושה כ"ר לאציו אז הזן צחי' ונשפיע והאז ונקבל כח"ר ונונה. זה (לק' ס"ג הי') ונשטש הזן על כלה גוי. כניכול שיהא חלקינו צמודנה כלה. ולכך כשהצ"ה ונשפיע והס יכולים לקבל יש להצ"ה כמה זמנה. היא שיהא ושנומה אחת. לנשל הזמן שולח קצלוכות להכלה יש לו נחת צשולמו. ועיקר השנומה צפוק כשהתקשטו לאחר כשואים צהס, כו"כ היא שנומה ושיטה כפליים כשהס ונקבלים השפעות ונחשקטים צזה להצו"ת. ולא שיחפארו ח"ו כהשפעה הטוב להס, ואף כשעוצד ד' צטווחיו אל יתפאר, כי הנשפע צטווחו דומה לחזן צחוחוכו ותפארתו עליו. ולאחר המחוכה לא ישאר צהתפארתו עליו. כן הוא התפארת לחדס. והנשקבל התפארות וצכ"ח הוא הצו"ת דומה לכלה. רק שיהא חעדה כלי'. ולא הכלים ונעדים אחת, והנשפת, צהיות הקישוטיין לצדס אין צהס שום התפארות :

(ויקרא כ"ג כ"ט) ובי תזבחו זבח תודה גוי'. כלל הדבר, שהתפלה יותר ונעולה ונכל העבודה, וצתפלה לר"ך להתחזק לערוך ולחמשה, כנצואר צזוסר () צגירא צקשחא צרונחא צקייפא. דהיינו שהאדם כולו נראשו ועד רגליו נלא אחיות. ולר"ך להעלות האותיות אל נקרון, והוא חמלה הרלון ששס נקורס, כשהאדם נושך צכל כוחותיו ונחשצחו לנעלה חורק לנעלה, כנשל דורך צקשה חורק לנעלה, זה כרוצ צגירא צקשחא, וצחכאי שלח חעערצ ונחשצח פסול צנוחצחו ח"ו, ויפיק חפלתו צנוחצחה זרה, ואין יכול להעלותם ולחקס צתיקוה, כנודע שהנחשצחו ג"כ אלהות רק שנפלו ונצקשים להעלותן ולחקנן, וכשאלס צנוחצחה זרה נותן כח לקט"ח ולקוץ ח"ו, ואין לו תיקון רק שיכוין צרו"ת חיצין צק"ש, אז הורג אחת ונקליפס שכתהו ע"י ונחשצחה זרה צתפלה, חסו (צמודצ כ"ה ז') ויקה רנ"ה צידו, שנרנו צזהר () על רנ"ה חיצין דק"ש, ודקיר אותן אל הקוצה, וע"ז כיון צרונחא, והעיקר לידע שהדיצור שלו כאלל מהדיצור הראשון שצו כצראו כל העולנוה, וצדיצורו כחצצ הדיצור הראשון של הקצ"ה, ואז יירא ויחצהל ופכיו, וזה יוכל לעשות קנוה, חסו פ"י הפי (חלים קנו"ע ו' ז') רוננוה אל צברוכס כשחצב פיפיות צידס, אז לעשות וגוי, ולזה הי' רלון הצורא צצריאה, להעלות כל הנצראים לדיצור הראשון לחמלת הרלון, חסו וכי חצחו גוי כנצואר צזוסר צגירא כ"י אז חראו לרלוכס שיהא לחמלת הרלון היעצ :

(שס כ"ג ע"ו) והפרתם לכם גוי'. הציצין ישרא שניתן להם כלי חונדה חזה יחירה כ"י (אצות פ"ג וי"ד) כלל הדבר, תענוג חנוידי אינו תענוג, לכך (יחזקאל א' י"ד) והמיות רלוא וסוצ אך אינו כפסק רק חראס רשינו, וע"י שנוחחלק עושה כלי שיוכל לקבל הענוג, וכלל השחלקות לח הי' כלי ולא הי' תענוג, חסו חציצין ישרא שניתן להם כלי לקבל חונדה זהו חזה יחירה שיהיו יכולין לקבל תענוג, ונצטרי אחסו וגוי (איוב י"ט כ"ו) כדליתא צמודצ (ל"ל צגנורא כדה ל"ח צ"י) לכך חנרה חורה חנונא קצצת יו"ס כדי שחחצצ

לקוטי אמרים נב

שחחצצ על צעלה, ולזה 'ורוח' (דברים ט"ז ט') שצעה שצעות חספר לך כנגד שצעה נקיים וכדי שיוכלו לקבל השענוג הגדול זהו קבלת החורה. כי בכל חג שצעות אלו נוקצלים החורה, כנאמר חז"ל (ברכות ס"ג ב') כאלו היום ניתנה, ואין לך הענוג בקצה"ת, שיהי יחוד פצ"פ כדכתיב (דברים ה' ד') פנים צפנים גו' :

כוונת המקוה

בהבנתו למקוה יכווין שכנס לעלמא דסירוחא ששם אין שצירה שולטת. ויפשוט ונעליו צגדי החול, צגידות של חול, שנקטרא חול, כי כשצא לשם אפי' עבד אפי' שפחה יולאין לסירות, והכל מהצטל, ויאור (צראשית א' י') ולנוקה הנוים קרא ינוים, ויכווין שהקטנות הנקרא אלהיים גי' הטצ"ע שהוא טבעיות העולמות נקרא נוחין דאלקים קטנות השכל יחונקו ויחעלו לגלות השכל נוחין דהויה, והוא רוח צ"ח הפסוק הויה אלהיים. [פ"י עם השפע החוץ, הנוסדר] כי כל השכלים שנפלו יחעלו אל נקום נקום הנוים, ששם נקוים ונחמזרים ונחעלים כל השכלים חסו ולנוקה הנוים נקום שנותאקפים, השכלים הנקראים וים קרא ינוים. וים הם עשרה שכלים הנותאקפים שם ונותאחדים ונעשה שלינויות. כי הגיע השכל עליו הנקרא י' אל העויה שכלים שכולם טי' יודיין עולה וי"ם. שהטי' שכלים נחפטטו וון העשירית. כדרך החפטטות הנוים ונלמעלה לנוטה. וכשנחעלים נחמזרים אל השורש ונחמן הכל. ונקראו ינויים. ואז ויקרא אלקים ליצעה ארץ, ויה דהויה יצעה ללא עזדית פירין. אשעציד ארץ דעצדא פירין. וכל הקטנות שרנוו צפסוק זה [פ"י ר"ח הפ"י וון ויקרא גו' עד טוב גו'. הנוסדר] דההיין * דיודיין דאלפיין ופשוט. ששם די אלקים נוחין דקטנות נוחתין צגדלות השכל הנקרא נע"ה שהוא חכמה. כי עולה ונוטע די אלקים [עם הכולל. הנוסדר] והוא ע"י שכנס לנוקה הנוים שנעשה קין א' [נוקה גי' קב"א. הנוסדר] חכמה עילאה הנקראת אל"ף. ונלשון (איוב ל"ג ל"ג) ואלפ"ך חכמה. זהו קב"א. ר"ל ק"י א"י. שנעשה קן לא' שהשרה צו החכמה. שצנוקה שהיא קב"א שם נחמזר עם החכמה. וכשישחה ונחל ההנשכה ידים ראש הם הנוחין (תלים קמ"ז והצנן) כי נחל הוא א' [ולך [סד [לפ"ם. ר"ל שכולך מסד עליון הויה גדלות לקטנות השכל הנקרא נוחין דאלקים שנותחילין צאלפיין. זהו צאלפי"ם. וכשהוא צחוק הנוים צצח"י שנעשה קין א' לא' הוא שם כעוצר צצטן הולאה צח"י קטנות שעדיין לא כולד רק זעין לאהילדא. ע"י שהוא כורע לנוטה צראש ונחעלים צחוק הנוים הרי הוא צח"י עיצור. וכשהוא שם צא לנודגת החפטטות ונגבציות צא לצח"י קין ו"ה סוד נוקי"ה. שהיא התיקון של הס"ג [כזה יו"ד ה"י ור"ו ה"י. הנוסדר] הסיגי"ם שנפלו נוחתים. כשצא למדרגת

* כי דלריך למחוק פ"י דההיין, וכוננתו דמי' ויקר"ה ע"כ גי' אלהים ציהיין עם י"ג אטיות המילוי והיא פשוטים. אלהיים פשוט. ליצעה. יבשה גו' כניל צוקרא, ארץ גי' אלקים צאלפיין. והם די אלקים דקטנות, וע' כיש סי' חס"ל המלאך ז"ל. הנוסדר] :

אמרים

רקוטי

לנדרגת וי"ה [הוי' צוילוי אלפיין, הנוסדר] וצחי' העוקה וי' סחומה לנורצה
העוסה (יטעיי' עי' וי') סתיוין וודי' רוחות, ואל תשליג' שום סצרים [סיג' וי"ה
וי' עס הב"כ גיי' ווקוה, הנוסדר] לצחי' השכל הנוהלצ' הנקרא ייד' צחוק וי'
הנקראת חיים, ויאונר לכבוד שצת, לקבל וולצושים של שצת, שלא יהו וולצושים
של שצת כולצושים של חול (שצת קייג' א') כי יתעלה וולוואס ונורצה ללואוס
מועט, שזה נקרא לצוץ יתור דק, כי צלי' לצוץ א"ח לקבל אפי' שצצת, שהעלך
אין רואין אותו כשהוא ערוס, רק צצחי' השגה יתירה לשכל גדול, והפעלה
שנועלה לנוקס ווקוה הוי"ס, שטס כפתחים נ' שערים הנקראים י"ס, העולה
עיי' וי"ב, כי עס וי"ב הוא הנועלה, ועס וי"ב הוא יחי' [צוילוי יי"ד ה"ה וי'
גיי' וי"ב, הנוסדר] ואז הלידוף צווי"ס צ"ס י"ס, וישהא צווי"ס לקבל חוספת
שצת, ונוסקל וועליו ויטליך וועליו כל הסיגי"ס עיי' עס ריי' [גיי' יר"ה, גצור"ה
הנוסדר] יר"ה יר"ה כל הסיגי"ס, ויתעלה לצחי' וי"ה כאוור, עיי' :

(דצרים ל"ב צ' גי') יערוף בממר לקרי' גי' גודר לארדינו, והסיות רלוא וסוב
(יחוקא א' יי"ד) פי' סיותו של אדם רלה לכנוס צאדם

בצורת הצורא, וסוב לדצק צנוקרו, וצעת שהוא סצ לא נשאר ריקן כי אס
שנושאיר רשיוו דהיא הכרה, וצהכרה זו יצק אל ד' שיחזיר לו הסיות, כנאמר
הבי' (שנוח יי"ד יי') וילעקו צניי' אל ד', ואס הכרה זו צטלימות אזי רץ הסיות
אליו צחוספת יתור, חסו (יטעיי' גי' עי') הכרת פניהם ענתה צס, וצסכרה
זו היו ונקחלין חכונת הפלרופין, חסו ענין הפרטוטי, ונלשון (רשיי' צראשית
כ"א צ') שרע שרעים צכותל, וכשיחזיק צרשיוו ויחכה לחוספת סיות ויכל
לצוא לנדרגת רוח, והוא כשנחתן ונדהויו ופיו ללכל, כי זכה הוא ונלשון
נילוח, כונו (צרכות י"ב צ') ולא זכיתי שפיי' ולא נלחתי, למשל נודח אהבה
ויראה והתפארת שכתן הצוי"ת צאדם צעציל עוה"צ, והאדם יכול להשתנוש
צתן לחאחוריו, וכן שאר כל הנודות, וכל שלא נלחן אף שהוא עוצד הוא צנדרגת
נפש השוה צכל אדם, ואס נלחן יתכה לו ונדרגת רוח, חסו זכה יתיר וכו'
שאורו צזאר () ופיי' הפי' יערוף כעטר לקחי, כי חזרת הסיות נקי'
ערוף, ופיי' ונה שערוף כעטר לקחי, ונה שלוקח הסיות ונהאדם הוא צעציל
שיתוסף צו סיותו, שתול כעל אונרתו, כעל של תחיי', חסו כי עס ד' אקרא
גוי' לנושל, כשאדם קורא לשום אדם שיצוא אליו הוא קורא אותו עיי' הכרתו
צצונו כונו ראובן או שנועון, כן הוא צזה הדשיוו שהיא הסכרה, צזה אחחוק
ואקרא צעס ד', וצזה הצו גדול שיחגדל השכל ויחוסף סיות ויצוא גדלות
לעצוד אלקינו :

ש' שבת דהיינו שיי' דחלת ראשין דהיינו גי' ונוסין, ונעשה ד' רישין

דהיינו ד' ונוסין, דשיין אזולא עד סוף כל הנודרגות הנקרא צת.

דהג' סעודות דשצת חס ונוסין לכל יווי הצבין, ווי שהוא ונקיים גי' סעודות ניול

ונג' פורעניות גי' ונוסין דקליפה, שהס צשיין דסקר, ולכך עס הארץ ירא לשקר

שצת דאיומת שצת עליו (דוואי פי"א וי"ד) דאז יס לו ונוסין (חסר) והשקר צול :

חלים

לקוטי אמרים נג

(תלים קל"ד ז') שאו ידיבם קודש וגוי. הם זרועות עולם דהיינו אהבה ויראה. שיש אהבה ויראה חילוניות, ולריך לחקן זה, חסו שאו ידיבם דהיינו אהבה ויראה לשם ד' ית"ש לקודש :

(שמות כ"ב כ') וגר לא תונה. גר ונלשון (איוצ יטו כ"ט) גורו לכס ופני מרצ, דהיינו היראה. לא תוכה שתהא חילוניות :

(קהלת ז' י"ג) הדחכמה תחוי בעריי, מכונה היא טענוים. חמיי א"ח היינו אוחיות. [צונקרא לא כחוצ את, והוא לפלא, הנוקדק] והיא נוקצא, צעליי הוא דכר, והוא יקוד, עייב (מסר) :

(משנה סוף כלים) אשריך כלים כוי. הם הנודות. אע"פ שעונדות צנונותא צילה"ר ילאו צטהרה והסקר צעל. **ו"ש** (שמות כ"ה ח') ועשו לי ונקדש וסכנתי צחוכס, הענין הוא דג' רישין עילאין הם ונחנה שכינה ולויי וישראל, וכלל הוא, דכל ויי סנוגע יראח ד' צלצו לריך לעצוד את ד' צחמלת הנוחצנה תיכף כשיצוא להפעוררות, דהיינו שיחשוב צנוחצנתו שהוא כאין, דנהא שהוא כאין א"ח להיות צו חסרון ופצירה קודם שיצוא לעולם הפירוד, ז"ש ועשו לי ונקדש וגוי. שיעשה האדם א"ע נקדט. שיעצוד את ד' צחמלת הנוחצנה דהיינו ונחנה שכינה : **ו"ע"ו** (שם ר"פ ונשפטים) ואלה הנושפטים אשר חסים לפניהם. דהיינו שעשה לפניהם. ו' ונוסיף על ענין ראשון דהיינו צחמלת הנוחצנה : **ו"ע"ו** ג"כ (שם כ"ד י') ויראו את אלקי ישראל ותחת רגליו כנועשה לצנת הספיר ותחת רגליו היינו ונדרגה החחונה כנועשה לצנת הספיר. כו"ש (ישעי' נ"ג כ"א) עם זו ירתי לי החלתי יספרו הול"ל לי החלתי ידברו, אלא יספרו היינו צהירוה. הו הספיר. דהיינו החמלת הנוחצנה. והנה כאן דצונדרגה ההחונה לריך לעצוד את ד'. כנועשה לצנת הספיר לצנויות ה" ספירות. צהיות אור חמלת הנוחצנה : **וכן** פסוק (שמות כ"ג י"ט) ראשית צבורי לדונחך הציא צית ד' וגוי. כל הנוחצנות זרות צצאות על האדם צשעת חפלה. ושום דכל דצר חושק לעלות אל צשרו העליון. ואם הוא אדם ישר ונעלה אוחן אל צרשן, ואם הוא רשע ויריד אוחן יסר. ועז"כ (סוף הושע) כי ישרים דרכי ד' ולדיקים ילכו צ"ס. היינו עם ונ"צ :

בצלאר ע"ה אונר לעשות ונשכן החלה ואחרי כך ארון וכלים. לפי שהיה צונדרגת מה שהיא לנטה יהיו עולים ונוטה לנעלה. אצל נקשה צציו עה"ש שהי צונדרגה שהיא לנעלה ה" אונר ונועלה לנטה. והצן היטצ :

(סוף כלים) אשריך כלים שנכנסת בטומאה ויצאת במהרה. פי כלים היינו נדות ועצדות של אדם. שנחמלה הן לצות הטוונאה. ונפני סנושך אחר הילה"ר וקליפות. וכסחוזר לצסוק ועושה עוצדות צלי שים טוונאה ילה"ר כלל ונחקן גם כן חטאת נעורים הוא יולא צטהרה. ואשרי לו :

(דברים ה' כ"ז כ"ח) אך אמור להם שובו לכם לאהדיבם. ואתה גוי. הענין הוא. כי כל תאוה היא צסס נוקצא אשה. דכתיב

אמרים

לקוטי

דכתיב (בראשית ג' ו') וכי תאור הוא גוי. וכל דבר שאדם מושק שלא לשי"ש
 לצד הוא נקרא תאור. ואינו מותר רק עם שהוא סכרתי שהוא לשי"ש לצד
 וצטעה שצופה לצד לר"ך שיהא דעת ענוו. ונוסה הוא היתה. וע"כ אור
 הקצ"ה לנוסה שיאמר לישראל קוצו גוי ואתה גוי. דהיינו שיהא דעת צב
 דבר. וגם מ"צ הן אלל הדעת דג' ראשונות חסרות בא' : **וְדָוָן** הענין
 (אצות פי"ג וי"ג) שלשה שאכלו על שלמן אחד ואנורו עליו דצרי תורה כאלו
 אכלו ונשלחו של וקוס. כו"ש וידבר אלי זה השלמן גוי. דבר הוא ההגה.
 ואם כן כשההנהגה היא צדעת הוי שלמן לפני ד' :

ג' שיש לו נפש שמורה אינו יכול לקבל שום תענוב ומחמת גלותו. כי נר
 הוא לשון גלות. חשו גלות של הצל. ולכך נקראת נר שמו. ויש
 גלות הצורח ית' שהוא טוב. זה הענין (שמות ט"ו כ"ג) ויצאו נרתה וכל
 יכלו לשחות וים מנורה. דהיינו השכל :

(שמות ז' ז' ג' ג') **וְתָרָא** אותו כי טוב הוא גוי. ותקח לו תיבת גומא
 ותחמרה בחמר גוי. הכלל הוא. כי יש דברים שלונים.

יש דברים שאינם שלוני ותרא אותו כי טוב הוא שהוא נעולם התיקון. דקודם התיקון
 לא הי' זיווג דר"מ הוא נואחין ונאחין תצ"ק. ותקח לו תיבת גומא. שנטלה דברים
 שלונים שהם גוי וי"ה. אי ויהי מתחלפין אל"ף הוא אלוהי של עולם. דהיינו (שמות
 ט"ז ז') ונחמו וי"ה. ותיצב נחמו הדיבורים כיון שהיא נצמ"י וי"ה שא
 השכינה הקי שורה. כו"ש (ישעי' כ"ז ט"ו) אטכון ואת דבר גוי. ותחמרה
 גומא :

בראשית צאורייתא שנקראת (נשלי ח' כ"ג) ראשית דרכו צרא קצ"ה
 עלנול. כולל כל העולמות כצרא ע"י התורה. וכח הפועל

צנפעל. א"כ צב העולמות וצב דבר ודבר כח התורה צהסי. שהיא כח הפועל.
 וכדכתיב (צמדצ"ג י"ז ד') זאת התורה אדם. שהאדם הוא התורה כאשר ית'
 לנעה, ואורייתא וקוצ"ה חד, כולל חיות הקצ"ה צב דבר, כדכתיב (כמ"י
 ג' ו') ואתה נמ"י את כולם. ולמלך כציבור עד ודרגה התחמרה. והשם
 חלק אלוה ונפעל תוך נשכן המונח. כי כל עיקר תענוג הוא כציבור שיתעלו
 ודרגות תחמרות לנעה, כי יתרון האור ון המושך וגו' (קהלת ז' י"ג) :

וְדָוָן ענין ירדת יוסף צולל"ים, צולל"י י"ס הנודרגה התחמרה. והענין
 שצב אונרו שהכל כצרא ע"י התורה, וכח הפועל צנפעל. וצ"ד יש צו
 אריות התורה הנהווים ונמ"ים. וצלתי זה היו אפס ותוהו. וצלנת אונרו
 (צ"ג ט' וי"ד) נוצלות החכמה שלנעה תורה. שיש תורה שהיא נוצלות :
וְדָוָן (בראשית וי"ג א' ז') וירא יעקב כי יש עבר צולל"ים. שרא ששם
 צולל"ים יש תורה שצורה שסיא נוצלות כאמור, ויאמר גוי רדו שמה, שידו
 גם לתקן ולהעלות ולהציא אל החיות העליו, חשו נמ"י גוי, והוא ענין
 ירדת יוסף לנעלים, נקרא יוסף ע"י שעי"ן כחוסף תענוב עם שמונדרגס
 תחמרה ונעלה ונתקרב אל החיות חס (ס"ס בראשית) וינת יוסף וגו',

כי הירידה ע"ס הנודבגה שירדה החורה נקראת ויטה. לכל ואלן דמחית ונדרג"י קרי צ"י ויונת. וימכטו אוחו. כי החורה נקראת (ונשלי ג' י"ח) עץ חיים, שהיא אילנא דחיי. וזאילין אזלינן בחר חמטה (צבורים פ"ב וי"ו) ר"ל אף שירד לסקוף הנודבגה כמטו וייסם צארון, כנאמר ח"ל (צ"ב י"ד ז') לוחות וטצרי לוחות ונחמים צארון. ר"ל לוחות הם החורה. וטצרי לוחות הם הנודבגות טאנורנו. כולם ונחמים צארון. טעליי יט להטובלות ג"כ :

וְגַחְזוֹר לדצרינו, טעכל צר החיות היא החורה. וכל אי לריך להצין ולהציע צכ"ד על החיות הנחיי אוחו. לא על המילוכיות. כונסארז"ל

(זוהר בלק קפ"א א') ע"פ (קהלת צ' י"ד) המכס עיניו צראשו. וכי צאן אחר עיניו דצ"כ כ"ו. אלא המכס ונסחכל צראשו ואלן דקיינות כ"ו. ר"ל טנסחכל צכ"ד על ראשו של הדצרי הוא. ר"ל על ראשית הדצרי טנונוו נלקח הדצרי טהוא החיות העלוי : **וְיָהָר** צראשית שהיא החורה צרא אלקים את הטנוים ג"ו. ואורייתא וקוצ"ה כולא ח"ד, זהו עיקר החיות. וצכ"ד ישנה החורה. והארץ ר"ל וי טהוא נטוקע צארכיות, היתה תהו וצוהו. ופיכט"י טאלס תהוא על צוהו טצה. ר"ל וי טהוא צדד אדם טהוא השלם תהוא על הכסיל הנטוקע צארכיות ואינו וציע אל החיות רק להמילוכיות הרי צו החיות אלהית. זהו צוה"ו צ"ו ה"א. והוא אינו וצין ונהרמק ונונו. ויוצן : **וְנִמְצָא** כשאלס ונסחכל ונציע הכל חניד אל החיות ונקיים חניד (תלים ע"ז ח') טוית ד' לכגדי חניד. ר"ל טעצכ"ד ודצרי וטוה נגד עיניו הוי"ה טנוסה כל היות טהוא עיקר החיות. וכל אשר יפנה ויראה יצין ויסחכל צפניויות טהוא החיות. ונקיים חניד טוית ד' וגי : **וְהַנְהָר** ארז"ל (צרכות י"ז א') כל הנווד תורה טלא לכנוה כוח לו טלא כצרא ותחפטך טוליתו על פניו. וטעם אונרו (קוטס כ"ב צ') לעולם יעסוק אדם צחורה אפי" טלא לטנוה. טנוחך טלא לטנוה צא לטנוה. והחוקי הטקו אהדדי ותיכ"ט טס. והעינין כן הוא. טצודאי טלא לטנוה הוא גרוע ונאוד. אונסם לריכין להצין ואלין חנאל צחיי טל טלא לטנוה צעולם. שהרי צכ"ד הוא החיות של החורה כנצודא לעיל. והחורה ונחיי ונוקיינו. וא"כ צחיי זו טלא לטנוה של החורה ואלין חנאל טהוכל להיות צעולם אונסם צאנוה הרי ונה טנווד טלא לטנוה הוא ונחנה איזם חשק ותאווה. או להחגדל ולסתפאר. או דצרי אחר. רק טשהטק הזה הוא טפבל ונדרג"י. טעיקר האהבה והטשק הוא לאהבה אחר ד' לא דצרי אחר. חה טועל הטשק טצו החיות טנסחלשל ונחיי אהבה וחשק וכטחנות לטנוו. וצאנוה המכס עיניו צראשו. אס הוא מכס ונציע ואלין צא החיות טל הטשק. והוא ונראשית הדצרי טנחיי אוחו הטשק. ונונאל חיכך חחר לנועלה ודצק צאהבה טצודא יח' ונונאס חשק הפכ"י הסיא. ונונאל חיכך ונפכי צחיי זו טנוחנות חשק טלא לטנוה יכול לחזור לחשק ואהבה עיקרית. לכן ישנם צעולם צחיי זו טלא לטנוה. חהו חיות טלה. כדי טנוחך טלא לטנוה ר"ל ונה טנוחך טלא לטנוה טהוא חיות הטשק צא לטנוה כנאור, וכעינין זה אונרו לעולם יעסוק אדם צחורה אפי" טלא לטנוה.

דקושי

אמרים

שנפרש האיך ילמוד. דהיינו שילמוד שמוחק שלח לשמה שנופל לו חשק יבוא לשמה כאמור. אבל שלח לשמה לגונרי וודאי נוח לו שלח כצרכו ותהפך שוליתו על פניה ר"ל כי הוא כסיל צמוחק הולך. שהתורה נקראת אור. שכתב האדם לריך לחפש איזה דבר לעולה צמוחק לריך להדליק אור. וכיתנו לו העולות ותורה שקי אור נר נולה ותורה אור (נושלי ו' כ"ג) שזה כשהאדם עושה לשמה ודליק אור ונשיג חלקותו. ואנח הסכיל צמוחק הולך ואינו ודליק אור לעולם כי עוסק שלח לשמה. וזהו ומוחק. שהוא ממשוקע בצרכיות האמור לעיל. מפני שאינו ודליק אור התורה, לכן אינו נשיג חלקותו רק צמוחק הולך. וזהו ומוחק על פני תהום. ואמר ופני ויה נוללה צמיי צעולם של שלח לשמה. ונאין צא החיות. ואמר ורוח חלקים ונחפת וגוי שיש צה חיות חלקות. שעי יוכל לשב אל החיות העלויי כאמור :

ויאמר אלפים יהי אור. כעסוק צתורה וצולות לשמה אז ויהי אור ונחגלה חלקותו. ותחלה כשהי שלח לשמה היו אור ומוחק ונחמנשין שצרכוציא התורי נקראת אור. ומוחק הפניי. ועתה ויבדל חלקי צין האור וצין המוסך. כעשהם הצדלה. ואלו צד צי) וייט עייז ונשגן צרישא כוי. ר"ל דשאל ופני ויה ישרא ששם עיזם שצאומות (צילה כ"ה צי) יש כח צהם להיות הולכים ונחמנשין עד הרישא שהוא ראשית הכל. וא"ל כצרייתו של עולם דצרישא משוכה וסדר הכורא. ופני ששם תחלה צקטנות צמשוכא צגלות ודרגה התחמנה. ונשם ונחמנשין עלום ונחמנשין לכהורא לכהורא השכל. לכן יש יכולת צידם לקבצ אל הראשית ונש"א"ב צאומיע לא צידם עוצם. ובלעם אמר (צמדצ כ"ד ע"ז) וירוע דעת עליון. חח"ל (צרכות ז' אי) השתא דעת צהנותו לא היה ידע. ר"ל לא ידע לתקן. ולכן האדם נולד קטן חף שהצ"ה צרא האדם לעוצדו. ולנה צרא צקטנות השכל ואין לו דעת לעוצדו. אך ש"א"א צלתי זה. שיתרון השכונה ונן הסכלות וגוי (קהלת צ' י"ג) והנה הקטנות נקרא נוקצא. ותיאוצתא דנוקצא לגצי דכירא. כרכתיב (לקי ג' ע"ז) ואל אישך תשוקתך. שתהא הנוקצא ונצוררת ונולידם חשיקה צחמן ויצורא לקונן. כן האדם תחלה צקטנות, וכשזוכה צבא לגדלות וצדק גם הקטנות לנעלה. שהוא צמיי זיווג. שהוא נוקצא צקטנות עם דכורא גדלות השכל : וןןן (ישעי ס"ב ה') ונשש חתן על כלה ישיש עליו חלקיך כנוו שהכלה לריכה לעורר, כן אנו לריכין לעורר תחלה להציא תשוקה צביכול צו יתי. ויתצאר לקונן יתח. וא"א לצוא אל אור גדול תיכף. לכן צא תחלה חקטנות : וןןן פי שכי. וייט עייז ונשגן צרישא. ר"ל שהוא צמיי קטנות לנה היא תחלה. ואמר צרישא וכיי. ונצורא אללנו צנו"א. והכל הוא כוונס א' : וןןן ויקרא חלקים לאור יום צמיי יום. ולמוחק קרא לילה צמיי לילה. כונה דא"א יום צלא לילה. רק ויהי ערב תחלה. ואח"כ ויהי צוקר גדלות השכל שנוצק ונעשיו. אז יום אי. כעשה חמדות אי. חהו כשהאדם הולך כקדר צא לכלל י"ג ויום אי לגדלות השכל דעת שלם, ותחלה אין לו דעת שלם רק דעת נוקצא. מיצור ודרגה התחמנה לנדרגה העליונה :

נה אמרים לקוטי

וְדָרָו (יכוניי גי י"ד) טוּבוּ צַדִּיקִים טוּבוּ צַדִּיקִים. דְּצַדִּיקִים שֶׁנִּשְׁמָעוּ טוּבוֹתָם, כַּעֲבִין (יִשְׁעִי כ"ז י"ז) וַיִּלֶךְ טוּבוֹ צַדִּיק דְּדַרְךְ לָבוֹ. לְרִיךְ לַהֲסִיב דְּצַדִּיקִים שֶׁנִּשְׁמָעוּ. הָעוֹ דַּעַת שְׁלֵם, וְקַטֵּן אֵין לוֹ דַּעַת זֶה, וַיֵּשׁ שְׁלֵם זֶה. צַדִּיק שֶׁנִּשְׁמָעוּ נִקְרָא קַטֵּן .

וְדָרָו (לְקִי ד' א') וְהַאֲדָם יָדַע אֶת מוֹרָא אֱלֹהֵי, כִּי יֵשׁ מוֹרָא לְאֱסוּבָה וַיֵּשׁ מוֹרָא שְׁכִינִי . וְהַאֲדָם שֶׁאֵין לוֹ דַּעַת שְׁלֵם וְנִתְפַּחַת אַחַר הַיֵּלֶךְ וְהָיָה וְהָיָה וְהָיָה אֶל הַחַיּוֹת . **וְדָרָו** עֵינֵין הַקַּסָּה הַכְּחוּצִי צַהֲרָה צַהֲרָה טוּבִיפֶרַע לְיוֹסֵף, וְכַבֵּל אֶחָד יֵשׁ כּוֹהַ. שֶׁהַקַּסָּה טוּבִיפֶרַע הַיֵּלֶךְ אַחַר מֵאוֹת עֲלָמוֹ נִקְרָא טוּבִיפֶרַע, וְהוּא הַאֲוֹר צַהֲרָה. לֵהֵיטֵךְ דְּרַךְ כֹּל הַאֲדָם בֵּן, וְלֵהֲנַלֵּל מִנְּוֹבוֹ כַּאֲשֶׁר כִּי־לֵב יוֹסֵף : **וְאָמַר מוֹרֵי** שֶׁנִּקְרָא לֹו דַּעַת לְיוֹסֵף שֶׁל אֲצִי (קוּטָה ל"ו ז') הַעֲבִין וּפְסִי טַבְּגִים טַבְּגָה כִּי (יִוְעָל לִיֵּת ז' וְחַנְּחוּמָא וַיֵּשׁ) וְהָיָה וְנִתְפַּחַת לְפָנָיו, וַיִּוְסַף הַצִּיֵּעַ אֶל הַתְּפִאֲרוֹת הַחַיּוֹת טַבְּגָה. שְׁזוֹ מֵדַת אֲצִי שְׁגִילָה הַתְּפִאֲרוֹת ד' צַעֲלוֹס, עִיב אֲרִז"ל (קוּטָה טֵם) נַעַץ יָדָיו צַקְקָע. הַעֲבִין שֶׁאֲרִז"ל (קַסָּה דְרִינֵין ע"ד ז') אֲסַחַר קַרְקַע עוֹלָם הַיֵּחָה. מִי שֶׁחַיּוֹת כַּחֲלוּלָם וְכַתְּחִי עִיב הַעֲדֻרְגוֹת הַנִּקְרָא קַרְקַע עוֹלָם. הָעוֹ אֲסַחַר. שֶׁהַיֵּחָה תְּפִאֲרוֹת וְלִמְרוֹס צַקוֹף הַעֲדֻרְגָה קַרְקַע עוֹלָם. כּוּוֹ שֶׁאֲרִז"ל (חֹלִין קל"ט ז') אֲסַחַר וְהָיָה וְעֵינֵין דְּכַתִּיב וְאֲכִי הַקַּסָּה אֲסַחַר, וְנִלְמַל אֲפִי צַקְקָע עוֹלָם כַּסַּח צַהֲרָה אֲלֵקִים. וְלִרְיֵךְ לַהֲצִיֵּעַ אֶל צַחִי ז' לִקְרַצ אֶל אֲלֵקִים הַטּוֹבִין צַהֲרָה. הָעוֹ עֵינֵין נַעַץ לְפִוּרְכִי [כְּגִי א' טֵם. הַנּוֹסְרָךְ] צַקְקָע. לְפָנָיו הַסַּח הַעֲוֹתָרוֹת נַעַץ וְהַצִּיֵּק צַקְקָע צַחִי קַרְקַע עוֹלָם שֶׁסַּח הַקַּסָּה צַחִי אֲלֵקִים וְהַצִּיֵּעַ אֶל הַחַיּוֹת וְקִרַב הַעֲוֹתָרוֹת לְד' וַיִּצָּן. **וְכַתִּיב** (לְקִי ל"ט י"א) וַיִּצָּחַ הַצִּיֵּעַ לַעֲשׂוֹת וְנִלְמַל. וְנִלְמַל וְנִלְמַל (קוּטָה טֵם) וְכִי צַהֲרָה עֲצוּדָהוּ לְקוּצָה ל' יַחֲדוּלָה כִּי. שְׁנִיִּיחַד הַעֲדֻרְגוֹת תְּפִאֲרוֹת. זֶה וְנִלְמַל ד' עֲצִידָהי יַחֲדוּלָה שְׁנִיִּיחַד הַכֵּל, וְחַד אֲוֹר לַעֲשׂוֹת לְרַכִּי כַּכֵּס (טֵם) כִּי אֲרִז"ל (אֲגִלִּי י"ג א') אֲסַחַר יִקְרָקַת הַיֵּחָה וְחֹטֵעַ שֶׁל חֲסַד וְעוֹד עֲלִי. כִּי צַהֲרָה אֲלִמְלָא חֹטֵעַ שֶׁל חֲסַד שֶׁנִּשְׁמָע עֲלֵיהֵן שֶׁהַקוֹף הַעֲדֻרְגוֹת הִי הַאֲדָם קָלָה צַהֲרָה. דְּרַךְ וְנִשְׁל. אֲשֶׁה מִנְּוֹת וְנִלְמַל לִוָּחַה וְפִי וְנִלְמַל דֵּם וְהַכֵּל לְכִיס אֲחֵרִי (טַבְּגַת ק"ב א') וּפְסִי שֶׁהַקַּבָּה הַעֲוִסֵי עֲלִי חֹטֵעַ שֶׁל חֲסַד וְחֵן, נִלְמַל הַחֲכַס וְנִצִּיעַ וּפְסִי וְהָיָה יֵשׁ חֲסַק לֹו וּפְסִי חֹטֵעַ שֶׁל חֲסַד שְׁמֹעֵךְ הַצִּוְרָא עֲלִי. אֲפִיב הַעֲיֵקֶךְ חֲסַד הַצִּוְרָה. כּוּוֹה וְכּוּוֹה כַּפִּלָּה אֲחַצְחָו עַל כֹּל אֲהַצָּה טַבְּעוֹלָם. כִּיֵּן שֶׁהַדְּבַר הַהוּא צַעֲלוֹו וְנִוְסֵךְ רַק וּפְסִי הַחַיּוֹת טַבְּגַה. אֲפִיב לִנְוֵה יַחֲוֹה אֶל הַגֵּשֶׁם : **וְדָרָו** (כַּתְּוֹצוֹת ע"ז ז') כִּילֵד וְנִקְדִין לְפָנֵי הַכֵּלָה. צַחִיֵּל כֹּלָה נָאָה וְחַקְרוּהַ. כִּילֵד וְנִקְדִין דְּרַךְ רִיקוּד פְּסוּלָה לַהֲסִיר וְנֵן תַּחֲוֹכֵל, כַּנְּשֵׁל אֵיךְ רִיקוּדֵין וְצוּרְכֵין לְפָנֵי הַכֵּלִי תַּחֲוֹכֵל שֶׁהוּא חַיּוֹת הַעֲיֵקֶרֶי וְנֵן תְּפִסוּלָה מֵאוֹת גַּשְׁמִי וְאֲוֹר שִׁצִין וַיִּסְחַבֵּל טַבְּכֵלָה נָאָה וּפְסִי שְׁחֹטֵעַ שֶׁל חֲסַד וְעוֹד עֲלִי. וְנִלְמַל וְנִלְמַל הַיֵּחָה וְנִוְסֵךְ וְהַחַיּוֹת הוּא הַעֲוִיפָה וְאֵין לַהֲצִיֵּעַ אֶל הַגֵּשֶׁם. וְצַחִיֵּל כֹּלָה כּוּוֹת שְׁחִיֵּל. כִּי צַהֲרָה כֹּלָה נִקְרָא עִיב שֶׁהַכֵּל צֶה כְּלוּלִים. צַחִיֵּל הַצִּוְרָה כְּכֹל הַכֵּל. וְהוּא שׁוֹרֵעַ לְכֹל הַדְּצַדִּיקִים, וְכֹל הַנִּשְׁמָע מִי צַחִיֵּל מוֹרְרוּת צֶה אֲפִיב צַחֲוֹת אֲוֵן לַעֲבֹד טֵם עֲצוּדָה הַקוּדָשׁ. הָעוֹ כֹּלָה כּוּוֹת שְׁחִיֵּל. כַּשְׁמֹה שֶׁנִּקְרָא כֹּלָה שֶׁכֹּלֵל חֲכֵל צַחִיֵּל ז' וְנִקְרָא צַחִיֵּל. כִּי עִיבֵי יֵשׁ לוֹ צַחֵת לַעֲבֹדָה ד' יַחֵ. וַיִּוְבֵן : **וְדָרָו** חִי צַאֲדֵם דְּכַתִּיב ז' וְהַאֲדָם יָדַע גִּי. כִּי מוֹרָא לְאֱסוּבָה נִקְרָא צַחִי הַקַּסָּה, וְמוֹרָא שְׁכִינִי חֵיל הַעֲיֵקֶרֶת.

אמרים

דקוטי

צחיי זיווג העיקרי צדעת שלם. חסו והאלם ידע שהציה אל צחיי סדעת את חסו
 אשתו את הטעם לחסו שהיה חסו ראשונה הציה ג"כ לצחיי דעת. וכאמור גבי יוסף
 נעץ למורכו כו. ואין להציע אל הגשם. כי ועלמי יקרקת רק שחוט של חסד ועוון
 עליי שהוא החיות, וכל עניני העולם שהם לרכיו שלעולם ועלמם וארוסם, רק שחוט
 של חסד ועוון והוא העיקר. ונאלץ כשהציע יוסף אל צחיי זו ככנס אל החיות
 הפנימי. זהו לעשות לרכיו ככנס. ועיי"ן תיקן וייחד ונדרגות תחטות ספן מותרות
 לרכיו של אלם ועניני עוה"ז עם החיו. ונאלץ ונאלץ ונאלץ. כי ונאלכחו היה יחוד
 עזידתא דקוצ"ה. הוא עלמו שככנס לפנימיות לעשות ולתקן לרכיו עניני מותרות
 כאמור: **וְהָיָה** ציטרא כתיב (הוטעו צי כ"ח) וארשתיד לי כציכול. והם ככלם
 כציכול והסתן הוא קוצ"ה. ושלת סבלנות התורה והעולות סבתן תתקטע הכלם.
 והנה הכלם ותקטטע להציה תשוק' צלצו של הסתן. כן לריבין אכחו לקטע עלמונו
 להציה תשוקה כציכול צו יתי: **וְהָיָה** הקטכות הוא כנוקצא לגבי דכורא כאמור
 לעיל. ותקטכות לריד להעלות ולדבק אל הגדלות שזו זיווג. זה נקרא קישוין
 מזה דלל הוי והוא. ולזה לריד דעת שלימה. שנקרא זה דעת שלם שיוכל לחבר
 מדכרה פחותה למעלה. אבל יש עוד דעת. והענין שיש ש' של גי רישין ושל ד' רישין.
 ורז"ל אמרו (רש"י צמדבר י" כ"ט וקפרי) למה נקרא שמו יתרו ע"ש שייחר פרשה
 א' בחורה. הענין כי יש שכל נקרא כשצורים גבי חוליות דגולגלחא [ל"ל חללי
 דגולגלחא. הנוקד] שכל והצבם ודעת. וצדעתי יש חסו"ר וחסו"ר חד כינה. וצאמת
 אהבה צלל יראה לח כלום. כי ומחנה שאינו ככנס ציראה דכתיב צ"י (תלים קי"ח
 כי) זה הענין לדי לדיקים יצאו צו. א"ל לכנס צעיר האהבה. ואע"ג שציראה לו
 שאוהב ד' צאמת אינה אהבה שלימה רק נפסי שהאלם מורגל צויני אהבה יכול
 לדמות צעיניו כאלו הש"י אוהב ג"כ. אבל צאמת לריד ומתלה מדה יראה ואלו יצוא
 לאהבה שלימה. זה נקרא ש' של ד' רישין. אהבה ויראה, ואלו יכול להעלות ומעלה
 התחטותי למעלה. חסו למה נקרא יתרו כו. כי יתרו צחיי מותרות. והיי' משה ונקרא
 להש"י. זהו שייחר פרשה א'. שנעשה של ד' רישין כאמור: **וְהָיָה** משה (צמדבר
 י" ל"ח) והיית לנו לעינים. כי עין רואה ולצ חווד (רש"י צמדבר ע"ו ל"ט וקפרי.
 וכ"ל צמדבר ע"י) ונאלץ העינים הם וציאים שיחמוד הלצ. וכשנשתמש צעינים
 ואינו רואה עהרת הלצ נקראים העינים צחיי כפילה. כי הסכס עיניו צראשו כאמור
 לעיל. זה אינו מוציע לזה רק לחילוכיות ומותרות, ונאלץ כפלו העינים למטה. ולריד
 להעלותם למעלה כאמור. ונאלץ משה כשקראו לדי אמר והיית לנו לעינים.

ויוצן סיטב:

(צראשית ו"ט כי) מאשר שמנה דחמו גוי. רבות צנות עשו חיל ואת עליה על
 כולכם (סוף משלי) הנה ירושלים נקראת יראה שלימה. שהיא
 יראה הרומונות בגין דאיהו רב ושליטי עיקרא ותרשא לכל עלמין. ויש יראות רבות
 שמתחלשות מיראה זו אשר נתלמדה בגין יראת העובט. וכדושה. זה נקרא צנות
 ירושלים. ההולדה של יראה שמונה כשתלשלה לקוף ומדכרה. והנה כתיב (תלים ל"ג
 ו) **דבר ד' שנים נעשו.** הקצ"ה צרא דציור הראשון שהוא כ"צ אותיות. ונאלץ כל
 העולמות

העולמות נקמו ונהדיצור הראשון, וסדיצור הראשון נחפסעט צכולס. ואין צעולס דצר שאינו נחפסעט צו הדיצור הראשון. ואין דיצור אחר צעולס. ואונס האלקים עסס שייראו ונלפכו (קהלת ג' ז') כנאל רטנו שסי דדיצור הראשון הוא כדי שייראו ונלפכו כנאל כביכול נחלולס לצחי יראה לצד. ואין עסס יכול לדצר. וסדיצור ענוק וסווי: **וידן** (אצות פ"א ויג) ויהי מורא שמים עליכם. ר"ל כנו סמצי"ס דדיצור הראשון היי סחפץ צחי יראה ונחלצט ונחלמו' לצחי זו. כן תהי עליכם צחי יראי זו יראה סרונווי דיצור ראשון: **וידן** צרות צרות עשו חיל. צרות צרות סן סיכרות סנשחלסנו וירראה זו ג"כ עשו חיל, ואי"ת סדיצור הראשון כ"צ ארתיות מלי ועד הייו. זו סיראס. עליה על כולנס. וסנס יראה זו נקראת צלסון מושאל. כלומר כנו סשוואלין דצר נחצרכו כן יראה זו מושאלת אללינו, כי אי"ת להסי עיקר היראה על נחכרתס. שחיי היי צחי א"ס, ויהי רק צחי סטאלס: **וידן** (צנהדח עקס) וסליכו יודע לשול סיכרס. אי"ת עסח לו. לריך לפסוח לו סדיצור הראשון ענוט כולו כל היראה כמור: **וידן**, נשחלסלי סיראס עד סוף סודרנס. ועקצ סול מוצח סצאצות סענין ססאצות אצרסס וילחק סיו עוצדים אס ד' צסתינאל צצחי סחוס צודרנס עליונס. וע"י עקצ נחגלה חלקית נחפסעט צודרנסו סחחוכות. וסו עק"צ אהוון יק"ע. שסי צקיעס לחחגלו לכל צחי עולס סצודרנו סחחוכות ג"כ סחפסעט חלקיו. חסו צאסרי כי אסרוני צרות. סאסר היי סוף כל הי"צ צכחוצ (צצרכה מרע"ה צקי צרכה) וסס הגיע סחפסעות ע"י עקצ סוהליד י"צ סצעים. כי י"צ הויה"ת ססס ליי צחשים צהס נחנסג סעולס ע"י הויה"ת סוהוי כל היות. וצחי י"צ אסר כצצח לצודרנס זו אסרוני צרות סס צרות ירשלים סמור סנחגלה הכל ויראס סעליונה. כנאל סכל מלשרים לססורס: **וידן** מורו צוסר () אי"ת יראה כו. ונאלן דיירא צנין דליסו רצ וסליע כל דל אי"ת יראה דשו לעיקר. לריך לסצין מלי זס דשו לעיקר. מונס יס כנס סענוגיס. יס סענוג צסווי. ויס סענוג סל ריש. סזס דצר ססססונו נסביח צו ססול רק רוחני. (צרכות וי"ג צ) לכן כחיי ריש ניחוח לד. ססול סענוג סל ריש ססול רוחני. וסנס יראה זו צנין דליסו רצ וסליע ויי סזכה חלי נקרא יראה ד' לחיי (מוסלי י"ע כ"ג) סונגיע סענוג גדול אל סלדס סענוג רוחני. סיפך סיראס סמחרת סלין צה סענוג כי אדרצס נססד. והו סשו לעיקר. עיקרל סל צסוים, ססול סענוג גדול רוחני כריח סל צסוים ועיקרל סל צסוים. זסו דשו לעיקר. שסי סוה לעיקרל וסן :

וידן צחורס כחיי (מוסלי ע"י ה') לכו לחמו צלמוי. מונס כסלמוד צלל יראה אינו עסיג חלסות, ולריך לידע שסיח לוקחס ונהדיצור הראשון סל ד'. וסל לונד ציראח ד' ונסיג חלקות. זו מלש"ר, כי צראסי"ת צל-רסיח ר"ל דיצור, סצדיצור צכרל סכל. ואין דצר לי צעולס שאינו נסח. חסו מלש"ר ססול ונהדיצור הראשון כמור לנעלה כי אסרוני כו. וכן מלש"ר ארתיות מלר"ש. אז סונס לחמו ססורס כסיידע זס. וסול יסן מעדי ונלך, סזל סקצ"ס כוחן סענוג גדול כמור וסו לעיקרל ויוצן: (צראסי"ת ו' י"ד ע"י) קניס תעשה את התיבה ג' בכפר. תחרים וגו'. נס סקן סזס עסר אס סמלרע אף חינכך מוסרס (צ"ר

דְּבָרֵי

אִמְרֵי

קי' זה) ע"כ. פירושו כי ישראל חלק אלוהו ומועיל, וכשהחלק נחשבר עם הכל נקרא
 זיווג חסן וכלה ש'ישראל נקראו כלת. כדכתיב כמה פקוקים. ולכן אמרו ז"ל (סנהדרין
 ס"ט ע"ג) קטן אין ציאהו ציאה, שאין לו מוחין ואין לו שכל להקשר החלק עם הכל
 שאין לו דעה לזה. והנה קודם לכן לריבה הכלה לספור עצמי נקיים. ר"ל כי יש עצמ
 מלוח המשתלשלות באלם. האחת. אהבת. מדה אהבה שלריך האדם שלא תהיי לו
 אהבה רק להקציה. כדכתיב (דברים ו' ה') ואהבת את ד' אלוקיך וגו'. בילך הרע
 ובילך הטוב (ברכו כ"ד ע"ה) ויזוחר דבר זה צפני עלמו צמקו"ח. רק שבאמת באלם
 האהבה אינה נעוורת, ממנה שאוהב עניני עולם הזה. ולריך לטהר המדה הזאת
 ויכל קיג ומכל אהבה רעה שהיא מדה שפלה ומודריגה העיקרית שהיא רק אהבה
 הצורה יתברך, המדה השנייה יראה. שלריך לירא מהצורה יתברך שמו. ולא מפני
 דברים אחרים רק מפניו יתברך, מדה שלישיה חספארות. כי כתיב (ישעי' מ"ט ג')
 ישראל אשר כך חספא, שהקציה וגולה חספארותו על ידי ישראל. לכן לריך האדם
 לפאר רק הצורי יתברך. ולהציא כל החספארותי אללו יתברך, ומיך מזה ח"ו שלוקח
 חספארות לעלמו ח"ו, מדה רביעיה נלחון. ר"ל שלריך האדם להרגיז יר טוב על יר
 הרע. זהו הכיחות העיקרי ולא האחר. מדה חמישיה חודיי. שלריך האדם שבכל מדה
 ומדה שהקציה מורד לו יחא מודה להקציה כעלמר ח"ל (ברכו כ"ד ע"ה) ולריך
 לברך על הרעה שבנחה כונו על הטובה (שם) זה נקרא חוד ושצת, שידה להקציה
 על כל דבר. רק שהאדם כעצמה לו לרם ר"ל מופל לעצמות. ואינו מקבלה שבנחה.
 ואינו מודה להקציה. וחספא לחו"ד הי' דו"ח. טודה ועלז על זו, זה מורה שרחוק
 מהקציה ח"ו הוא. מדה ששיה יקוד, שלריך האדם שיהי צמודיגה לדיק, שכי(ישעי' ס'
 כ"ה) ועמד כולם לדיקים. לכולם יש צמינה לדיק שנקרא יקוד עולם. שעל ידו חורק
 צרכה ויכל העולמו לנטה, כונו שכחוב (דה"ח כ"ט י"ח) כי כל שבנחים ובארץ. וחרגם
 יוכחן לחסיד שבנחים ובארעא. שמתצי הארליות עם השמיימיות, ויזן. מדה השביעיה
 מלכות. כל ישראל בני מלכים הם (שבח קכ"ח ע"ה) שבן מולך בודאי יש בו כיווסי
 העלך עלמו. כיון שהוא בנו ומנונו יל. ובענין זה ישראל בני מלכים. ולריך שהיינה
 באלם מודה הקציה. וכנולא השבט מודה האנוכות לריך לנקות אותן חלה שהיינה
 מנוחרות בלי טוס פגם ושומלם כלל, ואזי מהקשר החלק עם הכל ונקרא זיווג. והנה
 כשאדם מהפלל ולמוד נופלות צמחצתו ומחצות זרות, והענין לרך משל. כשעושים
 ישראל חסונה ומקבלים הגוים וציאים לראות. והוא כי הכל רולים לדבק בקדושה. כי
 בכולם יש כיון קדושה כל אחד לפי ערכו. ובחסונה הוא ענין זיווג שהוא קדושה.
 וחולים כולם שהן כל מודריגות להכלל בקדושה. כך כשהאדם מהפלל או לומד
 מהקצלות המחצות זרות שהן משבט אונות כדי להסכלל בקדושה. ואין באלו ח"ו
 לרחק האדם מהקציה שזה כפירה ר"ל. רק באלו להסכלל בקדושה. וכנולא שהאדם
 יעלה אותן. וחו קנים וגו', חיצוק מטהרת. דיצורק ונטהר אותך כאמור לעיל.
 וכפרה וגו' ככופר. ר"ל בדבר שכראה כופר באלקים דהיינו המחצות זרות. אינו כן
 רק וכפרה אוחה מציח ומחין לדבק הכל אל חציבה והצן. חספיים וגו' הם חלת
 עלמין קול ודיצור ומחציה. והצן היעז :

(דברים ל"ד ו') וְרָא יָדַע אִישׁ אֶת וְגו'. אף נעשה רצינו עלמנו אינו יודע היכן קצור וכי (קטורה י"ד ע"ג) הנה אנו רז"ל (כדריס ל"ח ע"א) חנושים שערי זינה נכראו בעולם. וכולם יתנו למטה חוץ מאחד. ולכ"ך להבין, כיוון שאחד וכולם יתנו ומשמע כל החנושים שערי זינה ואחר כך אחר חוץ מאחד, אך הנה ברואי כל ונה שאנו יודעים ונשיגים הוא צדעה. אך הוא הדעה שבהתגלות. כי יש שתי צדעות. ר"ל האחת הדעה שבהתגלות שצדע יודעים ונשיגים דבר הלכ"ך לדעה, צדעה כל דעה נעלם. ר"ל שצד אל מדריגי שידוע דבר שאי אפשר לדע זאת. ר"ל שידוע שאי אפשר לדע זה. ואין הכוונה כמו הקצורים שחכילת הידיעה שצדתי דע. שזהו שעות כי כל שאינו יודע הוא נעדר נדעה. אך הכוונה שבהתגלות הוא יודע דבר התגלות, ונעה שהבין צדעה התגלות צד למדריגי דקה ויודע צדעיכותו שאין צו הסגה דרך נעלם. אדם הלומד ומפלפל ומבין צדעה. ומחנה הפלפול ככנס צדקות. אשר אי אפשר להפוס שכלו רק ברורא ופוס מפני דקושו. חסו עיקר הדעה והנה צדתי פלפולו צדעה הגלוי לא הי' יכול לצדוד לדקות הדעה האמור. אך צדעות צד לדקות. ודעה שנתגלה נקרא נעה. הנעכה. כי מן המים נעתיחו (שמות צ"י) ששקרו צדעה הנעלם והדק, חסו צדוד () נעה מלגאו ויעקב מלכב. ר"ל נעה מלגאו צדעה הנעלם והדק שצד למקור שאינו מבין מחנה צדעיכותו הגדול. יעקב מלכב. הוא הדעה הצד לקור המדריגי צדעות. שנקרא יעקב. שהוא י' השכל ככנס בעק"צ סוף המדריגי, והנה החנושים שערי זינה האחד והם הוא הנקום שאי אפשר להשיג. רק כולם אינם יודעים אותו ככלל צדו אליו. ולנעה יתן הכל. ר"ל כל הנעיט צדעות וחס שער סני יתנו לו. פי' שאחרי הנעיט צדעות צד לנער החנושים ויודע צדודל צדעיכותו שהוא אינו נועד ושואר ענוק ונעשיגי, ונעלם יתן לו זה הנער. כי הנער הזה הוא רק שידע שלל יכול להשיג. אצל לא שידע מחנה האנוכה שאי אפשר להשיג. רק שידוד להנקום האור, נעלם כולם יתנו למטה והבין שיש אחד שאי אפשר לדע. חסו על ידי שיתנו לו כולם ידע שחוץ מאחד והם אי אפשר להשיג. ונה שאינו כן למי שלל יתן לו שער החנושים לא ידע זה רק נעאמונה. ונעלם אחר שצד נעה על ידי התגלות לנעלם ונה שהבין שאי אפשר לדע. הכי הדעה של התגלות אינו יודע הדעה הנעלם האור, חס נקרא קצרה נעה. הדעה הנקצרה והנעלם. ונעה הוא הנעכה של התגלות. חסו שנעה שהוא הנעכה של התגלות אינו יודע היכן קצור ר"ל הדעה הנעלם והבין :

הדרין ע"ך וב"ר. הכל"ה אחיות הלכ"ה. לשון הליכה. כי השכינה נקשטת עלונה ואוונתה מצי צדוד צד אחינה לגב. כך וכך וכי. והנה הכלל נחקשטת צקישוטיין לפני החתן. והם שני ענינים. האחד נחקשטת עירם ראוה החתן כדי להשיג ראוה החתן לצד. ואחר כך שנית כשרואה אותו, זהו הייחוד שניימדת אח החתן. והכלל אז נחקשטת צקישוטיין יותר כדי להציא התפארו החתן. נעלם הגיעו הקישוטיין למדריגי גילוי התפארות: וְדָרָךְ (ישעי"א ס"א י') כחתי יכהן פאר וככלה מעדה כל"י כי הקישוטיין צלי הכלה אינם כלום. רק כשהכלה לנעה אחס הם נעשים ימים, חסו וככלה מעדה כל"י. שהיא נעדיית ונייפית אח הכלים לצדוד. ואז נענה

לקושי

אמרים

והגולה פאר הסתן, הם נקרא צום צטום טסדי הקיטועין הגיעו לגלות תחפארות. חסו כחטן ופכלת, ר"ל פניסם פוויס, פתחן ככלם, כחטן יפסן פאר וכללם העדס כלי, טפארו צל על ידי עדוי פליס, והנס חסלת סימס חכנס כדי לרואתן, ופאר כך סוקיפסם צראחוס טסוצל תחפארות צחתן, וסיי פלום יוחר וחסלת, חסו סדקן עלך צטכל וועפינו, הוצל לל לועפינו, רק לקטע ולסדר השכינה, ולח וחקטעט צנאי צרל חסינל לקוץ וכי, וקליק לת, לת עליי פום צטום בלמוור : כ"ו ימי' די' מצטער ע"ל אוחה מעשה ו"ל נתקדרה דערו עד שהגיע לפרק ברויח נשאת כ"ו .

(סוגל צפסטיק) סנס אוורו ר"ל (קידושין פ"ח ע"ח) צרצ עורס סקידל פלעק כורל צי עורס. ופחו פולי עלולל וכי, וקטעל לפון כולי עלולל, אך אצרו ר"ל (סוריות י" ע"ח) אצרי סדור טהנטיח יטעל, העעפ, כי צסיוח סדור נפלו לודרג. לועט ולין ווי טיעלס, פי הנטיח סוח צועלחו סרוע, כלטון נטיח, ונטיח צסס, ולין לסס סחפארות, ורינו יפול לתעלוחס סהול לועלס וסס לועט, לח הציס צרפאוי קולס וטקול לסניו טיפסר וועדגחו וסוח יורד לועטס וסוח חיפק סחר לועלס עלולס ונטיילחו על ידי טכוצס לועקוון לח וועלס לחו פאר טעס ווענע לועלי, חסו טספטיח יטעל, יטסר וועדריגחו, כי צודחי ירלס לחור ויעלס טפאר לחו, : ו"ד ו"ו (ע"י ד' ע"ג) לל סי' דוד רלוי לחוחס וועטע, רק לסורוח טכוצס, טכפצצוה יטיצ סכל, וכן רצ עורס פצוח סחורס לידו ירד וועדריגחו טסי' דצק חויד, פד קליק לליגדל פעלס לחר כך חיפק לועקוון ולעק כורל וכי. עיי טכוצחו סחר פולס כי טעלס פולס צעלייחו, חסו ופחו כולי עלולל טפציח לחו כל העולס. וסנס דוד רלס פצדיין העס לח סחקדעו ולל כעסרו, סי' אוור (סחלים כ"ח ט') וספאחי נגדי חויד. ר"ל סכרוי, פיון פצדיין לח חועיל טיפוצו כולס. עד פללחר כך כי סי' זקן צל ציעיס העליוניס, ויכסוס צצגדיס. צדיחו, ולל יחס לו, ויאלורו גוי יצקשו גוי (ו"ח א' א-י) לח ידע טכחקן סכל פי רלס טיע עליי לספסינס חסו כפסגיע לפרק ועח צחולס נפלות לספסינס נפלות לועלס לפון סחפארות נחקרנס דעחו :

(סחלים פ"ח ד') תקעו בחודש שופר בכסה ליום חגנו. וכחי' (לקון ל"ס ו') צחוללוחס וקול קופר טריעו לפני סונלך ד', כי סנס כחי' (טווח כי ע"ו) וכל טעס רוחיס לח סקולוח, רוחיס לח סכטעע וטועעיס לח סכרל' (רע"י פס וווכילחל) פירוס רוחיס לפון טגנס כי חורס טככחו וסורס טצעל פס יט פחי עדרגות קול ודיצור :

(צכלשית ו"י כ"ג-כ"ד) רק אדמת הבהנים לא קנה וגוי. ונתתם חמשית לפרעה, כחי' (לעיל ו"ב א') וירל יעקב פי יט טכר צולכיס, ולטקן טכרס צולכי י"ס סככו. חסו פלמורו (טכס פ"ח ע"ג) לועטויליס צס קנול דעווחל, ופני פולת סחורס ווען סדעס עוצ ורע וסיח ונכולוח סכנס של וועלס טסיח חורס (צ"ר ט' ע"ד) דסייכו לחווי סככנס דכסי' וודרגי. וסעיפק פלריך לחחח צען סייס טסיח לסחלוח פכיס פכיס כנוו טסי' צקיני. פכיס צפכיס דבר וגוי (דכריס ט' ד') חסו פלינוות סחורס פלח סיחס צס פכרס ווענח פלחו ונכיס צלשקן פכרס לחן זח רק דכחי' וודרגי' צכדי לסחופל צקטנות פכל,

נח

אמרים

לקוטי

פנו סטולתו וזמלם שכלו לחתיכות בפי ערך החתיק, חסו (ישע"י כ"ד י"ג) וכל בניך למודי ד'. וכצדק בגדלות סבל. וצין סדצר על צוריו, חסו (ישע"י ט"ו י"ד) דבר שלם אדני ציעקז ותפל ציערסל כי יעקז ליפוק י" עקצ"ו. היא היא י" דמסתח צעקז סוף המדריגה, ובל זה שיצוא ויפול ציערסל דהוא גדלות הסבל עץ המי"ם דהחפלתלל סמאלל ציעינאל. חבל עץ הדעה דהוא לבון הדבדעה היא צ"י סמאלל :

וידן (קתלה צ"י י"ג) יסרון לחכמה וון הסבלות פיתרון סלור וון המשך, כי הנה המשך גס הוא צבחה וכצדק סלור המשך אסבלל סלור וליכנו, דחשוקת המשך בהסבללל בצסורל ואלעו"י לא פריך סלור אל המשך לא סיי ומכניפו אליו. אלל סעל ידי סמבללל כחוסף צו וטצורל צוקוס אסר סיעצ כן סביא סצורל ימי יעקז וציוו לוטרס צבלות ולי"ר י"ס כדי סיסמלו לעלות למעלות סמסונת. ויצורו לקבלת סהורה כוון כן כל אדם פריך לללח וודי גלותו סלו ספרטי"ס סוז וטמבללו"ס כדי סיופל לצוא לקבלת סהורה : **ואל** זס כיון יוסף הלדיק לסול"ל סהורה וסעלות ומלות מלרס צכדי לצוא צען סמי"ס חסו סלמור (לעיל וי"צ צ"י) דרו סעה. כיחוס סצבול לעיקר סחיות : **ולכך** ט"ס יוסף ליוחן לסרעה סמונע כי סרעה הוא ומלגון הסבלות ומונע עיקר ונלות סלדקי (כסוצות כ"י ע"א) סלמור (ישע"י א' כ"ט) וצ"י צלדקת. וס סכסכה כסדה צלדקת :

(יצוונת קפ"א א') פ"א ג"ל וצ"א ש"בא ע"י צעניתי צ"ו ראשי. סענין סחלס סצח לו א"ח לער ודין וון סמו"ס וטפי סכפל צצמי"ו סחוס"ו. וונעו"י סיו צצמינת ווסיון דקטפות. כסס צמינת אלקים, סונעס כלחוס אלה"ס לחס"ס על ידי ססמלפלות, וכלחוס סדיכין, ולריך סלדס לעלות ולסוככס צמוחין דגדלות סכל גדול, ופסלרו ווסיון דהוי"ת, וזו סדיכין צעלים וסוונת סצסירות סגדול, והנה סווסיון דקטפות קסרל"ס דרוניע"ל. פלדס סיסן סלריך לססנענע עד סיס"י ער דרכו על ככון. חסו כל גל וגל סצח עלי, סזס צל וצצמינת סדיכ"ס דללק"ס. כעכתי לו דלפי, ולללח מוצינת דרונוניע"ל אל צמינת הוי"ס : **וידן** (יכו"י ד' א') אס ססוב וג"ו אל"י ססוב, אל"י דייקל צמינת הוי"ס, חסו (דכר"ס ל"י צ"י) וסנח עד ד' וג"ו, וסנן סיער :

(ס"ט ג' י"א) **בעטרה שעטרה** דו אמרו, ומל לעולן ססיתח לו צת יסידה כו, ל"א ז וסצבס עד סקלחס צחי כו, ל"א ז וסצבס עד סקלחס סחוס"ו כו, ל"א ז וסצבס עד סקלחס אנוי כו (רס"י סס וסססיר) סענין כחי צכלסיה צרל אלקים, וס"י צחוקסח, צסכונה צרל סג"ס וסלך, כי כולס כעסו צסכונה, פולמוכ דסמני"ס (סללו"ס ק"ד כ"ד) וס צו ונעצ"ך ד'. סלפ"ו סמנע"ס ססס עש"י גסוויח דרו וסוד צונעלה, כי גס סס צסכונס עס"ס, כלסר יצור, כי אורו צחיקוס צכלסיה צ"י דלס"ת, סענין כי כסעלת צרטנו כציכול לצרול סקולס ס"י כדי ליקסוודועין ל"י ויכ"ו כח וולכותו וירלח"ו וולסכ"ו מענין סמלכ"ס, וסולכך לגלות אלקוסו צכ"י סכצרל"ס סיכ"ו כח וולכותו, ולכן כלולס צסכל כ"י סויור סיוכלו לקבל סעולמות, ולעלס כציכול ספוס"ו אסר ס"ל סין סוף וכלי ספל"ס כלסר סו"ס כציכול צלחי סכל"ס, וסחין יק"ל לדקל צ"י, ולמלס כ"י כס סיוכלו כל סעולמות

דְּקוּמֵי עֵי חַיִּים תַּשִּׁי"ד אַמְרִים

העולמות לקבל, והוא נקודה זעירא שלמלס ונחלצט צמכומ כפי שיעור חכומ
הוקצלים לזשחמודעין ל"י. וצמכומ זז עשה הכל לזלום אחר לזלום. וזכללס
הס ד' לזלומים עד עולם השפל. כולל הרשעה הוא חכומ. ולפי שהנחשבה
קדומה לצרור העולמות היתה צמציל לגלות ונלכותו ויראחו כולל היא רשעה
נקרחה, כי זה רשעה הנחשבה צמצילה נחלומל צמכומ. והו כולס צמכומ
עשית. צמכומ דייקאו, שנחלצט צמכומ ונחלומל. והו צרשעה, ולכן לריך האדם
שירחח מעלו הו קדומה לחכומו (אצח פ"ג ו"ט) כוו צמצירח העולם היתה
הנחשבה קדומה צמציל הירחה שלכן נחלצט צמכומ. כן האדם כערולה להכנס
לחכומה היא החורם דלזרייחא ונחכומה נפקח לריך להקדים חמלה חכמלית שהו
ירחח, וכשנחלצט צירחה אז צל לזודגת חכומה, אזל כשזיכו ככס לירחה ונלחח
החכומה ללל לודך. שכל לזלומי החכומה צמצירחם היו רק לזען ירחה, ולזוה לי
חכומה צלתי זה כי רשעה חכומה ירחה ד' (ההלים קי"א י"י) ואך שלזוד חורה
ונחחכס זיכו רק כוו ששולל דבר וההולך וההולך זיכו אזחצ אוחו רק שכותן לו
ושאלו לצו ופני עוב לצ הולך ומקדו לכל, אך נוחן לו צמזרת פניס, כן הדבר הזה
שקצ"ה ופני רב עזבו ומקדו נוחן לכל כל ונשאלוחיו. זה שרולה להכנס לחכומה
להחחכס צלי ירחה נוחן לו ג"כ רק דרך חזרת פניס, ואין ונחקיינח. כי נקרא צמחינח
(ועלי כעו י"ח) וחכס צאחור ישצמח. שזה ונכללות חכומה שלח היתה צקיום
שיכול ונודגה, אזל צנעוד דסיי שנחלצטו צירחה כאשר היו גם כן צללחס
ונולרים חיבך וירחו ונודו וילעקו צני ישרל אל ד' (שמות ד"ז י"י) כי פדעה הקריצ
אוחס אל ד' (זוהר לך פ"א צ' וצבלח וי"ז א') כי וירחה זז צלו לירחה ד' כנזואר
צוקוס אחר. לכן פניס צפניס צצר ד' (צצרים ה' ד') צמחינח פניס :

וְדַגְדָּה כשנחלומלס צמחינח חכומה הנקראה היולי שנוענו ויכל לעשות כל האוחיות
והכל כולל צו צהעלס גדול. ורלה לגלות אלקותו. וסגילו הוא על ידי
אוחיות הונחחלקים לחלקים ונולטרפס לכומה לירופיס. הס הכל עולמות. (כאמור
(מגיגה נ"ז א') ד' לצלות. אוח הוא צלח סלו. ר"ל סגילי אלקותו צירחל שסס
לצלו הוא על ידי אוחיות. והו אוח הוא צלח סלו) וסס נכללים צהי ונולחות.
לכן ונחשצחו לגלות התי ונולחות. והו התי ונולחות צנחשבה. כי סס צנחשבה לריך
לחשבו ה' ונולחות. כי כל ונח שונחשצ סוח אוחיות. והו נקרא צינה להצין גילוי
קלח שיחבלה על ידי החשקה ונולחות. וסי היא לוח ד"ו. שסס עטרה ונלורים.
ונלזר לשון ונחשבה כרודע כי אז היו צנחשבה, ועדיין הו ונלזרך להחבלות
ולהחשפע עוד, חו צמחינח ונשה, ונלזון הונשכה. כי ונן הניס ונשיחיו (שמות
צ' י"י) צמחינח יי החשפעוה עד שנחבלו החשקה ונולחות צדיצור. חוסי צמחינח ה'
אחרונה וכוללת גם כן ד"ו וי"ד דצרים. ה' דילי ר"ל ונודגס דילה ונחבלה אלקותו
צמחורים. וכשצח אדם לצמחינח ירחה וידע גילוי אלקותו דוחס צכל וקומוה ונשלחו
אין וקוס סרו, כוו שזנרו רז"ל () סמדיצור אכבי ד' אלקיך היו שזועין צכל
הנקומוה צכל וקוס וקוס. ואכן וקיר הזעק וכפיס ונען יענה אכבי ד' אלקיך
והו. ונחנ. שיטעננ גרל צמחינח, וירשעו וירכו. וז"ל. ונחנ. ונחנ. ונחנ.

תם ונשדם. בעור בורא עולם :

